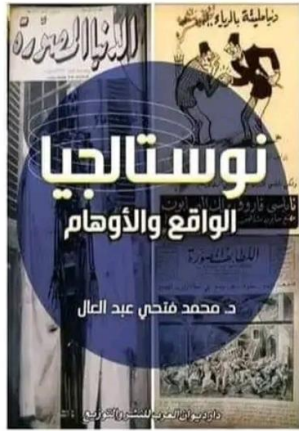

Nostalgi verklighet och illusioner

Förbi

Dr. Mohamed Fathi Abdel-At

نظرة محمد عبد الله

دار ديوان العرب للمطبوعات والتوزيع

Nostalgi verklighet och illusioner

Av Dr. Mohamed Fathi Abdel-Al

introduktion

Den här boken är en fortsättning på vad jag började i min bok, Pages of Moral History in Egypt, om att korrigera idealismens tillstånd relaterat till det förflutna och dess män, och för att belysa några av de pedagogiska och etiska skriftliga erfarenheterna. som inte tog sitt rätt och förblev instängda mellan sidorna av kullarna av gula böcker skrivna av män som trodde att de hade lagt saften av deras tankar och drömmar finns i det, i hopp om att det kommer att belysa vägen för deras samhällen och för dem efter dem, så att det med tiden omfamnas av vårdslöshetens händer och spillror av förlustens stoft faller på den.

Jag skördade år av forskning och utgrävningar bland gamla böcker och antika tidningar och lade dem i händerna på läsarna, i hopp om att de kommer att hjälpa dem att förstå historien som en väg till nuet och en kärna för framtiden.

Och avsiktens Gud bakom

Dr. Mohamed Fathi Abdel-Al

"Ett folk förstår inte hemligheten med sin framtid innan de inser känslan av respekt för sina förfäders förflutna och inser sina hjältars bedrifter. Här och här kan bara de nå toppen av framsteg."

Kung Fuad I

järnhand

introduktion

I min bok "On the Margins of History and Literature" behandlade jag historien om Ismail Pasha Sidqi och den pragmatiska politikerns drag, men aspekterna av denna rika personlighet kan inte rymmas i en bok, och jag skulle inte vara transgressiv. om jag sa att läsningen av denna karaktär ger exakta drag av hur många forntida egyptiska politiker förstod det egyptiska folket och tolkningen av deras metoder för att hantera honom. Därför ägnade jag denna del åt att prata om en viktig aspekt av Sidqis personlighet, som kan kallas "den realistiske diktatorn eller den med insikt".

Realistisk diktatur:

"Absolut makt korrumpierar absolut", sa den brittiske politikern (Lord Acton) på 1800-talet, men det är inte lämpligt att ta en allmän regel. Bokstavligen är han därför en mycket uppriktig man i sitt förhållande till sin nation och i sin nation. relation till sitt hemland, och mellan dem finns det en stor klyfta i mannens mentalitet. Han tror på sitt lands frågor och deras lösningar på ett realistiskt sätt, bort från slagord, men samtidigt tror han inte på sin nations valbarhet för demokrati och rikta sig bort från en politisk patriarkal auktoritet som bestämmer vägen för den och sedan driver den.

I en intervju med honom i tidningen Al-Ahram med (Kamel Al-Shennawy) och som svar på en fråga om hans oenighet med åsikterna från andra politiska eliter, sa han: "Andra studerar frågor som honom och avslutar sin åsikt med vad han avslutade, men skillnaden mellan honom och dem är att när han talar uttrycker han vad som går genom hans huvud medan andra uttrycker vad som finns i massornas huvuden.

Och massorna, som han sa till Mustafa Amin, är som ett barn som vill kasta sig ut genom fönstret, eller som någon som älskar "försäljaren av förorenade munkar." När du hindrar honom att rädda sitt liv på ett sätt av ansvar, som en far eller en läkare, kan han gråta eller bli arg, men när han

växer upp kommer han att veta att det jag gjorde var för hans skull, och hans far kommer att gråta när han inte hittar honom bredvid sig !!!

En man raderar det förflutna:

Sidqi brukade beskriva det egyptiska folket som folket i varje regering, och ur denna synvinkel trodde han att han kunde omforma nuet enligt sin vision utan att ta hänsyn till det egyptiska folket och deras olika sekter. Därför är det inte förvånande. att hans uttalande när ministeriet anförtroddes åt honom var som det stod i hans memoarer: "Om jag blir utvald till denna farliga position, kommer min politik att vara att radera det förflutna med vad det hade och vad det hade, och att organisera det parlamentariska livet i en ny organisation, i överensstämmelse med min åsikt om konstitutionen och regeringens stabilitet.

Det förflutna som Sidqi menar är förvisso tydligt, eftersom det är det stora liberala arvet som revolutionen 1919 lämnade efter sig i själar, och nationen fortsatte att skörda sina frukter i sitt motstånd mot kolonialismen och i utarbetandet av 1923 års konstitution.

Och hans hat mot det liberala förflutna nådde den punkt att radera minnet av dess föröware, ledaren Saad Zaghloul. Efter hans död byggdes ett mausoleum för Saad Zaghloul (en strid ägde rum om denna etablering av detta mausoleum på en islamisk eller faraonisk stil, och ägarna av den faraoniska stilen triumferade i den) så att hans kvarlevor skulle överföras till honom från Imam Shafi'i, men Sidqi motsatte sig att helgedomen var för en person, hindrade han överföringen av kvarlevorna av den store ledare till hans helgedom, och ersatte det med överföringen av de faraoniska kungliga mumierna från Bulaq-museet till helgedomen!!!!

Sidqis hat stannade inte vid den egyptiska liberalismens gränser, utan sträckte sig snarare till jihad i det västra grannlandet (Libyen), eftersom hans följeslagare i wafdiskampen (Hamad al-Basil Pasha), dekanus för al-Ramah-stammen i Fayoum , vars grenar sträcker sig till Libyen och Hijaz, förberedde i sitt hus en paviljong på årsdagen av avrättningen av den

libyska kämpan (Omar al-Mukhtar).) I november 1931 rev polisen paviljongerna, omringade det tappra huset och hindrade de inbjudna från att nå den. Poliserna satte taggtråd för att förhindra passage av bilar, på order av Sidqi, som ansåg att fira turneringen var ett politiskt brott!!!

När det gäller konsolideringen av den befintliga auktoriteten, representerad i kung Fuads person, var det en av hans prioriteringar. Sidqi hanterade frågan om att den avsatte Khedive (Abbas Helmy II) abdikerade sin rätt till tronen till förmån för kung Fuad 1931 i utbyte mot att "regeringen årligen betalar honom ett belopp på trettio tusen pund som inte drar in i det förflutna. Inget av det kommer att ges till någon av hans arvingar efter döden.

Avskedandet av Abbas Helmy II skedde 1914, och vid den tiden var han på besök i Turkiet, och han utsattes för ett mordförsök i händerna på (Mahmoud Muzaffar bin Muhammad Muzaffar Pasha).

Det är anmärkningsvärt att segregationen kom inte långt efter den berömda Denshway-incidenten, som vi pratade om i boken (Mirror of History) och hur folket straffades precis som byn själv straffades genom att dra tillbaka sin självständighet, så det hade inte längre en borgmästare och annekterades till grannbyn (Abi Kilis). Murad Effendi Muharram), som anklagades för att ha underlåtit att rapportera ankomsten av den skadade och avlidne engelska officeren efter det, eftersom han avskedades och vakterna i byn Denshway avskedades, och bara straffet från Khedive själv återstod.

Det framgår dock av kommentaren från Khedive Abbas Helmy II, som tidigare skrev en bok på engelska om Muhammad Mahmoud Pasha Hendersons förhandlingar 1929, och tidningen (Al-Kashkul) återutgav den igen under Mustafa Pasha Al-förhandlingarna. -Nahas-Henderson 1936 att han lärde sig läxan om sitt förhållande till England och sitt engagemang i återöppningen av Sudan, med dyrbara egyptiska pengar och liv, har insett att Storbritannien är en stormakt som inte kan underskattas. Det kom fram ur kriget , bevara sin enhet och sin valuta, det fasta pundet, mitt i stormen,

och att det är ett imperium som söker fred, samförstånd, fred och balans. Därför är allians med det bättre än kollision, och det är mer fördelaktigt för Egypten, eftersom det garanterar dess skydd mot alla yttre angrepp också. Det befäster grunden för sin position, så att det intar en plats i Nationernas Förbund (organiserat före Förenta Nationerna), och att de brittiska styrkornas överlevnad skydda kanalen är bättre än att bygga en flotta tills en stark egyptisk armé är byggd med brittisk militär expertis, men liknar den schweiziska armén, och det är den enda armén vars soldater inte känner till andras tillgrepp av andras landområden. av Sudan ansåg att Sudanavtalet som undertecknats under hans regeringstid och bekostats av Boutros Pasha Ghali, chef för rektorn, under hans liv var det bästa av vad som hade uppnåtts, och att partnerskapet mellan Egypten och Storbritannien skulle förbli i Sudans styre är mer användbart än att skicka en egyptisk armé mitt i konflikter i Sudan, vilket leder till döden och att öka antalet egyptiska anställda som engelsmän är de bästa sätten. Han bekräftar också att Egypten inte hyser en kolonial avsikt gentemot Sudan, utan snarare kräver dess civilisation, närvaron av representativa organ i det och samarbete med det, och att frågor som bevattning och Egyptens vattenrättigheter har uppfyllts av avtalet. jämfört med Sudans befolkning. Det roliga är att han talade om minoriteternas ställning i den egyptiska frågan, så han berömde kopterna och deras ståndpunkt om revolutionen 1919, liksom syrierna, samtidigt som han beklagade armeniernas ställning som omfamnades av Egypten. efter den armeniska massakern i Turkiet, men de visade inget intresse för den egyptiska frågan. Detsamma är fallet med israelerna som gynnades av utländska privilegier och skyddet av många länder för dem i hopp Det förändrar situationen med avskaffandet av privilegier.

Kollision med intellektuella

Det egyptiska folket återgäldade Sidqi med intensivt hat, så de kallade honom "folkets fiende", en beskrivning som förföljde honom i alla populära och kulturella kretsar.

Naturligtvis gör de personliga egenskaperna som Sidqi åtnjöt honom otålig mot kulturen, och han är mannen med en ekonomisk mentalitet som väger saker i nyttovägen. Därför omgav han sig med hycklare som stöter bort alla angrepp från sina motståndare genom förvrängning och skrämning.

Därför var situationen för de intellektuella under hans regeringstid mycket dålig, så (Abbas Mahmoud Al-Akkad) straffades med nio månaders fängelse anklagad för "förtal av monarkin" 1930, när han kommenterade i parlamentet och var medlem av det om förkastandet av Ministers Accountability Law genom att säga, "Och låt alla veta att detta råd är redo att krossa det största huvudet i landet för att bevara och skydda konstitutionen", som ansågs vara en förolämpning mot personen av kung Fouad, och förgäves försökte hans advokat (Makram Ebeid) att vad Akkad menade med det största överhuvudet var regeringen, inte kungen, men Sidqis strikta hand var den mest våldsamma...

Ismail Sidqis relation med Taha Hussein var kantad av mycket spänning sedan hans tillkomst som dekan 1930, efter den avgående franska "Michaud". Taha Hussein blev chefredaktör för tidningen Al-Shaab, folkpartiets språkrör. etablerad av Sidqi Pasha. Det finns ett annat berättande som jag finner närmast logiken, det är att kung Fuad var på besök på Konstnärliga fakulteten och lyssnade på en föreläsning av en professor i historia om "den engelska konstitutionens utveckling" och att händelsen kom kl. en tid då kungen och Sidqi hade upphävt konstitutionen i den, vilket väckte Fuads ilska och instinkt att saken var avsedd och överlagd och att ansvaret ligger på axlarna av dekanus vid College of Arts, Taha Hussein. tid) för att arbeta som rådgivare på ministeriet för offentlig utbildning, och när Taha Hussein vägrade, avskedades han från regeringen, så studentdemonstrationer ägde rum för honom, och från den tiden utsågs han till dekanus för arabisk litteratur.

Sidqi kunde dock ersätta Taha Husseins plats vid det egyptiska universitetet med en personlighet av stor vikt, nämligen forskaren (Ahmed Al-Iskandari), professor i komposition och arabisk litteratur vid House of Sciences, så han

förflyttades som en professor i arabisk litteratur vid universitetet och han är en av grundarna av Arabic Language Academy under Sidqis tid. Anani var medlem i kommittén för att godkänna den osmanska ritningen av den heliga Koranen och fastställa reglerna för waqf i den heliga Koranen Han var den förste som introducerade undervisningen i filologi i Dar al-Uloom.

Faktum är att jag tycker att valet av Sidqi var för en lämplig man på hans lämpliga plats, och om jag varit i hans ställe, skulle jag ha gjort detta med gott samvete. Taha Hussein presenterade för antik grekisk litteratur och västerländsk orientalism mer än han gjorde med arabisk litteratur.

Den store författaren (Muhammad al-Tab'i), ägaren till den banbrytande journalistikolan, var inte förskonad från Sidqis fängelser. Han dömdes till fyra månaders fängelse efter Hasina-incidenten 1933. Sammanfattningen av händelsen var att regeringen och polisen bröt ner malningen av spannmål och riskvarnen som ägdes av Sheikh al-Wafdi (Saqr's elever), så han utmanade regeringen inför rättsväsendet och när en styrka från polisen kom för att se till att wabur och racketen var ur funktion. En kollision inträffade mellan shejkens folk och polisen, vilket ledde till att offer föll på båda sidor. Polisen skickade stora förstärkningar för att arrestera folket för att vinna statens prestige i en incident liknande händelsen med Badari-vaktmästaren, som vi pratade om i boken (On the Sidelines of History and Literature) Rätten slog fast att licensen för maskinen och wabour var ogiltig, och detta följdes av krav på frigivning av invånarna och rättegången mot centrets vaktmästare. Al-Tab'i kommenterade sarkastiskt på (Rose Al-Youssefs) sidor: "Haqqaniyas minister, Ahmed Pasha Ali, läste rapporten från den allmänna åklagaren och skakade sedan hans huvudet och sa: Vi släpper invånarna, ursäkta, men vi går till rättegången Den för förfalskning åtalade tjänstemannen sa nej, och ministern skakade på huvudet med en skakning som skakade strafflagen med det, och lagens vägar blinkade, och blundade för frågan, vilket gjorde Sidqi upprörd.

Journalisten (Muhammad Tawfiq Diab), ägaren till tidningen (Al-Jihad), fick också sin del av fängelse under Sidqis era, när han publicerade en läcka av

brev från Sidqi till polisavdelningarna för att förfalska valrösterna till förmån för hans partiet (folket), och att beskriva honom som en av suppleanterna med de mörkaste ögonen!! Diab förde också en hård kampanj mot Sidqi på grund av Jabal Al-Awlia-dammen, och vi kommer att beskriva det i den sista delen av denna studie.

Poeten (Mahmoud Abu Al-Wafa), författaren till den berömda dikten (When Evening Comes), som sjöngs av (Muhammad Abdel-Wahhab), som Gud testade i sin ungdom genom att amputera hans vänstra ben, så han var tålmodig och Han kastade några ord till att berömma Sidqi, så poeten vägrade be om hans rätt med hyckleri, och det sades att Sidqi svarade på hans behandling, och det sades också att Huda Shaarawi var den som bar kostnaderna .

Det sades också att musikern Riyad al-Sunbati vägrade att uppträda på en konsert i närvaro av Sidqi, vilket gjorde honom till föremål för attack från den mediemaskin som stödde Sidqi.

Historien nämner inte för oss en position där Sidqi stödde en kulturell sak och segrade för den, med undantag för hans avgång efter krisen i skrivandet (islam och regeringens principer), där ministern för Haqqaniyya (justitie) (Abdul) Aziz Pasha Fahmy) avgick. Genom att vidta straffåtgärder mot bokens författare, Sheikh (Ali Abdel-Razek), så Sidqis avgång var till stöd för ställningen för hans vän, ministern, och för det konstitutionella fria partiet, som leds av ministern, och inte på grund av boken förstås.

När det gäller Sidqis relation till kommunisterna var den mycket hård. Strafflagen 1946 förstärktes med flera artiklar som speciellt lades till för att eliminera kommunismen, inspirerade av en fascistisk lag utfärdad av Mussolini, den italienske diktatorn 1930, och han lyckades få igenom den. i frånvaro av parlamentet, kommunister, inklusive (Abu Al-Hassan Al-Ghunaimi) för hans böcker (Kommunism i islam) och (Vår roll i den nationella kampen), förutom ett antal författare från den egyptiska vänstern, inklusive: Salama Musa och Muhammad Mandour, Darman, Al-Dameer och den egyptiska delegationen.

Inte ens prinsarna undkom Sidqis extremism, inklusive adeln (Abbas Halim), en anhängare av arbetarrörelserna och ledare för arbetarna, som fängslades av kung Fuad och berövade honom titeln "Nabil" som ett resultat av dessa socialister. tendenser.

Lär dig av historien, sir, att akta dig för överdriven iver mot idealismen av si och så, eller öppet så, eftersom vi alla är människor, och jag vet att ilska avslöjar en person, hur idealistisk han än må vara. Vad är anledningen till all denna presentation?! I will tell you Abbas Khader berättar i sin bok (Footsteps We Walked) att tidningen (Al-Kashkool) publicerade en karikatyr av Abbas Halim "i en situation han inte gillade", så han gick för att sköta tidningen "med en piska i hans hand" och stormade chefredaktörens (Suleiman Fawzis) kontor och började slå honom med piskan tills han flydde, flynde därifrån. Och att Al-Wafd-tidningarna publicerade denna händelse och hånade checkhäftets ägare , som alltid hånade wafdernas ledare med karikatyrer och drömsk poesi!!... Frågan, om romanen stämmer: Erhålls rättigheterna genom piskan eller genom lagen?!!

Det roliga är att Sidqis negativa attityder mot folket fick hans intellektuella att bilda den första människorättsföreningen i Egypten. Deras motiv sammanfattas i det faktum att den första egyptiska nationalitetslagen utfärdades i maj 1926 under Ahmed Zayour Pashas regeringstid. och det var av högst liberal karaktär, men Ismail Sidqi ville boja honom år senare med artiklar som skulle dra tillbaka medborgarskapet från de som gick med. För det kommunistiska lägret utomlands bland egyptierna, den första föreningen för mänskliga rättigheter som grundades av den egyptiske liberalen (Mahmoud Azmy) dök upp ur manteln av dessa defekta ändringar.

Munira Thabet, en pionjärkvinna, skrev om friheternas status under hans regeringstid i sin tidskrift Al-Amal och sa: (Sidqis ministerium har ålagt dig de mest extrema former av angrepp på mänskliga rättigheter som det mänskliga sinnet kan föreställa sig, till omfattning att den ändrade sig i listorna vad den än ville att den skulle ändra, och den försökte utse

delegater Utnämning, så hon satte en av sina arbetare på varje lista och beordrade varje valförsamling att välja sin agent, annars kommer hon att tortera och hämnas mot dem) Hon kritiserade också senare Sidqi-Bevin-förhandlingarna.

Vi kan inte avsluta frågan om friheter utan att prata om verser av poeten från Nilen (Hafez Ibrahim) i Sidqi, som återspeglar mängden hat mot hans politik, där han säger:

"Och Gud bad för dig i sin helgedom

Sheiken, prästen och rabbinen

Att återuppliva sitt samvete för att smaka på det

en kvist, och hans själ blöder av smärta."

En man som ser framtiden

Vi talade i en bok (On the Sidelines of History and Literature) om Sidqis ställningstagande till Palestinakriget i korthet, men i denna del kommer vi att presentera Sidqis ståndpunkt i hela den sionistiska frågan i detalj.

I min bok (Mirror of History) talade jag om den judiska flickan (Nazla Levi) som gick till Al-Azhar-moskén för att predika för folket om revolutionen 1919, som är en del av homogeniteten i det egyptiska samhället baserat på fusionen av de tre sekterna av kristna, muslimer och judar, så bli inte förvånad, kära läsare, av uppkomsten av (Muhammad Badr) ung muslim och "en examen från universiteten i Edinburgh och Penn och författare till filosofins historia i logik och efternaturen och islams sanning och indexerade manuskriptböckerna på arabiska, persiska och urduspråk vid Edinburgh University Library" 1926 som skrev boken (The Treasure in the Grammar of the Hebrew Language) till få godkännande av överrabbinen och bestämma ministeriet Kunskap vid den tiden lärdes ut i högre avdelningen av House of Science och andra scener som vittnar om det egyptiska landets geni vid den tiden, och som platsen är smal att övervaka allihopa..

Därför Sidqis vänskap med Youssef Aslan Qatawi, chef för det judiska samfundet i Egypten (en av grundarna av Egypt Association for Jewish Historical Studies, en tidigare finans- och transportminister och medlem av representanthuset och senaten) härrör inte nödvändigtvis från en speciell relation mellan hans vackra fru och Sidqi Al-Fatawi. Han hade en stor ära som en framstående ekonom tidigare, eftersom han deltog i etableringen av Banque Misr, som har stor erfarenhet av sockerindustrin ... Vi har diskuterat Sedkys äventyr tidigare, men vi kan inte alltid förlita oss på dem, särskilt eftersom saken är relaterad till mannens anvisningar och beslut som statsman och ekonom i första hand, borta från sängen!!

Likaså betyder inte hans deltagande i den sionistiska utställningen i Tel Aviv 1933, som skapade ett palestinskt missnöje med honom, hans stöd för Israel. Enligt hans uppfattning var den sionistiska frågan en intern skapelse och ingen fara för Egypten om Israel etablerades p.g.a. till skillnaderna i befolkning och förmågor, utöver hans syn på judarna som människor inom industri och handel som inte borde läras ut Kriget, som han sa i sitt uttalande efter Palestinakriget, som han var emot, och vi berört det tidigare, där han sa: "Jag säger det ärligt, och dagarna är mellan oss, då Egypten kan ingå ett avtal med Israel", och att det är bättre att överge flashiga paroller och överbjuder och utnyttja Israels önskan om försoning på villkor enligt det egyptiska intresset Från att underkasta sig de mäktigas styre!!

Och han gick längre i sina framtidsuppfattningar när han sa att Al-Nahas själv skulle ingå detta avtal. Det är intressant att det han sa blev verklighet, men efter många år under president Anwar Sadats era med fredsavtalet 1979.

När det gäller Sudanfrågan, som var en central fråga vid den tiden, var min uppriktighet i hans förhandlingar, som var känd som min uppriktighet Bevin 1946, också realistisk, eftersom Sudan kunde avgöra ödet för sin självständighet och hantera sina angelägenheter självständigt av Egypten förr eller senare, men min uppriktighet vid den här tiden var inte min

uppriktighet på tjugotalet som gav upp Jaghbub, åldern har framskridit honom, tiden har förändrats, sjukdomar utmattade honom, och att tvinga den allmänna opinionen i en sådan fråga är omöjligt, särskilt eftersom det kolliderar också med det kungliga palatset. Därför garanterade han sitt fördrag som inte såg ljuset att Sudans självständighet skulle ske genom ett särskilt avtal mellan Egypten och Sudan och inte genom ett fördrag med den brittiska sidan, vilket var det som hindrade som han försökte lyckas med alla medel och belånade det som återstod av hans politiska framtid på det och satsade på det till slutet...

Sidqi hade vita händer i utvecklingsrörelsen, och under sin tid bevitnade han byggandet av Khedive Ismail-bron "Qasr al-Nil" 1933. Det är roligt att oppositionstidningarna attackerade honom då eftersom bron var väldigt bred och bilar kunde inte fylla den!! Samt inrättandet av rådet för bekämpning av fattigdom, okunnighet och sjukdomar, men Sidqis geni och förmåga att förutse framtiden var uppenbar när han byggde dammen (Mount Awliya) på Vita Nilen för att lagra vatten och dra nytta av det. Ett projekt föregick High Dam i många år och dess konstruktion tog från 1933 till 1937. Sidqis motståndare, eftersom dammen byggdes till en stor kostnad, som uppgick till 2,5 miljoner egyptiska pund, utöver det faktum att Sudan var under brittiskt styre. Men Sidqi missade inte denna fråga. Han föreskrev att dammen förblir under egyptisk administration och att allt dess vatten ska användas enbart för Egypten. Efter att byggandet av High Dam slutförts överlämnades dammen till Sudan på sjuttioalet , och det räcker för oss att veta att den här dammen är en del av Sudans strategi för att skydda den från återverkningarna av den stora etiopiska renässansdammen.

Kapitelreferenser:

- 1- Ismail Pasha Sidqis bok av Dr Muhammad Muhammad Al-Jawadi
- 2- Mina memoarer bok av Ismail Sidqi Pasha

En resa in i sinnet på en mamluksultan och stationer i sökandet efter legitimitet i antiken

introduktion

En fråga som inte verkar lätt, eftersom att stå på gränsen till korridorerna i Mamluks historia är något som kräver att man närmar sig beslutsfattaren. Beslutsfattaren i dessa epoker skriver inte sina memoarer, inte ens dikterar sina uttalanden eller kommentarer om viktiga incidenter. Tiden kanske inte räcker till för att göra detta mitt i ett enormt ansvar och kanske språkförmåga, skrivverktyg och färdigheter. Det saknades för dem tillsammans med deras västerländska ursprung, eller kanske berodde det på övertygelsen hos de flesta dessa sultaner som det egyptiska folket inte har rätt till kunskap och naturligt står utanför beslutsfattandets krets, som i alla fall utfärdas improviserade efter nycker, sinnesförändringar och ve, sedan ve dem som stör sultanens frid och ändra sig!!!

Denna situation gjorde källorna till mamlukernas historia begränsade och upprepade, varav den första och mest kända är boken (Bada'i al-Zuhur fi Waqa'et al-Dahur) av Zain al-Abidin Muhammad bin Ahmad, känd som Ibn Iyas al-Hanafi, och han räknades bland mamlukerna. Prins Iyas al-Fakhr al-Zahiri från mamlukerna från al-Zahir Saif al-Din Barquq hittade honom och arbetade som en rondell under al-Nasir Faraj bin Barquqs era, vilket får vissa människor att ifrågasätta hans berättelser om den osmanska ockupationen av Egypten i kraft av hans lojalitet mot mamlukerna, och detta framgår tydligt när de anklagar de osmanska soldaterna för att bryta fastan under dagen i Ramadan, förutom läckaget av populära berättelser om hans historia, varav den mest kända är berättelsen om Tuman Beys överlämnande till Selim I som ett resultat av Sheikh Hassan bin Mar'is förräderi, förutom hans hyckleri mot Khayer Bey när han blev härskare över Egypten trots att han svek. Mamluk-sultanen Qansuhah al-Ghuri och hans nederlag i Marj Dabiq.

Detta utesluter dock inte hans objektivitet på vissa ställen och hans kritik av mamluksultanernas orättvisa metoder, inklusive Qansuh al-Ghuri, ämnet för vårt avsnitt. Han talar till exempel om en stridsvagn byggd av Qaytbay. När al- Ghuri blev kung, han beordrade att bygga en mastaba på gården med en lyxig gyllene tron för att starta rättegångar från den. Här skanderar Ibn Iyas och säger: "Takkah har återvänt för att styra...och orättvisans plattform har förstörts."

Den andra källan för mamlukernas historia (The Bright Stars in the Kings of Egypt and Cairo) av Abu al-Mahasin Jamal al-Din Yusuf bin al-Amir Saif al-Din Taghri Bardi al-Atabeg al-Yashbaqawi al-Zahiri, som är också en mamluk som framgår av hans namn Barquq Denna bok uppmärksammades av Sultan Selim I, som godkände den och bar den med sig.

Den tredje källan: (The Last of the Mamluks, eller händelsen av Sultan al-Ghuri med Salim al-Othmani) av Ibn Zunbal al-Rimal, och det är en källa vars äkthet är tveksam, eftersom dess författare gjordes av Ramal och en tolkare av drömmar, förutom att vara fylld med många ensidiga sådana, såsom dödandet av al-Ghuri, till exempel, och hans kropps öde efter hans död.Han leder en dialog mellan prins Allan och prins Aqabai al-Taweel I den för att skära av huvudet på den dödade sultanen och kasta det i en grop av rädsla för att de osmanska soldaterna skulle föregå dem till det och ströva omkring i romarnas land med det, så det blev ett lik utan huvud!!

Enorma resor, vi förnekar inte hur mycket ansträngning som lagts på dem, men förvirrade frågor kvarstår, vem överförde dessa berättelser? Och höll sig författarna till dessa böcker till historieförskott och historikers uppdrag, så att de var säkra på berättelsernas giltighet? Och sanningshalten hos dess berättare? Och de undersökte romanens logik och dess integritet med verkligheten? Eller var de bara berättare om vittnen som inte såg någonting? .. Sanningen är att vi inte vet omfattningen av transparens, opartiskhet och skicklighet hos dessa forntida författare, men vi som moderna författare har inget annat sätt än att citera från dessa böcker och sedan ge fritt spelrum till slutsatsen Bakom raderna av dessa berättelser,

fabricerar vi ibland länkar som väver från dessa berättelser ett historiskt material som är accepteras av utgångspunkten och välsmakande av sinnet.

Men den mamlukske sultanen Qansuh al-Ghawri ville för första gången sätta oss i nära anslutning till en mamluksultans råd och se och höra vad som pågår: Vilka är frågorna som berör honom?

Allt detta gjordes tillgängligt för forskare genom mina böcker: "The Noble Councils of the Sultanate in the Realities of Quranic Secrets" och "The Shining Star in Matters of Al-Ghuri."

Berättelsen om de två böckerna:

Sultan al-Ghuri var förtjust i litteratur och poesi, så han beordrade översättningen av Shahnameh till turkiska, vilket är ett enormt persiskt poesiepos, som uppgår till omkring sextio tusen verser. Abu Qasim al-Firdawsi satte det till Sultan Mahmud al-Ghaznawi för att registrera persernas historia från den antika mytiska epoken fram till den islamiska erövringen. Han anförtrodde denna uppgift till En man av arabiskt ursprung och hedervärd härstamning, hans namn är (Hussein bin Hassan bin Muhammad Al-Husseini Al-Amdi), och han utförde denna uppgift på tio år, och på grund av stärkandet av hans relation med Al-Ghuri och hans närhet till hans råd, bestämde han sig för att registrera värdesakerna och de dyrbara pärlorna i den!!!! Al-Ghuri tilldelades beskrivningar och titlar som skulle vara lämpliga för att vara en guide för boken Hur man blir en tyrann utan en lärare?! Som "den störste sultanen, den största kalifen, borgmästaren för horisonernas sultaner, och exemplet med kungar med förtjänst, uppenbararen av hemligheterna att göra er till efterträdare i landet, sultanen i de sju regionerna i längd och bredd, de troendes prins och muslimernas kalif, den mest ärade kung Abi al-Nasr, den käre av Egypten, Qansuh al-Ghuri"!!! Han överdrev beskrivningen och skildringen av vad sultanen gör i termer av arkitektur och hävdar att den överträffar pyramiderna i storhet: "Bland underverken i hans stat finns många byggnader, på kort tid arbetade han på sex år, vilket inte är möjligt som det på sextio år. I landet inom en period av sex år; det råder ingen tvekan om

att om han samlade dessa byggnader, skulle han komma lika mycket som pyramiderna, trots avståndet mellan hans hedervärda byggnader från berget, och tröttheten av att bära kameler och byggandet av pyramiderna låg mitt på berget.

Det är inte dolt för oss vilken natur sheikerna har i dessa råd, och de är sultanernas shejker på vår tids språk och sheikherna från perioden, och hämtar inspiration från en beskrivning av Abd al-Rahman al-Jabarti att han gav till sheikerna som stödde Muhammad Ali Pasha mot Omar Makram.

De två böckerna undersöktes av Mr (Abdul Wahhab Azzam) på fyrtioalet av förra seklet. De två böckerna inkluderar Al-Ghuri råd under namnet "Rawdat" i den första boken, och frågor relaterade till tolkning, hadith, historia, och några gåtor och gåtor i den andra boken. Jag följer inte för läsaren omfattningen av tristess som dessa råd var fyllda med Och den obetydlighet som utstrålar från dess ämnen i vissa nummer, men en viktig fråga bars av boken och ockuperades. Al-Ghuri och hans sittande, vilket är legitimiteten för domen!!!

Historien om styrelseskickets legitimitet genom mamlukerna och ottomanerna och Muhammad Ali Pashas familj

I det åttonde dagiset i råden i Jumada Al-Awwal ställde han en fråga: "Vad är meningen med cirkusen?" Svaret: Maulana Al-Sultan sa: Ursprunget till cirkusen är Sarkes; han tog med sig Banu Ghassan i kalifatet Umar al-Faruq, må Gud vara nöjd med honom, och de konverterade till islam och utförde Hajj. Så gruppen av de fattiga kom och bad mördaren om blod, så Omar bestämde att döda mördaren eller tillfredsställa dem, och de blev nöjda med honom endast genom att döda honom.

Är det som al-Ghuri sa korrekt, eller söker han efter domens legitimitet?!! Början av intresse för denna fråga kan observeras efter att den rättfärdige Ayyubid-kungen, Najm al-Din Ayyub, förde Sheikh al-Izz ibn Abd al-Salam från Jerusalems fängelse till Egypten, och han tog emot honom väl, förde

honom nära sig, och gav honom rättsväsendet, samt predikade i Amr ibn al-Aas-moskén.

Men snart kolliderade sheiken, som var känd för att inte vara rädd för högerens skuld, med al-Salih Ayoub själv, eftersom det avslöjade för honom omfattningen av mamlukernas inflytande och deras kontroll över de allmänna staternas positioner. , furstendömet och de höga positionerna i staten, vilket motsäger den sanna religionen om otillåtligheten av deras förmyndarskap över de fria eftersom de är i slavars och slavarnas styre. Detta är för Al-Salih Ayoub, så han försökte avråda honom från att fortsätta med denna fatwa, så sheiken tog sig ur rättsväsendet och hotade att lämna till en by som sökte isolering, så folket kom ut för att stödja sheiken i hans fatwa. Så den gode kungen blev informerad om det, och han skyndade sig till sheiken för att blidka honom, så han vägrade att återvända förrän hans fatwa hade genomförts, men han ville inte göra saken svår för Najm al-Din. Han sa till honom: "Om du vill att dessa prinsar ska ta över deras positioner, de måste säljas först, sedan kommer den som köper dem att befria dem, och eftersom priset för dessa prinsar betalades innan dess från muslimernas skattkammare, då måste priset återföras till muslimernas skattkammare!" Efter det var sheiken känd som "försäljaren av prinsar!"

Scenen var förödmjukande för mamlukerna, och kanske skapade det bland deras prinsar en önskan att inte upprepa denna sak även efter att regeln var helt etablerad för dem. Så strävan var att söka efter legitimitet, och mamlukerna hittade sin väg att återuppliva Abbasidkalifatet som föll i Bagdad i händerna på tatarerna, så mamluksultanen al-Zahir Baybars återlämnade det abbasidiska kalifatet till Egypten där kalifen Abu Al-Qasim Al-Mustansir Billah Al-Thani bin Al-Zaher lovade trohet till abbasiden kommando i Kairo år 659 AH. Men det förblev endast en nominell auktoritet, och ofta uppstod tvister mellan mamlukernas sultaner och kaliferna, och de sattes i husarrest eller ersattes.

Skuggan av utländskt ursprung och metoderna för att föra till Egypten hemsökte sultanerna och om sätten att föra mamlukerna till Egypten, jag

recenserade det i min bok (Reflections between Science, Religion and Civilization): "The rapid rise of the Mamluk Princess i positioner i Egypten var ett starkt motiv för unga människor i Asien och Europa att frivilligt gå in i slaveri för att delta i Egypten, som har blivit en destination för aspiranter och drömmare om att regera från olika delar av världen, och det egyptiska folket, verklig ägare av landet, är helt frånvarande, lider av orättvisa, förtryck och tyranni i händerna på sina utländska härskare från alla håll, samtidigt som de i sin litteratur beskrivs som fromhet och storhet!!!!

Samma dröm om att ta sig upp i positioner hemsökte en del egyptier till den grad att de gick in i slaveri för att leva med värdighet i sitt land. Mamluks militär kunde döda inom egyptierna varje känsla av värdighet eller någon känsla av värde i deras land. I slaveri, för att föras till Egypten som en turkisk ägd man genom en handlare från Aleppo, och tricket lurade nästan sultan Qaytbay, men egyptiern skyndade att avslöja sitt trick snabbt. Torterade honom, ropade han på hjälp: "I ditt erbjudande, min kära dam!!!" Sultanen upptäckte att hans slav inte var turk, utan Zaqaqi, det vill säga från den fattiga allmogen som bodde i gränderna och gränderna, eftersom han sökte hjälp hos fru Nafisa, som allmogen har för sed... Är finns det mer slöseri med värdighet än strävan efter en fri man att bli slav så att han kan leva med ära och stolthet i sitt hemland?

Förutom motståndet från några arabiska stammar och adelsmännen bland dem mot mamlukernas kontroll över styrets tyglar i strid med sharia, fortsatte en eld att blossa upp då och då, inklusive kriget mellan al-Mu'izz Aibak och prins Hisn al-Din Tha'lab, emiren av al-Jaafara al-Sharaf, kring vilken stammarna i övre Egypten och utkanten av landet Buhaira, Giza och Fayoum samlades, men mamlukerna lyckades besegra dem Led av Faris al-Din Aqtay al-Jamdar al-Najmi al-Salhi, restes galgar för dem i hela Egypten, och fästningen al-Din arresterades, och det sades att han avrättades efter det under Baybars era efter han lockades. Saken saknade inte eftergift, som hände mellan al-Zahir Baybars (Baybars tog det svarta som en symbol för sitt styre, eftersom hans namn betyder leopard, och han föregicks av kung Henrik I av England) och några av hushållet, särskilt sufier bland dem, vilket

är uppenbart i hans förakt för att namnge den ärade mästaren al-Hasan (mästarens bror) Al-Badawi, ägaren till den berömda helgedomen, av sultan Badr Al-Din, som följdes av sin son , Sultan Al-Hussein, eller Sultan Abu Al-Ela, ägare till den berömda regionen.

Sedan rasar snart kriget igen, som hände mellan Ali Bey den store och prins Hammam bin Yusuf eller Sheikh av araberna Hammam i övre Egypten, vilket slutade med att Hammam flydde till Usna efter sitt svek från sin kusin Ismails sida, medan hans son Darwish efterträdde honom, som gick in i lydningen av Ali Bey Ali Bey al-Kabir (hans riktiga namn var Ali Bey Balat och han var son till en romersk-ortodox präst från byn Amasya i Anatolien) och Sheikh al-Arab Hammam förklarade att så snart Ali Bey övertog ställningen som sheikdom försökte han monopolisera regeln, och detta var endast möjligt genom att bli av med tre personligheter: Abd al-Rahman Katkhuda och Hussein Bey Ruffle och Salih Bey al-Qasimi, härskaren av Girja och hans allierade Sheikh al-Arab Hammam. När det gäller den första förvisade han honom till Hijaz med sina anhängare, och den andra och tredje försökte slå in en kil mellan dem och bryta deras makt genom att slåss mot varandra. Salih Bey isolerade Jarja och beordrade honom att förvisas, utnämnde Hussein Bey istället för honom, och beordrade Hussein Bey med sina styrkor att evakuera honom, så Salih Bey kämpade tappert med hjälp av sin allierade Sheikh of the Arabs Hammam, sedan lyckades försoningsinsatserna mellan Hussein Bey och Salih Bey, vilket gjorde Ali Bey arg, så han beordrade att Hussein Bey skulle exil också, så Hussein Bey skyndade omedelbart med sina styrkor och tog kontroll över Kairo, och Ali Bey flydde till Levanten. Ali Bey försökte återvända till makten återigen i allians med Salih Bey, som vägrade. Så han gick direkt för att förhandla med arabernas shejk, Hammam, och övertalade honom och hans allierade Salih Bey att hjälpa honom i utbyte mot Hammams styre över Övre Egypten för livet, och Salih Beys styre över Gerga också för livet.

Tyvärr svalde Hammam betet, och Ali Bey lyckades med sin hjälp och hjälp av Salih Bey återvända till sin position och befästa sin inre position. När det gäller att befästa sin externa position var det genom lydning till den Sublima

Porten och få ryska stöd och självständighet i Egypten, vilket han inte lyckades få från Venedig.

Snart bröt Ali Bey sina löften och vände galningen ryggen på Sheikh al-Arab Hammam efter att han lyckats mörda sin allierade, Salih Bey Ghaila, och riktade sina styrkor under Muhammad Bey Abu al-Dahabs ledning för att minska Hammams inflytande i övre Egypten på grund av sin rädsla för eskaleringen av sin makt och hans potentiella lojalitet till ottomanerna. Hammam svarade och accepterade att ge upp en del av sina ägodelar för att undvika konfrontation, men Ali Bey bestämde sig för att utrota Hammams tagg och krävde att han skulle lämna över resterna av Saleh Beys styrkor från mamlukprinsarna, så Hammam ansåg att en förklaring om oundvikligt krig och en avgörande strid ägde rum mellan de två sidorna vid Assiut, där Ali Bey mobiliserade hela sin armé, understödd av moderna vapen från ryssarna, medan Hammams styrkor var beroende av resterna av mamlukerna. I striderna besegrades Hammam och flydde med det som återstod av sina styrkor till mitten av hans styre i Farshout, och försökte ordna leden för att upprepa bollen igen, men Muhammad Bey Abu al-Dahab, som skyndade till Farshout i spåren av Hammam och hans styrkor, var den förste att splittra det som fanns kvar av hans anhängare genom att använda förräderiets vapen och att vinna över sheikh Ismail Abu Abdullah, Hammams kusin, med ett löfte att ersätta honom med Hammam.

Alla övergav arabernas shejk, Hammam, så han flydde till Esna och där dog han av sorg.

Abu al-Dahab (Darwish), Hammams äldste son, var angelägen om att upprätta ordning i övre Egypten och utsågs till att styra Farshout, men under befäl av Ali Bey den store, så han grep sin fars anhängare och skrev en biografi skiljer sig från sin fars när det gäller rättvisa och skydda bönderna från mamlukernas förtryck. Ödet ville att Ali Bey skulle smaka samma bägare. Från vilken arabernas shejk smakade med det osmanska rikets framgång att vinna Muhammad Bey Abu al-Dahab mot sin mästare och lärare, Ali Bey den store.

Så det är inte förvånande att frågan fortsätter att störa mamluksultanerna mycket, inklusive al-Ghawri, så hur övertygar du ett folk när du är en utlänning att du är från deras kött och att kalifatets villkor gäller dig. Då och då var de tvungna att säkra folkfronten från möjliga revolutioner, särskilt eftersom de uppflammade folkets ryggar med skatter, vilket framgår av boken Nafa'is al-Sultaniyya Councils, där al-Ghuri fortsatte. att säga att de tjerkassiska mamlukernas härstamning går tillbaka till ghassaniderna, d.v.s. araberna, som vi antytt tidigare, och genom att undersöka al-Zahir Barquqs härstamning, den första av de mamlukska sultanerna. hans ögon) avslutar sin härstamning till Kassa bin Ikrimah bin Amr bin Wad Al-Amiri Ibn Al-Harith bin Mazyad bin Qusai bin Kilab Waksa. Och det sades att han var den siste av Ghassanidernas kristna kungar, Jableh bin Al-Ayham, och han hade konverterat till islam. Natt till Levanten och sedan norrut till Kaukasus (hemmet för Kaukasusbergen) och eftersom det var täckt av natten kom namnet tjerkassiskt!!!

Det är anmärkningsvärt att trots denna oavbrutna väg i mamlukernas sökande efter legitimitet, förblev de till slutet isolerade från att blanda och gifta sig med egyptiska kvinnor från folket i de länder de styr för att bevara sin distinktion, renheten i sitt kön, och de är en soldatnation som styr landet. Familjer från grunden, särskilt eftersom mamlukens lojalitet var till mästaren som gav honom mer än idén om avkomma. Få av mamlukerna hade avkomma och integrerade "efter en generation eller två till egyptierna", enligt Jacob Artin Pashas svar på frågorna från Sir William Muir Sahib (The Book of the History of the Mamluk State in Egypt) I september 1895 tillade Pasha att denna grupp fick sina barn kallade "muslimer". "och han ger två exempel på dem: Abd al-Rahman al-Kakhia, Mawla Ali Bey och Mahmoud Sami al-Baroudi Pasha, som påstår sig vara från "sultan al-Ghuris dynasti", men sanningen är att han är "ett mamluk-barnbarn till Ali Bey, som anförtrott honom den arsenal han etablerade." I Bulaq på grund av sin erfarenhet av tillverkning av krut "det är därför han kallades Baroudi, och att denna grupp också flyttade bort från umgänget med egyptierna.

När ottomanerna tog tyglarna i Egypten, gjorde de sig själva legitima, genom idén om ett omfattande kalifat med en tendens till eftergift i början av deras styre, så de utsåg Khayer Bey, mamluken, att lugna mamlukupproret Ibn Baqar, som utnyttjade mamlukernas svaghet, dödandet av många av dem och ottomanernas oro för att spåra upp resterna av mamlukerna och förklara uppror i denna region Khayer Bey försökte vinna honom och utnämnde hans far, sheikh Ahmed bin Baqar, som härskare över den östra provinsen, men det satte inte stopp för plundring och plundring i regionen.

Med Khayer Beys död återvände Egypten till den sublimes portens flock i kollegiet, och Mustafa Pasha, make till syster till Sultan Suleiman den storartade, utnämndes till härskare över Egypten. Han skilde sig i sina egenskaper mellan att beskriva honom som en arrogant och arrogant person, och mellan att beskriva honom som religiös och en anhängare av kunskap och forskning och deras nära medarbetare, men för mamlukerna och ottomanerna var det av en ung osmansk sultan. De borde inte visa lojalitet mot honom, eftersom de är ryttare. människor, träffade och fly, och om det inte hade varit för skjutvapnen, skulle osmanerna inte ha besegrat dem och styrt Egypten. Det första upproret leddes av Qansuh Bey, Emiren av Akhur, som snabbt eliminerade honom, för att följas av ett nytt uppror av Enal Al-Saifi, Kashif Al-Gharbia och Janim Al-Saifi, Kashif Al-Bahnasa och Fayoum, som delade pinnen Lydnad till ottomanerna och en folkmassa för att konfrontera dem med stammarna i den östliga regionen och de arabiska sheikerna och notabiliteter i en mycket farlig kupprörelse.

Mustafa Pasha försökte sätta upp dem och förföra varandra, så han skickade ett meddelande till dem separat för att döda den andre, så saken avslöjades och solidariteten mellan Inal och Janim ökade.

Mustafa Pasha använde det avgörande ottomanska vapnet vid köp av människor, så han lockade ett antal mamlukprinsar och notabiliteter till sin sida, genom lockelse och hot.

Här visas domaren Musa bin Barakat (Al-Zaini Barakat), och jag pratade länge om hans biografi och hans framträdande roll i mamlukeran som en ordningsman i min bok (Reflections between Science, Religion, and Civilization, del ett)

Jag avslutade med vad Ibn Iyas avslutade med att ottomanerna gick in i Egypten, och Bada'i al-Zuhur fi Waqaa' al-Dahur var tyst om allt omnämnande av mannen efter det, men al-Zaini Barakat dyker plötsligt och oväntat upp för oss igen som en medlare mellan Mustafa Pasha och rebellerna.

Al-Zaini Barakat misslyckades i medlingen och högg av hans huvud. Han anklagade honom för att förråda mamlukerna. Så fort Mustafa Pasha hörde nyheten om Al-Zainis död blev han rasande och beordrade sin armé att flytta österut och sätta ett slut på upproret, som inte var till Gaza och försvann för alltid.

Vi kommer till den alawitiska familjens era i Egypten och dess grundare, Muhammad Ali Pasha Al-Masoud bin Ibrahim Agha Al-Qulli, och den egyptiska statens kronprins försökte ge sin familj en arabisk härstamning som, med slutet av familjetiden, förvandlades till Farouk självs samhörighet med tillsynen på sin mammas sida!!!..

I tidningen (Al-Musawwir) som gavs ut den 25 november 1949, och med anledning av hundraårsdagen av Muhammad Ali Pashas död, gav dåvarande kronprinsen av Egypten, prins Muhammad Ali bin Tawfiq, en pressintervju med Abbas Mahmoud al-Akkad där han tillskrev familjens härstamning till Diyarbakir i kurdernas land, och sade i ärlighet Undersökningsforskaren, enligt Al-Aqqads beskrivning: "Jag vet inte, och jag tillåter mig inte att spekulera om vad jag vet inte, men jag säger något som många kan bli förvånade över uppkomsten av den alawitiska familjen, eftersom det är vanligt att den har sitt ursprung nära (Qula) i landet Arnaout (Albanien), men vad jag såg i A bok skriven av domaren i Egypten under Muhammad Alis regering att familjens ursprung är från Diyarbakir i kurdernas land, och från honom flyttade Muhammad Alis far och hans

bröder till Qula, sedan flyttade en av hans farbröder till Konstantinopel, och hans andra farbror lämnade på jakt efter handel, och Muhammad Alis far stod kvar i sitt ordspråk. Han stöder sin version av denna berättelse om prins Halim, en av Muhammad Alis ättlingar, som hävdar samma påstående.

En marginell fråga som kan ha stoppat dig som jag, kära läsare: Vad kallar Akkad, som inledde ett bråk med kung Fouad, att flirta med den styrande myndigheten under Farouk-tiden genom att marknadsföra sådana uttalanden som inte saknar propagandauppsåt? !!

Svaret sammanfattas i stigande ålder, och mannen fick inte vad han förtjänar i delegationens långa sällskap, varken ett halsband, eller en medalj eller en tjänst. Han reste sig också ur sin vrede när Abdul Qadir Hamza, den chefredaktör för Al-Balagh, fick en bashawiyah utan honom, och han är en journalist som tillbringade sitt liv i kommunikationsstriderna och delegationens partiska och litterära strider. Därför var hans förhållningssätt till kung Farouk förståeligt och hans beröm vid tillfällena och olämpligt!! Och han säger i en dikt om hans lovprisning av Farouk:

Och hon tog inget annat än sin skillnad

Dedikerad staking och våra hippa leads

Jag kände inte något liknande honom i Al-Ula

En vän delar den på avdelningen

Landet återlöstes och landet återlöstes

Hög på arv och hög på värderingar.”

Naturligtvis, efter revolutionen 1952, och över en natt, förvandlades Akkad till läkare och beskrev kung Farouk som en kriminell kung och en psykopat som kombinerar sadism (grymhetens galenskap), kleptomani (stöldgalenskap) och satirer (lustens galenskap).)!!!

Och eftersom vi pratar om Akkad borde vi tillsammans rätta till en sak som rapporterades i alla böcker, med citat av Anis Mansour i en artikel han skrev i Mellanöstern 2010 med titeln (Och vår lärare Akkad bad om ursäkt!) att Akkad vägrade hedersdoktorn. för han trodde att en tenta föregick det och att det inte fanns någon att examinera Akkad!! Och att "universitetsprofessorer som inte inkluderade en stor tänkare, stor författare eller stor poet, då läser inte universitetsprofessorer. Så, de läser eller skriver inte, så hur kan de ge Akkad en doktorsexamen?" Naturligtvis, logiskt sett, är detta inte sant för en person som var bland de notabiliteter av sin tid med det minsta utbildningsbeviset, och detta är en möjlighet för honom, men låt oss lämna logiken och låt oss gå tillsammans till vittnesbördet från Dr. Taha Hussein om händelsen på Dr Muhammad al-Dasoukis tunga i boken (Taha Hussein talar om sin tids notabiliteter), som sammanfattas med att Akkad är i en session Från mötena i Council of Arts och Brev talade han med Kamal El-Din Hussein, som innehade posten som utbildningsminister, och uppgav att han skrev mer än sjuttio böcker, och att universitetet inte visade intresse, som det gjorde med Ahmed Amin och Abdel-Aziz Fahmy, med avsikt att ge honom en hedersdoktor för att hedra hans givande!!Den som sökte det och inte fick det, och det är inte hon som sökt det och avvisat det.

Sultan kultur

Trots det överdrivna sättet att framställa sultanen som en begåvad forskare som kan sakers inre och som är ett uppslagsverk inom alla discipliner och

hans kloka åsikt när det gäller att segra det som är rätt, kommer boken för revisorn att se att boken gav raka motsatsen och avslöjade sultanens okunnighet och hans brist på kunskap och minimum av den på många ställen. Till exempel hittar vi bokreferenserna Auktoritetens skala i en fråga om axiom, såsom frågan om innebörden av Shafi'i ?!! I det första dagiset i Ramadan: "Mawlana Al-Sultan sa: För vilken visdom kallade de Imam Al-Shafi'i Al-Shafi'i? Svaret: Det sades att en kvinna dog medan hon var gravid, så Imam Malik beordrade henne att begravas. Al-Shafi'i sa: Begrav henne, men arbeta på kanten av en ihålig vass och vänta i tre dagar. När de agerade efter vad Al-Shafi'i sa, föddes den döda kvinnan på andra dagen, så de tog pojken ur graven. När han växte upp och läste Koranen, gick den här pojken en dag in med Imam Malik, och imamen beundrade hans läsning, så han sa till honom: Vem är du? Han sa: Jag är den som beordrades att begravas med min mor. Imamen sa: Hur gick det till? De sa: Muhammad ibn Idris berättade om detta. Imamen sa: Han är al-Shafi'i. hans farfars namn och tillskrivs honom." Frågan låg närmare naivitet, och svaret var förstås intuitivt.

Tvärtom, vi hittar frågor som indikerar bräckligheten och ytligheten hos al-Ghuri, som den här frågan som nämndes i Ramadans första dagis.

Folket i rådet kunde inte svara på denna fråga.

Sedan sa Maulana Al-Sultan: Jag ger dig tre dagar, så gå och ge mig svaret Maulana Al-Sultan sa: Ingen vet svaret på denna fråga förutom domaren Shahab Al-Din Bin Al-Farfour.

Jag sa: Jag går till honom och frågar och svarar på svaret.

Då skickade vår herre sultanen till Ibn Al-Farfour och sa: Sheriffen kommer till dig för att svara på frågan, nämn inte svaret till honom.

Sedan cirkulerade jag runt i staden i tre dagar och frågade alla jurister och dygdiga män, men ingen svarade mig.

Sedan, efter tre dagar, bad Maulana al-Sultan mig svara på frågan. Jag reste mig upp och täckte marken och sa: Maulana al-Sultan vet det bättre än alla lärda, sedan läser vi al-Fatiha. Också vid misstanke, sedan konverterade mamman till islam och köpte hans son." Vilken typ av misstankar som denna kan bara uppstå mellan idioter eller inkompetenta?

Början och slutet

En av anekdoterna från dessa råd är berättelsen om al-Ghuri när han gick upp i soffan i sultanatet. I historieböckerna nämns al-Ghuris askes när han regerade eller att han låtsades göra det, och att han fördes dit medan han grät efter rädsla för dess konsekvenser. På grund av sin ålder och erfarenhet var han medveten om att "styre är för den som erövrar" och "härskaren är antingen i palatset eller i graven." Vilket gör att han fruktar för sitt liv från mamlukernas uppror, särskilt tyrannerna bland dem, och han uttrycker sitt bristande förtroende för mamlukerna och sin kunskap om deras hyckleri med en rolig historia i dessa församlingar som säger: "Vår Maulana Al-Sultan sa: En grupp gjorde anspråk på kärleken om Sultan Muhammad Al-Qalawun, och han sade till dem: Om ni älskar mig, kasta era själar från palatset. De sa: I Guds namn, och de sprang från palatsets första tak till slutet av palatset, och de reste sig och sade: O Herre, vår sultan, vår kärlek till dig går till denna plats, så den som går längre än oss, kärleken är till honom.

Al-Ghuri nämner i dessa sammankomster att hans sittande på Egyptens tron var en dröm som kom till honom i en dröm: "Hazrat Maulana Al-Sultan sa: Järn är styrka, vilket bevisas av det faktum att jag en dag gick till prinsens hus som höll fast i rondeller, och jag såg en prins i det, och han sa till mig: O prins av Qansuh, jag såg dig igår i en dröm och du är i en stor krage av järn, sedan i sömnen presenterade jag denna händelse för prinsen spände om rondellerna, och han svarade till mig: Järn är styrka, och han uppnår ett stort tillstånd och stor makt med bevis: Och vi skickade ner järn i det med stor styrka, och du måste ha sultanatet, och den här historien var före detta datum trettio år." Och precis som början var med en dröm, är

slutet också med en dröm och en profetia som gavs till honom av några spåmän, att hans rike ska sluta i händerna på en person vars namn börjar med bokstaven (S). Därför var Al-Ghuri fientlig mot alla prinsar vars namn börjar med S, ledd av prins Sibay, Levantens ställföreträdare. !!!

Ödet vill att spåmännens profetia sammanfaller och att tillståndet i al-Ghuri upphör dramatiskt, men i händerna på ägaren av en annan synd.

huvud öde

Men vad är ödet för Ras al-Ghuri, som tröttade ut oss i denna forskning, efter att hans armé besegrades framför Selim I i Marj Dabiq? .

Berättelserna skiljer sig åt i denna fråga, som en som hävdade att en gaisha från den osmanska armén sökte efter kroppen och skar av huvudet och bar det till Selim den första, men han blev förvånad över den arga reaktionen från sin herre att smickra honom genom att skära av huvudet på en dödad sultan och att Selim skulle ha skurit av hans hals om det inte varit för ministrarnas ingripande för att benåda honom och räcka med hans avskedande.

Och det finns en annan berättelse som vi nämnde i början att prins Allan, som var en av al-Ghouris män som bevittnade striden och var ståndaktig med honom till slutet, och när han såg al-Ghuri falla från sin häst, fruktade han att fienden skulle besegra honom, och de cirkulerar hans huvud som är sed i dessa tider för att tillkännage seger och slå skräck i hjärtan ...

Stick en vän

introduktion

Det finns inget som är lika med vänskap i ödet. Det är ödets mest värdefulla gåva. Att komma ur denna grymma värld med en vän för livet. Det är en instinktiv fråga även i djurvärlden, som babianer och delfiner som bygger starka vänskaper.

Att ha en vän bredvid dig mitt i livets motgångar och orkaner är utan tvekan avgörande, eftersom det är den följeslagare som dina sanna känslor och uppriktiga åsikter överför, bort från restriktionerna för artighet, protokoll och rutinsamtal. Immunitet och kardiovaskulär hälsa likaså. som neuroendokrin hälsa.

Saken står i kontrast på det politiska området Vänskap mellan politiker är en illusion och en hägring, och om den bildas så är den tillfällig, trots sin sällsynthet försvinner den på ett ögonblick. Gårdagens vän, dagens fiende, verkar vara god visdom som sammanfattar vänskapens historia i denna myllrande värld full av konflikter och förtal.

De mest kända vänskaperna i egyptisk historia var de som förband Mustafa Pasha al-Nahas, ledaren för delegationen, och hans följeslagare på resan av partiskamp och kamp mot kolonialisten Makram Pasha Ubaid. Men som de säger, "en man står med hundra kvinnor, men om det kommer en kvinna så går männen." Så här hände i vår berättelse.

En lång historia som Al-Nahas ägnat åt att stödja ledaren för den första delegationen, Saad Pasha Zaghloul, och efter honom, försvara den egyptiska saken och Egyptens rätt till självbestämmande. En kampresa som bara en otacksam person kan förneka. Tiden har kommit för att den store shejken ska vila och leva resten av sitt liv med en partner för det återstående livet, så han föll Valde al-Nahas framför Zaynab al-Wakil, en ung kvinna i livets bästa ålder och nationens ledare mitt i livet. Denna ålderskillnad mellan makarna gjorde att al-Nahas, i sina motståndares

och motståndares ögon, blundade för en del av det som han tidigare ansåg vara jihadskatt, så vad är brottet i söker rikedom? Snarare fortsätter klagomålet att förlita sig på en liten pension som inte uppfyller hans behov, som han samlar in här och där.

Tidigare, närmare bestämt 1929, försvarade Makram Ebeid Al-Nahas och några av ledarna för delegationen när de anklagades för att ha tagit ut stora avgifter från prinsessan Shweikar i utbyte mot att ta bort stenen från hennes bror, prins Ahmed Seif El-Dins enorma pengar (vi behandlade hans berättelse i boken *Tales from the Seas of History*). Makram talade i en värtalig vädjan och sa: "Politik har inget samvete i något av Guds länder, men i Egypten har politiken inget sinne heller", och att frågan innehöll alla element av mörker och kriminalitet, "och vi var i allt detta offret, inte förövaren, så säg ditt avgörande ord, för en stråle av ditt ljus är tillräckligt för att sprida massivt." Mörker och ett ord av din rättvisa genomborra tomrummet mer än pilarnas kant" för att erhålla oskulden.

Med tillkomsten av den nya frun och den stora förändringen i Al-Nahas liv vände Siham Makrams kurs från motståndarna till hans livs vän direkt till hans hjärta!! Mängden av Nahas överträdelser fick honom att välja mellan två alternativ, "antingen ministerns liv eller samvetets liv." Det senare är inflytelserik eftersom det är hederslivet, eftersom det rörde mannens litterära instinkt att ge oss en bit av litterär konst innan det var ett politiskt memorandum som lämnades in till kung Farouk som representant för det oberoende wafdistblocket 1943. Vi sammanfattar det på följande sätt:

1- Koppar mellan politik och donationer:

Kombinationen av en politikers och en begåvningsintendents positioner gjorde att al-Nahas alltid hamnade i korset för anklagelser, men det återstod bara misstankar utan några bevis som undergrävde mannens rykte eller integritet. Men vad Makram skrev generade al-Nahas och placerade honom i honom. en föga avundsvärd ställning, eftersom han antydde att al-Nahas sålde sin konvoj i Samanoud till begåvningen av Abdel-Al, som övervakas av en kamrat. Tio tusen pund, iklädd offerarens plagg, vid en

tidpunkt då han vägrar att ge upp ett tusental av summan med denna trohet. Faktum är att al-Nahas sålde serailen för sig själv eftersom han är tillsyningsman över den begåvning i vilken han kommer att bo i kraft av sin ställning. Att damen är gift med en domare och hon strövar omkring i byar och städer med honom i kraft av sitt jobb.

Makram talar också om Al-Badrawi-begåvningen, som Al-Nahas övertog på tillfällig basis, och ministeriet för Awqaf på 1930-talet motsatte sig hans permanenta övertagande av det.

2- Maktkorruption och tillfredsställelse av hustrun:

Makram al-Nahas anklagades för att ha köpt jordbruksmark (80 tunnland) åt sin fru av Fouad Serageldin i distriktet Damrash, centrala Sherbin, till samma värde som Siraj betalade vid köpet. Al Baraka Center, Shebin El Kom, till ett lägre pris per feddan än dess verkliga värde i detta område.

Han anklagade också Al-Nahas för att missbruka makt och inflytande på ett dåligt sätt eftersom han är den militära härskaren förutom att vara premiärminister, och beordrade "så att folk kommer att vara rädda för honom eller ödet kommer att vara rädda för honom"!!! Han förde till premiärministern en bil med luftkonditionering, förutom en hembil av samma modell. "Till annan komfort och lyxutrustning som de rika njuter av."

Al-Nahas bosatte sig på det statligt ägda fartyget "Mahasin" förutom att sätta sina släktingar på det. Detta beteende uppmuntrade ministrarna att följa samma väg. Kommunikationsministern, Abdel Fattah Al-Taweel Pasha, hyrde fartyget " Karim" från ministern för arbete, Othman Muharram, och han var sen med att betala hyran. När de två ministrarna upptäckte att det var förbjudet för ministern att hyra något från statens egendom gömdes kontraktet och ministern fortsatte att smita betalningen!! När det gäller försvarsministern så separerade han och hans familj från dem jordbruksmuseets residens!!

Al-Nahhas var inte nöjd med det, utan beordrade evakueringen av ett institut för flickutbildning i Garden City till Bulaq och förvandlade det till ett lyxigt hus som han bor i för en liten hyra. Det är roligt att han tog beslag på institutets enorma och dyrbart kylskåp och vägrade flytta det med eleverna till den nya byggnaden.

Al-Nahhas hyrde också ett hus i sanden i Alexandria och hyrde ut det i andra hand till en kvinna för att omvandla det till ett pensionat med godkännande av en vinlicens, vilket bröt mot hans kontrakt med ägaren, men uppgörelsen slutfördes med ägaren, och som belöning blev klientens advokat en kandidat till delegationen efter att han var en av hans motståndare.

Efter revolutionen 1952 började man öppna några register över överträdelser som ägde rum till förmån för fru Zainab Al-Wakil. I Akhbar Al-Youm den 15 mars 1953 diskuterade statsrådet att avbryta arrendet av tio tunnland mark för byggnader i Imbaba som beviljats Zainab Al-Wakil för en period av 99 år för att bygga byggnader för institutionerna "Vecka av rättfärdighet", men hon Under de senaste nio åren har inte en enda byggnad byggts på den.

3- Korruption av släktingar:

Makram övervakar hur Al-Nahhas favoriserar sin frus familj genom att göra Ahmed Al-Wakil till Bab Al-Shariyas ställföreträdare, och släktingens köp av två enorma och lyxiga byggnader i de bästa kvarteren, varav den ena är Waked Building på Ibrahim Pasha Street och den andra på Suleiman Pasha Street. Genom att samla in ränta på den under de första tre åren, och denna underlättande är begränsad till arvingarna till Abd al-Wahed al-Wakil endast och inte till andra, i ett fantastiskt prejudikat.

Bokens betydelse härrör från författarens status. Boken publicerades inte av en obskyr journalist som sökte berömmelse genom att förtala delegationen och dess ledare. Den utfärdades inte av palatset och kung Farouk, som bråkade med delegationen ärvt från sin far och kulminerade

med den berömda händelsen den 4 februari 1942. Snarare utfärdades den av en av ledarna för delegationen och skaparna av dess händelser.

Bokens öde

Naturligtvis dödades boken i sin linda och konfiskerades på order av al-Nahas, premiärministern och militärguvernören vid den tiden, med förklaringen om krigslagar..men boken skrevs för en verklig opposition som var före honom och fortsatte efter honom. I den, fria studenter, kampanjen för konfiskering av oppositionstidningar, arresteringar och det gemensamma ansvar han har med Muhammad Nasim Pashas regering för martyrerna under de första Abbas-brohändelserna. Boken diskuterar en korruptionsfall som förde al-Nahas och Makram samman, vilket är frågan om tysk konstgödsel, eftersom al-Nahas var på besök i Tyskland och hoppades få träffa Hitler innan Egypten köptes.Från Tyskland, gödsel till en mängd av trehundra tusen pund, som skulle betalas kontant, inte genom byteshandeln som var bruklig vid den tiden, och som "idolledarens vilja" tvingade kreditbanken att acceptera, trots närvaron av tillräckligt med gödningsmedel för tre år från Ungern i utbyte för en bomullsaffär Den tyska regeringen har välsignat Al-Nahas, Makram och deras två fruar med tyska medaljer I gengäld gav den egyptiska regeringen den tyska utrikesministern och hans fru med egyptiska medaljer!! .

Vi går tillbaka till Makrams bok, som försökte motivera hans dispyt med al-Nahas på ett neutralt sätt, bort från själsförändringar och personalisering av frågor.I tidskriften Akher Sa'a 1946 och i kapitlet om The Box of Wonder sa tidningen att de engelska myndigheterna förhindrade rättegången mot al-Nahas Pasha och att Makram Obaid Pasha håller sig till skyldigheten att rättegången, och citerade honom som sa: "Det finns de som tror att jag hatar Mustafa al-Nahas eller ha ett agg mot honom på grund av den behandling jag fick av honom före och under min arrestering, men tro mig, jag hatar inte mannen eller hyser agg mot honom. Snarare minns jag fortfarande hans förflutna och mitt förflutna, och jag är inte en otrogen i det förflutna och dess minnen, fängelse och fick ut honom.

Marginalfråga: Kunde Egypten, mitt i dessa rasande partiska kamper, uppnå någon självförsörjning, även från enkla matvaror?

Vi kommer att bli chockade av svaret på detta i intervjun av Dr. Ali Ibrahim Pasha, universitetsdirektören, till Journal of the College of Agriculture (en universitetstidskrift vars ämne är sport och sociala frågor utgiven av Federation of College of Agriculture) i sitt första nummer i april 1942. Mannen uttryckte sin förvåning över att "Egypten är ett jordbruksland och importerar sylt från Schweiz och ost från Balkan." Med sin granskning av "Customs Authority Statistics" för fyra år sedan fann han att importen av ost motsvarade en halv miljon pund (en stor mängd på den tiden).

vänskap igen

Vattnet återgick till det normala mellan de två rivaliserande vännerna, med en känsla av kvävning som inte gömdes av dagarna. De dök upp tillsammans i de första och största populära demonstrationerna i Egyptens historia på Tahrirtorget den 14 november 1951, som liknade 1919 års revolution mot den brittiska ockupationen. Vem hade rätt och vem hade fel i tvisten? Jag vet inte, men vad jag vet är att mina reflektioner över denna berättelse ledde mig till frestelsen av vår mästare Othman bin Affan och dess orsaker? Bland dem gav han honom till sin svärdotter Al-Harith bin Al -Hakam, på sin bröllopsdag, tvåhundra tusen dirham från muslimernas skattkammare. Vår mästare Othman i förvåning: (Gråter du, O Ibn Arqam, om du har nått mitt liv) Mannen svarade känslomässigt: (Nej, O Befälhavare för de troende, men jag gråter för att jag tror att du tog dessa pengar i utbyte mot vad jag spenderade på Guds väg under Guds Sändebuds liv, må Gud välsigna honom och ge honom frid; och Gud, om Jag gav den Hundra dirham skulle ha varit mycket) Så Uthman blev arg och ursäktade honom från sitt arbete. Jag recenserar den här historien, för jag anklagar inte vår mästare Uthman, Gud förbjude, och det är han som spenderade i vägen av Gud vad han spenderade av tro och hopp om belöning. På grund av dess hårdhet efter den Utvaldes död, må Gud välsigna honom och ge honom frid, och för att vi

inte lär av historien och inte försöker läka sprickan , händelsen upprepades i delegationens led, och den kommer att upprepas så länge vi är inaktiva till frestelsens dal.

igår kväll

Farouk föreställde sig inte att hans middag med medlemmar av hans följe, såsom Antoine Boulle, Nihad Rashad och hennes man, Youssef Rashad, hans läkare, prinsessan Faiza och hennes man Muhammad Ali Raouf, prinsessan Fawzia och hennes man överste Ismail Shirin, och ädle Muhammad Wahid al-Din bin Prinsessan Shweikar på Cecil Hotel i Alexandria, skulle vara den sista, och att några timmar skiljer honom från det utlovade ödet Och vilket öde!!

För att vara nära Farouks sista stunder var vi tvungna att gå tillbaka till hans memoarer? Har Farouk anteckningar?!!

Flera av Farouks samtal gavs till journalisten Norman Price i en serie artiklar publicerade i den brittiska tidningen "The Sunday Herald" med titeln: "Former King Farouk Tells His Story" och signerade av "King Farouk Fuad, the Exiled King of Egypten", med början den 12 oktober 1952. Memoarerna känner kungens misstro mot det som hände och den intensiva ilska som framgår av hans kommentar om små incidenter som kanske inte kräver hans uppmärksamhet, så Farouk slösade bort en stor del av sina samtal på att svara på naiva pressanklagelser, som "Farouk bryter fastan med 12 ägg" och "Farouks varma bad använder alla lager." Vattnet på hotellet" och "färgen på Narimans nattlinne" och ägnar hela sidor åt det som om det började väcka hans vrede och hans vrede med anklagelserna mot honom från ägarna av Nya testamentet eller "najibianerna" som han kallade dem, men hot utfärdades till Farouk från Egypten att vara helt tyst efter det, så han slutade för alltid.

Samtal avslöjar scenerna från de sista dagarna före kuppen, och att kungen informerades av två officerare om datumet för rörelsen, och i sin tur ringde han stabschefen för att varna honom, men saken var över och generalkommandot byggnaden belägrades.

Farouk var mycket spänd i svåra stunder då han fruktade för sig själv och sin familj, och även från ryktena och från memoarerna, kan vi dra slutsatsen

att om det inte hade varit för flottans lojalitet till Farouk förrän i sista stund och stödet och försäkringen från den amerikanske ambassadören (Jefferson Caffrey), skulle han och hans familj ha lämnat säkert och inträdet av Ali Maher Pasha, den antikommunistiske mannen, som medlare. Uppriktighet mellan kungen och armén Farouk kan ha träffat kung Faisals öde i Irak, och därför var Farouks utgång till Ras al-Tin-palatset till skydd för sjöstyrkorna.

Enligt haditherna tog en sudanesisk militärgrupp på 800 soldater ansvaret för att säkra Ras al-Tin-palatset, men detta hindrade inte skottlossning från rebellerna, och Farouk talar om att hans fru, drottning Nariman, och hans döttrar låg ner för att undvika elden, och sedan ägnade sig åt skjutning efter det, där han slog en man i benet och en annan i axeln medan hon var. hans armé, precis som generalmajor Abdullah Al-Nujumi Pasha, befälhavaren för det kungliga gardet och chefen för Al-Yawaran, arresterades. Farouk var smart nog att inse att marinstyrkornas deltagande i att likvidera en rörelse ledd av resten av armén mot honom var liktydigt med självmord, så hans tillvägagångssätt till försoning och medling var extremt klok. Kommunikationer om honom helt, eftersom han höll två hemliga telefonlinjer i hans palats för sådana nödsituationer, vilket överensstämmer med drottning Narimans vittnesbörd.

Al-Gharib al-Husayni, Farouks vakt, bekräftar i sina memoarer "År i det kungliga hovet" att en skottväxling ägde rum mellan styrkorna som belägrade palatset och det kungliga gardets gränsbevakningsbataljon, och att Tawfiq Zahir al- Yawar, den menige och berusade, skadades i det, kort efter att Ali Pasha Maher lämnat palatset med honom. Dokumentet om abdikation av tronen och det roliga med denna fråga. Al-Gharibs memoarer är unika för honom. Farouks invändning mot dokumentet, som nådde gränsen för att skrika, berodde inte på frasen "enligt folkets vilja", utan på att rikta honom till kungen av Egypten utan Sudan, som han anade från honom revolutionärernas avsikt att skilja Sudan från Egypten!!!

Farouk kom ut med några av sina villkor, så artilleriet avlossade 21 skott mot honom, och scenerna för hans utträde filmades inte, men

representanten för tidningen Al-Jeel Al-Jadeed lyckades filma honom bakifrån medan han stod på baksidan av båten, som han transporterade till det bevakade fartyget.

Men varför föll revolutionen på Farouk?!

Farouk Siham anklagar Muslimska brödrskapet och kommunisterna för att ha varit bakom kuppen mot honom, och att den ryska ambassaden i Kairo försett brödrskapet med pengar, vilket utesluter Najibs förmåga att planera denna kupp ensam, och att ryssarna planerar att Egypten ska bli en andra Korea, och att han var hindret som stod framför deras plan som "österns första härskare." Mellanöstern registrerat av det brittiska utrikesministeriet som motsatte sig den kommunistiska vågen och varnade för dess effekter" och att han tillät existensen av en ambassad för dem under påtryckningar från Sir Miles Lampson, den brittiska högkommissarien, som betraktar dem som allierade till Storbritannien!! Han beskriver sig själv som en kung som "var den enda samlingspunkten mot kommunismen i Mellanöstern", vilket stämmer överens med vittnesmålet från (Ahmed Mortada al-Maraghi), den siste inrikesministern under den kungliga eran, i sin bok "Vittne till Farouk's Rule," att kommunistisk verksamhet i Egypten störde Farouk och hans största oro. Det var fäst vid honom. Farouk berörde också namnen på kommunismens representanter i Egypten, såsom: Fathi Radwan, som utsågs av Muhammad Naguib till en talesman för honom, vägledningsministern och Doria Shafiq Bint Al-Nil. Det sägs att Farouks sista fråga till sin sekreterare, Dr Hussein Hosni, handlade om i vilken utsträckning kommunisterna och brödrskapet stod i revolutionen mot honom.

Var det som Farouk föreställde sig helt verkligt?!

Enligt min åsikt var det som Farouk sa en del av sanningen, inte huvuddelen av sanningen, och att en av de andra anledningarna till att Farouk förlorade sin tron var hans intensiva patriotism och hans hat mot att briter skulle stanna i Egypten, vilket blev offentligt. med slutet av sitt styre, då han framstod som en anstiftare av väpnad kamp i kanalområdet, och krävde

evakuering 1951, vilket han förklarade Al-Nahhas efter avskaffandet av 1936 års fördrag, och det sammanföll med nationaliseringen av Dr. Mohammed Mosaddeq) av olja i Iran samma år och hans begäran om att den brittiska personalen skulle lämna den iranska hamnen i Abadan, vilket fick Churchill att säga om situationen i kanalen, "det iranska fallets bastard". Därför var det nödvändigt att röra sig på båda fronterna med ett avtal En amerikan, så hon välsignade revolutionen i Egypten 1952 och stödde kuppen mot Mossadeq 1953.

Bland de incidenter som tyder på hets var det som hände den 14 januari 1952, när en EgyptAir-pilot vid namn "Ahmed Muhammad Esmat" dödades av brittisk eld efter att han vägrat att underkasta sig inspektionen av en engelsk checkpoint vid Great Hill, och avlossat kulor från hans pistol i spetsen för styrkan.Hans egen ficka och utbetalningen av månadslöner till dem från kungafamiljen, eftersom prinsessan Ferial gav martyrens dotter en kopia av Koranen.

Detta föregicks också av hans strävan att få kontakt med tyskarna, som orsakade händelsen den 4 februari 1942, samt hans värdskap av män som kämpade mot kolonialismen i deras land, såsom Abdel Karim Al-Khattabi, Haj Amin Al-Husseini , och Habib Bourguier.

.. Bli därför inte förvånad, min kära, över engelsmännens misslyckande att rädda Farouks tron?

Det roliga är vad memoarerna från Dr Hussein Hosni, Farouks privatsekreterare, "År med kung Farouk, vittnar om sanningen och historien" avslöjar att parternas män var överens med britten om nödvändigheten av att bli av med Farouk och från en tidig ålder Enligt boken träffade Al-Nahhas Pasha och Makram Pasha Ubaid den brittiska ambassadören i november 1937 och de pratade om behovet av att avlägsna Farouk för hans grundlagsstridiga beteende, och Makram föreslog att prins Muhammad Abdel Moneim ersätta honom, och att Muhammad Mahmoud

Pasha 1940 uttryckte till den brittiske ambassadören sina önskemål om att kriget skulle hjälpa dem att bli av med Farouk och främlingen var Hussein Sri Pasha, kungens släkting, som såg faran i Farouks överlevnad på tronen. Kanske reagerade de på detta av mentala skäl som hindrade Farouk från att fortsätta. Ahmed Mortada Al-Maraghi, inrikesminister, Farouk talade på Muhammad Mahmoud Pashas auktoritet och på uppdrag av sin far, Sheikh Al-Maraghi, att chefen för den kungliga specialiteten, Zaki Al-Abrashi Pasha, berättade för dem att Farouk i sin ungdom hade fått meningokock hjärnhinneinflammation och att hans höga temperatur kan ha skadat hans hjärnceller, enligt vad läkaren sa, "Fairjouni" till kung Fouad.

Det andra skälet till räddning från Farouk, och det viktiga, är hans ädla ställning till den palestinska saken och hans beslut att föra krig mot de sionistiska gängen i Palestina trots bristen på entusiasm hos hans premiärminister, Mahmoud Fahmy al-Nuqrashi, men snarare hans besök hos sina styrkor på fronten och inbjudan av medborgare under Ibrahim Abd al-Hadis ministeriums regeringstid att bidra till att stödja armén och från Farouks överdrivna tro på saken fick han att bli arg på Ismail Sidqi Pasha på grund av hans uppfattningen att judarnas och deras militära organisationers makt kräver tålmod och försiktighet (vilket vi pratade om tidigare) och att ilskan nådde den omfattning att Sidqis begravning inte var på det sätt som anstår mannen som tjänade palatset under många år. Den allmänna opinionen i Egypten var också anklagad för frågan om Palestina sedan dess linda, så vi finner professor (Fikri Abaza) i en artikel som han skrev i november 1945 där han kommenterade trontalet och sa: "Frågan om Palestina är frågan om Egypten och frågan om Arabförbundet. En pakt kring sanning, värdighet och rättvisa, och detta är en avgörande teckning av arabisk politik som är entydig och tvetydig. Må Gud förbarma sig över åren av utmaning och arabisk stolthet.

Sanningen är att det som var knutet till Farouk när det gällde anklagelserna relaterade till vad som kallades frågan om korrupta vapen bevisades vid tiden och efter revolutionen att det var rent påhitt och att Farouk efter nederlaget 1948 beslutade att bygga den egyptiska armén med tysk hjälp

genom att kalla honom 1951 till general (Artuilhelm Schmitt) Hitlers ställföreträdare, enligt vad som kom i memoarerna från Al-Gharib. Trots allt detta är det fantastiska Farouks stora firande av Amiralay, Sayyid Taha (den svarta hyenan) efter hans återkomst från belägringen av Faluja) och sedan hans snabba deportation till Manqbad, vilket är en omotiverad handling bland rykten vid tiden om hans arrestering i Al-Tur, såvida inte Farouk hade fruktat den växande statusen för vissa officerare i hans armé medan han var försiktig var definitivt på väg åt fel håll!!!

Farouks problem, enligt min åsikt, är också att han inte insåg verkligheten av de globala maktbalanserna under sin regeringstid. Kuppen av Hosni al-Zaim 1949 var början på militärkupperna i regionen, och hans närmande till Amerikas förenta stater och hans vilja att försona sig med Israel förstod inte Farouk, mer än att detta är ett scenario att kalla honom kung över Syrien och Hosni Ledaren på hans vägnar för att konfrontera projektet irakiska fertila halvmånen och sanningen som Farouk gjorde inte inser är att USA som arvtagare till det brittiska inflytandet började visa sina huggtänder och att Hosni al-Zaims kupp var början och sedan Sami al-Hinnawis kupp mot honom med stöd av Storbritannien var en kamp för hegemoni mellan två supermakter över substitution och delning av inflytande och en antydan brittisk att vi fortfarande är här.. Om någon annan hade makten, skulle han inte ha tänkt på att förlora en av dem.

Vi kommer till en fråga baserad på hans samtal: Varför sökte inte Farouk hjälp av de brittiska styrkorna som var stationerade nära honom, precis som hans farbror Tawfiq, när han utsattes för samma situation för sjuttio år sedan?!!

Farouk svarar att han hatade att rädda sitt liv skulle ligga på de brittiska styrkornas spjut, och därför skulle han förlora allt folkligt stöd om

omständigheterna krävde det, särskilt eftersom han förlitade sig på en bra folklig balans efter incidenten den 4 februari, så han föredrog en fredlig lösning genom Amerika, de resande och antisovjetiska supermakterna, som söker en roll Det ökar i Mellanöstern. Det finns en annan anledning som jag skymtade i hans memoarer, även om han inte uttryckligen hänvisade till det, vilket är omständigheterna om hans uppväxt och grymheten hos den engelska guvernant som pryskade honom som barn för att han tog av sig sin yllerock och vad han hade i sig för att betala henne med stridigheter när han växte upp, men han benådede och nöjde sig med att utvisa henne utanför palace Den engelska guvernantens grymhet gav honom en känsla av hat mot allt som är engelska, förutom det oförskämda sättet på vilket Sir Miles Lampson behandlade honom, och det fanns på listan över ämnen han talade med den amerikanske presidenten (Franklin). Roosevelt) i sin session ombord på den amerikanska kryssaren "Quincy" i Bitter Lakes 1945.

Så valde Farouk att avstå från makten för att skona blodet från sin armé, som de hävdar? Eller för att han läste världens framtid, som hans fans främjar, och att världen kommer att ha fem kungar, fyra med kort och endast kungen av Storbritannien, och det är därför han själv ändrade titeln kunglig fred till nationell fred ?

Jag tror att Farouk abdikerade tronen så lätt och utan motstånd var av skäl helt motsatta vad som cirkuleras. Det är uppenbart att ledarna som var lojala mot honom i armén och inlandet hade arresterats, och de marinstyrkor som är skyldiga honom trohet är inte tillräckliga för att engagera sig i strider för honom, och kanske var deras ledare inte helt överens om att utkämpa en sådan förlorad strid, förutsatt att striden föreslogs i första hand. Den andra saken är vad vi påpekade för honom i början, att Farouk inte läste världsscenen korrekt efter andra världskriget, och att maktbalansen hade förändrats, och de två framväxande polerna blev Ryssland, som de var mycket fientliga. till, och Amerika, som stöder den sionistiska entiteten, som Farouk blev fientlig mot i sin linda och insisterade på att föra ett krig mot den, så det är naturligt när Circles kretsar kring Farouk att alla de framväxande supermakterna överger

honom, och han kan ha varit uttryckligen informerat om att hans närvaro inte är önskvärd, och han måste lämna i utbyte mot att säkra sitt liv och sin familjs liv och hålla sin son kung under förmyndarskap, vilket var vad det var.

Bland det som nämndes i haditherna är Farouks vision av männen i hans regim, som beskriver Farouk (Ali Maher) som en dygdig och uppriktig man som utstod förolämpningar till sista stund för sin trons skull. Det är tydligt att Farouk var tacksam för alla hans fars män och hans val, medan han inte blev lurad av att några visade sympati för honom under hans sista timmar.

Farouks intuition brände hela tiden, och han kunde inte ta bort möjligheten till förräderi från någon av sina assistenter, för han blev övergiven av de som trodde på deras sida, så hur är det med de långt borta?! Vi finner honom beskriva tårarna från (Suleiman Hafez) som täckte hans ansikte medan han bar abdikeringsdokumentet och tecknen på uppenbar påverkan på honom, och hans frivilliga kontakt med sina vänner med "krokodiltårar". Hans inrikesminister, och bar under sådana ömtåliga omständigheter en hel del agg och hat. Likaså återspeglade Muhammad Haydar Pashas, tidigare krigsminister och överbefälhavare för de väpnade styrkorna, gentemot Farouk slapphet i att hantera de upproriska elementen av armén från början.

När det gäller Farouks ställningstagande till Muhammad Naguib, som ändrade namnet på sin 14-åriga son från Farouk till Salah al-Din efter revolutionen, var den tvåfaldig. Under krisen i mars 1954 och det efterföljande beslutet om sitt hemvist, Farouk presenterar sina bevis för denna framtidsutsikt genom att säga Naguib till honom, som kom och hälsade på honom sent vid en fartfylld uppskjutning: "Jag är inte ansvarig för vad som hände! än vi föreställt oss!"

Den andra delen ansåg Farouk till Naguib som en slug man som var bra på att fördunkla fakta. Trots sina krav, som kungen gick med på tre dagar före kuppen, att befordra honom till generallöjtnantgraden, hävdade han att det var ett erbjudande från Farouk och han avslög det, liksom med hänsyn till

Naguibs begäran att säga adjö till Farouk, som ändrades efter det. Till att vara ett av Farouks villkor för eftergift finner Farouk förvåning i att förstå Naguibs ovilja att erkänna sanningen som en förfinat beteende mot mannen som har tagits bort från sin tron.

Samtal i detta avseende saknar inte försök att kittla känslor genom Farouks hänvisning till att han var en konstitutionell monark, medan Naguib styrde en diktatorisk regim och ignorerade den nära tidsperioden då han håller sina tal. .

Fråga: Hur tog de nya ledarna för revolutionen emot Farouks uttalanden?

Muhammad Naguib svar till Farouk var hårt. Enligt tidningen Al-Ahram kom hans uttalanden att "det kungliga gardet inte försvarade den tidigare kungen, utan snarare gick med i armén, och att sensuella abnormiteter dominerar Farouk och hans hovmän, vilket förbannar honom och omständigheter som förde dem samman med honom", och att revolutionen mot honom riktar sig mot de korrekta demokratiska principerna och att Våra goda gärningar är det bästa svaret på den tidigare kungens förtal.

Det roliga är att Farouks profetior om situationen efter honom triumferade till slut med förekomsten av oroligheter och strejker i Egypten, förekomsten av attacker mot europeisk egendom, briterernas och amerikanska interventionerna och officerarnas förräderi av Naguib!!

Vi kommer till Farouks tal om hans exilresa i Italien, och han dominerades av rädsla för rädsla för sitt liv från attentat. Deras familjer sitter i förvar för att säkerställa att besättningen återvänder och de bevakade på Naguibs order! Vilket överensstämmer med Al-Gharib Al-Husseinis memoarer "År i det kungliga hovet".

Det som dominerade Farouks tankar mest i hans samtal var att trycka bort ryktena om honom själv, som rapporterades av revolutionens tidningar om hans rikedom och lådorna fulla med pengar som han lämnade Egypten med, och att betona att detta är helt osant. och femtio lådor åtföljda av

sexio personer som följer med honom betyder att individens andel är tre lådor, Följaktligen räcker det endast för de nödvändiga ändamålen, såsom kläder och leksaker för barn, och att de många lådorna fyllda med sprit på däckat av fartyget var en del av protokollen och ceremonierna för att välkomna utländska gäster, och inte för hans personliga bruk, som det ryktades om. På väg att löpa ut efter några månader av dessa samtal.

Enligt inventeringskommittéerna som bildades efter revolutionen var Farouks förmögenhet 55 000 tunnland som han ärvde från sin far, och den ökade till 146 000 tunnland, varav 23 000 tunnland han köpte och resten tog han med tvång. Före hans avresa, han hade konton i den belgiska banken under falska namn, från vilka han också tog ut sina pengar innan han lämnade. Enligt tidningen Al-Masry den 28 juli 1952 uppskattades Farouks förmögenhet utomlands till mer än 10 miljoner dollar bara i amerikanska banker, vars tjänstemän rådde honom att inte ta till sitt land.

Farouks direkta ansvar för några av ryktena som påverkade hans rykte angående hans relationer med dansare och några filmstjärnor från hans tid bör inte förbises, rykten om att Farouk var angelägen om att utvecklas med samförstånd från sina samtida för att täcka över hans förlust av sexuell förmåga efter Qassasin-incidenten 1943, såväl som hans personliga handlingar som försämrade hans image som kung i Han tittade på sina undersåtar, så vad säger folk om en kung vars namn förknippas med den gode kungen på tidningarnas sidor under dag medan de tittar på honom på natten när han spelar kort i bilklubben?! Det här är saker som han kunde ha hållit borta bakom väggarna i sitt palats, likaså smekmånaden som han tillbringade med sin brud Nariman i Europa och gjorde shejken av Al- Azhar (Sheikh Abd al-Majid Selim) säger: "Jag slösar bort här och slösar bort där." Ahmed Hussein, ledaren för Misr al-Fatah-partiet, publicerade en artikel med titeln "Dina undersåtar, min herre", som backade upp det med bilder på barn som sover i det fria, deras kläder trasiga, fötterna barfota och nödens bitterhet som klämmer dem.

Fråga vid sidan av: Var situationen för fattigdom under Farouks regering annorlunda än situationen under hans far, kung Fuads regering?

Nej, de fattiga var förstås utanför livets ekvationer och utvecklingskonton i dessa tider hela tiden, och titta inte, min kära, på prakten av palats, villor och gator med gamla bilder på Facebook-sidor som förbarmar sig. på den vackra tiden, för din farfar och farfar var aldrig bland dess invånare!!

Vi återgår till svaret på frågan: Den 17 december 1928 bar tidningen (Allt och världen) på omslaget titeln "Våra fattiga är en skam för landet: Varför skulle vi utrota fattigdom och tiggare?" Detta skedde med anledning av sammankallandet av medicinkonferensen i Kairo, där tidningen hatade att läkare kommer till konferensen från alla delar av världen för att se "skammen" av "exempel på torterad mänsklighet på våra gator." Deras själar släpa sina kroppar ur svaghet, och de "spetälska händerna" som sträcker sig ut till de rika för att be om allmosor, och den bleka modern bär sina barn omkring sig när "flugornas paviljonger" hör hennes begäran om allmosor av svaghet, "som en patient söker skydd och en katts jamning" och att "bondhyddor" inte kan betraktas som hem, och sjukdomar är mellan De fattiga flyttar till de rika, så tidningen uppmanade regeringen att använda de stora finansiella reserverna för att utrota fattigdomen (Vet du nu varför de gjorde revolutionen?!!)

Bland de externa faktorer som framkallade slutet för Farouk och sedan monarkin i Egypten var skandalerna som förknippades med Muhammad Ali Pashas familj, såsom prinsessan Fathias äktenskap med Riyad Ghali, som konverterade till islam för hennes skull, och Prinsessan Fatima Tosons äktenskap, utan Farouks godkännande, med en kristen brasiliansk prins, "Dom Joan", som förblev kvar i sin religion, förutom skandaler. Drottning Nazli, alla av dem, försvagade Farouks status och fick respekt av tronen .

Farouks strävan att också efterlikna de attribut och namn som ger honom mer prestige bidrog till att rita en absurd och rolig bild av honom mellan det offentliga och det privata. Hans tillskrivning till den hedervärda profetiska dynastin från sin mor, sondotter till Suleiman Pasha al-Fransawi i

maj 1952!!! Detta är vad al-Nahhas beskrev som olyckligt och roligt, "och humor är närmare förståndet."

Likaså bidrog kungens propagandapress under hans regeringstid till att kollapsa kungens prestige i den mån den ville stödja honom, antingen hittade den på nyheter eller använde andra på ett naivt sätt, på det sättet att kungen jagade 344 änder och ambassadören av Indien en anka!!! Eller att en vit duva landade på Hans Majestäts vagn under loppet av hans konvoj den dagen han övertog makten 1937, eller att en kamel rymde från slakteriet till Abdeen Palace 1944, så kungen beordrade att den skulle köpas och inte slaktas och fäste sig vid Anshas gårdar så att han skulle leva med värdighet, eller att kungen gick in i det kungliga köket i kupolens serail för att själv vända malva med en svarv som sedan placerades på en speciell plats, "Memory of the Young King's Visit" !! Allt detta hade en negativ inverkan på hans populära bild som en kung och en ledare som var tänkt att vara upptagen av sin nations problem under en period som bevittnade svåra regionala och internationella utmaningar om man jämförde med sin far, den stränge kung Fouad, som vi sällan hittar en skrattande bild av, och den enda gången han förknippades med en rolig situation var det som publicerades av "Life" magazine American" 1949 som en soldat i den egyptiska yachtklubben kallade (Muhammad Muhammad Ibrahim) hade mustasch vriden precis som kung Fuads mustasch, vilket är det som orsakade kung Fuads vrede på honom!!!. Farouk omgav sig också med en grupp opportunistiska journalister, som Karim Thabet, som varnades av Ismail Pasha Sidqi att han arbetade för en tidning som tar ut hemliga kostnader, men Farouk insisterade på att utse honom till pressrådgivare, utan att uppmärksamma det faktum att den som säljer pennans samvete är lätt att sälja sin herre, vilket var vad som var som Karim Thabet skrev På Farouks auktoritet, "Al-Farouk and Arabism", hans memoarer efter revolutionen "Farouk as I Knew Him " och "Tio år med Farouk" var stötande och ärekränkande mot Farouk i många delar.

Det roliga med haditherna är vad Farouk avslöjade om hemligheten bakom hans skilsmässa från Farida och förhållandet mellan det och hans skäggväxt

Han skilde Farida tre oåterkalleligt frånskilda skilsmässor, och han odlade sitt skägg så att han skulle svära på det, som orientalernas sed är, att inte återvända till henne igen, och han ger oss en motivering som återspeglar Farouks barnslighet och hans irrationella svartsjuka Han hävdar att han skilde sig från henne för att hon inte älskar honom och älskar en gift person som vägrade att gifta sig med henne, vilket är anklagelser som kan vara baserade på fantasier. Enbart Farouk, prins Waheed Yusra var inte i ett förhållande med Farida som Farouk trodde, precis som ryktena om hennes förhållande till en konstnär som målar profiler på fyrtiotalet är (Simon Eloise) var engelsktillverkade, och kanske är detta anledningen till att Farouk försökte få en fatwa från Sheikh Al-Maraghi som hindrade henne från att gifta sig med någon else (I likhet med mödrar till de troende som inte gifter sig efter profeten, må Gud välsigna honom och ge honom frid.) Det finns inget sätt att förneka det faktum att kung Farouk bad Sheikh Al-Maraghi att utfärda en fatwa om att det inte är tillåtet för Farida att gifta sig efter honom eftersom hon var hustru till kungen av Egypten baserat på det faktum att Sheikh Al-Maraghi dog 1945 och att Farida skilde sig från Farouk, vilket sammanföll med prinsessan Fawzias skilsmässa från Shahen av Iran, var 1948, eftersom händelsen nämndes i memoarerna från Al-Gharib Al-Husseini, Farouks personliga vakt. Raida från äktenskapet efter honom.

Sanningen är att Farouks samtal satte tvivel om kungens religiösa kultur. Var kungen medveten om skillnaden till exempel mellan oåterkallelig och återkallbar skilsmässa medan han pratade om sin skilsmässa från Farida med tre i ett möte!! Tillåtet, så alkohol representerar inte en frestelse för honom!! Även när han talar till försvar för sina döttrar och deras rätt att bära badkläder och shorts på havet i sin exil i Capri "där tullen tillåter." På ett annat ställe talar Farouk om en berömd bild av Naguib som ber med sina barn, med tanke på att bön är ett band mellan en slav. Vid Gud, det borde inte vara ett propagandamaterial för pressen, och han förkastade en liknande bild under insisterande av den italienska pressen. På denna plats, Farouk talar om det faktum att en muslim kan be de fem dagliga bönerna i

tid, eller skjuta upp alla för att be dem när det är dags för det. Det är oundvikligt och det är inte ursäktande.

Allt detta får oss att undersöka Farouks religiösa uppväxt, som verkar vara obefintlig, och detta är vad jag påstår mig ha hittat efter en lång sökning. I tidningen Akher Sa'a al-Musawwarah, nummer 160, kröningsnummer, 29 juli, 1937, under titeln: "Hur kände jag och älskade kung Farouk?" av stormästaren Sheikh al-Maraghi. Det beror på att Farouk var "ljuvtalande, mild, älskvärd, älskvärd när han satt och fängslade dig med sitt tal för första gången du ser det, då är han en religionskung som är väldigt avundsjuk på sin islam, han gillar att läsa om religion, förstå dess ursprung och bevara sina plikter i den." Och om de lärdomar som gavs till Hans Majestät sa han: "Det fanns inga specifika lektioner i begriplig mening. Det fanns inga lektioner i juridik, historiektioner, en studie av religionens grunder eller en studie av tolkning av hadith. Snarare var alla ämnen flickan av hennes timme." Summan av kardemumman betyder att det var en pratstund och resultatet ligger framför oss. Angående historiens hjältar, den mest älskade av kungen enligt hadith: "Umar ibn al-Khattab för hans rättvisa och fasthet Farouk älskar rättvisa och ordning och hatar orättvisa och tyranni. Sanningen är att Farouk var väldigt ödmjuk när han besökte shejken i Maghagha i övre Egypten..Härifrån drar vi slutsatsen att Farouk inte fick någon religionsundervisning förutom enkla pratstunder här och där som inte är lämpliga att bilda tanken på en man som styr ett land lika stort som Egypten.

När det gäller Farouks förhållande till sin fru, Nariman, är det tydligt att han fortsatte att satsa till sista stund på Narimans lojalitet mot honom och att hon inte under några omständigheter skulle överge honom, men det var för tidigt att besluta om det, och kungen förrådde hans intuition den här gången, efter att alla gett upp honom.

När det gäller slutet på Farouk uteslöt jag alla avsikter att mörda honom, eftersom det inte fanns någon arabisk eller internationell styrka som satsade på möjligheten av Farouks återkomst i ljuset av Abdel Nassers

överväldigande popularitet, inte bara i Egypten utan i araberna. från att ha väntat tretton år på att göra det, särskilt eftersom Farouk i exil var ett lätt mål och det kunde genomföras genom italienska delar av maffian eller andra, och inte genom en egyptisk person.

Det kan vara misstänkt att en egyptisk officer som Ibrahim Al-Baghdadi är närvarande i samma restaurang som Farouk besöker, men han går inte längre än att vara ett öga som tittar på Farouk i exil, inget mer, och jag ser att ödet ensamt valde ögonblicket av slutet för Farouk, eftersom hans sista middag inte var en vanlig middag, utan en process där magen fylldes med fet mat i jakten på en snabb död åt han ensam ett dussin ostron och hummer, två skivor kalvkött med pommes frites, och en fantastisk mängd tårta fylld med sylt och frukt. Ge mig ditt sinne, en tjock man som lider av tryck och högt kolesterol, som girigt äter alla dessa mängder mat i en måltid. Behöver han ett mord? Eller vänta på maten att döda honom naturligt?!

Han väntade verkligen på att mat skulle döda honom, och det blev det. Efter denna fruktansvärda middag kände Farouk andfåddhet och rodnad i ansiktet, och han dog på sjukhuset...

Källor och referenser:

1- Al-Masry Al-Youm Lite webbplats

2- Den officiella sidan för kung Farouk den första - Farouk Egypten på Qais Facebook

Våra vackra språkfrågor

introduktion

Det verkar som att frågorna om det arabiska språket som sysselsätter oss idag inte var långt ifrån tankarna från generationer som föregick oss, och vi räknar dem som ledande guldålder i kreativitet och seger för det arabiska språket, men att undersöka dessa epoker avslöjar ett annat ansikte för dessa tidigare generationer, som led som vi idag lider av det arabiska språkets komplexitet, istället för att vara ett medel och ett mjukt redskap. I händerna på dess författare och på talarnas tungor har det blivit en tung börda för icke-specialister med dess regler, och de minsta av dem är att bemästra det som hoppats.

Alla språk har genomgått flera utvecklingar som gjort dem till en lätt fråga, vilket gjorde dem till språk som enkelt och enkelt förmedlar vetenskap och kunskap, som det engelska språket, till exempel, medan arabiska förblev i sin ursprungliga form, med inga modifieringar förutom tilläggen av några gamla människor i Umayyad- och Abbasid-epoken. Sanningen är att skillnaden mellan oss och de som föregick oss i generationer. De talade modigt ut om sina problem med arabvärlden och föreslog lösningar, medan vi gömde oss från våra problem som strutsar.

Tänkarna hade värdefulla projekt för utvecklingen av språket. Tillsammans granskade vi grammatikförnyelseprojektet av professor Ibrahim Mustafa i (A book on the margins of history and literature), och vi kommer att fortsätta resten av dessa projekt i vår forskning:

A- Abdel Aziz Pasha Fahmy-projekt:

Praktiska lösningar kommer vanligtvis inifrån språken, men Abdel Aziz Pasha Fahmy valde en lösning utanför själva språket och insisterade på det, vilket är att ersätta de arabiska bokstäverna med latinska bokstäver, influerade av den turkiska erfarenheten, där Kemal Atatürk beordrade användningen av Latinska bokstäver som ersättning för arabiska i att skriva det turkiska språket, som han mötte med förbittring Från föräldrarnas

början förvandlades det snart till beundran och häpnad, "när barnet efter två eller tre månader nådde att läsa vilken text som helst i den korrekt", och det är lättare att skriva ut.

Abd al-Aziz Pasha Fahmy presenterade sina skäl vid de två sessionerna i Akademien för det arabiska språket den 24 och 31 januari 1944 och samlade dem i sin bok (The Latin Letters for Writing Arabic), och vi sammanfattar dem på följande sätt:

1- Det arabiska språket är en av anledningarna till orientalernas försening eftersom "dess grammatik är svår och dess teckning är missvisande" och att ropen riktade mot dess lärare i skolor för försumlighet inte är lämpliga.

2- De arabiska bokstäverna är hedniska, "utan tvist", oavsett om de kommer från nabatéerna i norra delen av ön eller jemeniterna i södra delen av den, medan "latin är de kristnas språk, och de är folket av boken som står oss muslimer närmare än hedningarna"!!

3- Det arabiska språket är inte ett enda språk, det är snarare en grupp av dialekter från folket på den arabiska halvön från mer än ett tusen och fyrahundra år sedan. De första muslimerna samlade ihop dem och samlade all sin vokabulär i ordböcker, och att det är ett stort tidsintervall mellan oss och de första araberna och profetskapets era. I jämförelse med de språk som har befriats från sina bördor, skildrar han vår situation som "som en sårad ryggrad, vi drar bördan av vårt språk, och bakom oss finns en grov förare som får oss att bestiga berget, och vi har ingen tröst eller lättnad."

4- Språkets gissel drar till sig sin skrift, eftersom det är "orsaken till sjukdomar, källan till sjukdomar och huvudet av lidande." Han ser också att ritningen av den nuvarande Koranen är ett sätt att åberopa att bryta mot konsensus. är inte lämpligt eftersom det inte är "befallt av en religion att respektera ritningen av Koranen eftersom den är "inte suspensiv" och inte påtvingade dyrkan med den, och att språket arabiska inte skapades av Koranen, men var språket för den hedniska Quraysh, och att muslimer satte prickar på bokstäverna i Koranen under Abd al-Malik ibn Marwans era, i

strid med konsensus vid den tiden, och att den lyckligaste dagen i hans liv är "dagen då han ser Guds bok ritad som en teckning som i sig själv reglerar hur man framför sina ord på den lärde, den okunnige, muslimens och andras språk." En muslim, en arab eller en icke -Arabiska är en korrekt föreställning som inte kan vara melodi eller korrekt." Och sättet att uppnå denna önskan är "latinska bokstäver, inklusive vokalbokstäver, och arabiska bokstäver med toner som inte framförs med latinska bokstäver"!!

Det vi märker i boken är mannens ilska mot de åsikter som är emot honom, som han förmedlade med all uppriktighet, och detta är något som räknas för honom, men det roligaste av hans ilska är vad Abbas Al-Akkad skrev i sin bok (Men). Jag visste) att en av tidningarna publicerade uppsägningen av prins Muhammad Ali Tawfiq, kronprins av kungariket Egypten, för hans uppmaning att skriva arabiska med latinska bokstäver, så han gjorde uppror mot Abdel Aziz Fahmy och talade med stor ilska till medlemmarna från Muhammad Ali Club, vars prins var president, och sa: "Tror du att jag inte respekterar prins Muhammad Ali?" Krav på att respektera kronprinsen i kraft av grundlagen!

Sedan gick han ut från klubben till Abdeen Palace, registrerat i hedersboken, utan något tillfälle och önskade att Gud skulle välsigna kungen, kronprins Rashid, vars ögon skulle känna igen honom (Rashid märkte detta!!)

Detta hindrar oss inte från att titta lite på biografien om den självgjorda mannen som kombinerade bördorna av jobbet som översättare i ministeriet för offentliga arbeten och sina studier i juridik och var flytande i poesi och adulation, men han hatade utseende och fåfänga och hatade att se en man med en guld tand i munnen och av vad som sägs om honom att han utsett en åsna på posten som ägdes av en dam. Hon har ingen familjeförsörjare förrän hon spenderar på sig själv av denna åsnes lön !!!

Sanningen är att Abdel Aziz Pasha Fahmys uppmaning kunde ha fått tillräcklig uppmärksamhet och stöd om han inte hade berört fördomar mot Koranen. De himmelska böckerna i alla religioner förblir som de avslöjades

utan fördomar, vare sig den avbröts eller inte. Abdel Aziz Pashas inträde i denna debatt försvagade hans uppmaning, vilket kunde ha Du hittar ett eko, som hände med det kurdiska språket, som uppstod från kappan av arabiska bokstäver till latinets rymd.

B. Ali Al Garim Bek-projekt:

Ali Al-Jarim Bey presenterade ett projekt för att underlätta arabiskt skrivande, som presenterades för Arabic Language Academy-konferensen 1944 i samband med Abdel Aziz Pasha Fahmys projekt. Hans projekt är att bevara kärnan i den ursprungliga ritningen, med nya bilagor eller former fästa vid bokstäverna och fästa vid dem (Al-Akkad brukade kalla dem fenor) och för att skriva orden Enligt hennes uttal, men projektet möttes av en våg av invändningar, eftersom det gör saken svårare.

C. Ahmed Lotfi Al-Sayed-projektet:

Med tanke på det arabiska språkets svårigheter, komplexiteten i dess grammatik och oförmågan hos dess gamla ordböcker att hänga med i moderniteten, är det naturligt att alternativa vardagsuttryck tränger igenom människors liv, trots fusha.

För att vi skulle kunna lägga händerna på problemets storlek inom ett område som att översätta moderna vetenskaper i början av förra seklet räckte inte Fusha ensam för att ta till sig modern terminologi. Låt oss ge ett exempel på det i boken "Egyptiskt jordbruk, den första delen. Den arrangerades och sammanställdes av Mr. Foden, generalsekreterare för Khedivial Agricultural Society i Egypten tidigare, och Mr. Fletchers sida. Tidigare rektor för jordbruksskolan i Giza, och översatt till arabiska av Abdul Hamid Fathi Bey, chef för avdelningen för jordbruksutbildning i regionerna, Alfonso Grace Effendi, lärare vid Higher School of Agriculture, och Mahmoud Tawfiq Effendi, rektor för Intermediate Agriculture School i Moshtohor. General (var grundaren av kommersiell utbildning i Egypten och en av initiativtagarna till utvecklingen av teknisk utbildning och den

första som styrde placeringen av skiljetecken och den första att tillåta appendixsystemet för repeaters i ett ämne) 1910

Jag citerade bokstavligen vad som stod på omslaget till boken för att vara med mig, kära läsare, nära storleken på den ansträngning som lagts ner på att översätta till arabiska: tre specialister och en korrekturläsare. Ändå säger författarna i inledningen till denna värdefulla bok : att de tog hänsyn till användningen av det klassiska språket i dess "vokabulärer så mycket som möjligt", men "sanningen är sagt." Samtalet tjänade oss i detta arbete, en stor tjänst, för om vi blockerades av dörren till en mening eller förlorat sättet att söka efter det, skulle vi tillgripa dess vardagliga uttryck och göra det till ett medel för ordböcker.

Samtalsordböcker dök också upp, inklusive "Dictionary of Modern Words" 1919, författad av Muhammad Diab Bek, en av de tidigare inspektörerna i Al-Maaref Glasses och övervakade skolorna i Islamic Charity Association, som leddes av Sheikh Muhammad Abduh ... Ordboken innehöll ord från erans innovationer i början av förra seklet och deras betydelser, inklusive: "Bringi (den första), "Qadin (en dam), "Buzarmit", "Basmaji", "Bentofli (tofflor) ", " "takht (säng)" och " "Futura" och "kalender", men det vackraste jag läste i ordboken var dess presentation av betydelsen av "jad'a", som betyder "en stark, energisk ung" man", och att det är förvrängt från en stam. över honom och ge honom frid, så kommer han att ge honom en avgörande seger."

Vi återvänder till vårt ämne, och eftersom teater speglar människors liv, försökte mästarna i denna konst tidigt ta sig ur den klassiska arabiskans mantel, till exempel i en dialog med (Anton Yazbek), bäraren av dramatikers fana i Egypten. 1926, och han brukade skriva på vardagsspråket, och det fanns många frågor om det. Han bifogade ett papper som förklarade saken med sina romaner genom att säga: "Han skrev Författaren skrev sin berättelse på vardagsspråket, eftersom han tror att det är en naturlig utveckling av klassisk arabiska, och att det är något som miljontals människor i generationer valt att vara kommunikationsspråket

mellan dem, både de lärda och de okunniga i det, och att vardagsspråket ligger närmast rollen. av representation.

Allt detta var aldrig för långt ifrån tänkarna från dessa epoker, så Ahmed Lotfy Al-Sayyeds uppmaning till vardag, men under ett namn som flirtar med den egyptiska nationalkänslan, är "egyptiseringen av det arabiska språket." samtalet var tidigare än alla ovanstående, särskilt 1913, och hans samtal sammanfattades i följande punkter:

1- Det arabiska språket verkar brett i lexikonet, men det är "smalt i användning." Det är fullt av gamla betydelser och namn, men det är fattigt på nya betydelser, och att språket för vetenskaplig terminologi stannade vid den "abbasidiska renässansen" dagar."

2- Icke-arabiska namn som "otomobil, bisquelet, jacka, byxa, stövel och tillgivenhet" kom in i språket helt på allmogens tungor, och att "skulptur från språket och på språkets skalor" är nytt namn på det att "bara vissa författare använder det" "utan att ingå i vanlighetens hadither eller i haditherna. De privata kommer själva att "verka för att vidga avståndet mellan skriftspråket och talspråket, och att är ett hinder för vältalighetens och vältalighetens språk, för framsteg i alla aspekter." Han efterlyste mildhet i att acceptera europeiska namn och inkludera dem i skriftlig användning, "precis som allmänheten introducerade dem i diskursen."

3- Ahmed Lutfi Al-Sayyed var en anhängare av kreativt kaos i språklig utveckling, och han trodde att "det är inget fel med kaos om det är nödvändigt för utvecklingstillståndet och distraherar oss från denna stagnation som vi befinner oss i." den höga fasen förenlig med nationens strävanden efter framsteg i allt framåt.

4- Hans förslag hindrar inte utvecklingen av det arabiska språket och dess vältalighet, med begränsningen av användningen av ord som "vi inte behöver" i poesi vid vägning.

Det går inte att bortse från att vardagsspråket redan har blivit verklighet. Wikipedia (den fria uppslagsverket) är en snabb informationskälla för ungdomar. Den publicerar till exempel vardagsämnen utöver klassisk arabiska.

I slutändan är det vi syftar till i den här forskningen inte att återuppliva dessa försök, som jag inte hittar moderna lösningar på språkets problem för närvarande, eftersom de är lösningar utanför det i sin helhet, och lösningen på problem måste vara inifrån den, och att underlätta grammatikens och stavningens regler och att undvara de onödiga är lättare än att konvertera till slang helt eller ersätta det med bokstäver. Du kan hänvisa till mer om det i min bok "On the Forty Café"

andra människor

Orsakerna till revolutionen 1919 tycks vara olika, eftersom inte alla är lika i sin riktning mot den. Befrielse och oberoende som ett folkligt och religiöst krav är vägen för effendisen av universitets- och skolaexamen, politiker och turbanexamen. Islamiska skolor och Al-Azhar.

På den folkliga nivån skilde sig målen också. Fattigdom var källan till några av dem, och vi kan skygga vad fattigdomen gjorde med de lägre klasserna i fallet med (Raya och Sakina) Första världskriget, som rasade från 1914 till 1918, åt allt och hade en allvarlig inverkan på den egyptiska arbetsmarknaden, och så snart egyptierna hämtade andan. Tills pandemin av spanska sjukan överraskade dem 1918 och de försiktighetsåtgärder som åtföljde den.

Å andra sidan, och som alla revolutioner i världen, finns det klasser av människor med rikedom och människor av likgiltighet också, för vilka revolutioner inte representerar någonting, de är inte mästare i politik och närvaron av engelsmän i Egypten gör det. inte utgör ett hinder för dem, tvärtom, det representerar för dem en överflöd av lycka, eftersom de europeiska civilisationsmanifestationerna kom till dem till deras hem och de inte behöver resa till det, demonstrationerna strövade på gatorna, dess medlemmar offrade sig själva, och de strövade också på gatorna med dem, men på jakt efter dejting!!

Ja, som jag hörde på jakt efter romantiska möten, är detta de andra människorna som lever bland oss med sin egen ordbok, sina liv och sina olika ordförråd. Eftersom egyptisk historia är lika gammal som den är i många saker, mästaren Al- Houthi, Hanafi Abu Mahmoud, övervakade åt oss egenskaperna hos dessa klasser i sina memoarer, som bar titeln (Memoirs of Arabji) publicerad på Episoder i tidningen (Al-Kashkul), som grundades av (Suleiman Fawzi) för att kritisera Wafd-partiet och dess symboler, och sedan samlades de i en bok som presenterades för honom av professor (Fikri Bey Abaza), den berömda advokaten 1921.

Det roliga, som avslöjades av Centralbiblioteket vid University of Alexandria, är att ägaren till boken är den satiriska skådespelaren (Suleiman Naguib), den förste egyptier som innehade positionen som chef för det egyptiska operahuset, efter att biblioteket meddelade att det hade en kopia av boken i Suleiman Naguibs handstil (enligt Akhbar Al-Youm-portalen).

Det som gör mig förvånad är varför Suleiman Najeeb gömde sig i dessa memoarer?! Och han valde en pseudonym, särskilt eftersom professor Fikri Abazas bishara, som hans introduktion till boken bar, att boken avslöjar opportunister och ätare vid alla bord, vilket är något som jag inte hittade någon större inverkan på i boken förutom på ett ställe där han talar om chansen som förde honom samman "med professor Al-Muqfelt. Min ära är mottagningarna av Hans excellens presidenten och kommitténs sekreterare som tar emot presidentens stat och predikanten av presidentens delegationer" och att han nådde sin position genom att spela på alla linor och smickra alla, "det finns ingen president utom Saad", sedan "min rättvisa är framför allt", sedan "det finns inget liv förutom rikedom", det vill säga utan en president förutom vad omständigheterna kräver, och sanningen är att denna position verkar mager och inte. Han behöver en sådan förklädnad i en tid då hans pelare var liberalism, och Saad och hans kamrater fick mycket mer kritik än så.

Jag blev förvånad över detta, särskilt eftersom han brukade utöva kritik, om än lite genom tidningarna. Detta är hans berättelse: "Han dog", som han publicerade i tidningen Monday and the World den 25 juni 1945, där han talar om medicinsk vårdslöshet, vilket är en svår fråga som inte är mindre allvarlig än vad han behandlade i Arbajis memoarer. Sammanfattningen av historien är den lantbruksingenjör (Fathi Tawfiq) som delegerades från jordbruksdepartementet att arbeta som observatör i jordbruks- och industriutställningen som stod i Lantbrukssällskapets Serail. Sedan blodförgiftning tills pulsen försvagades och hjärtat satte sig och alla trodde att han var död, men fröken Anderson, den gamla sköterskan, upptäcker att han fortfarande är levande, och dagar har gått, och hans mat är

champagnedroppar!! Och några injektioner.. Till slut vaknar patienten för att fråga henne om tiden, och han trodde att han bara sov i 24 timmar, så sköterskan lugnade honom och sa: "Tjugofyra timmar! Jag sov i en vecka och tjugofyra timmar, prata nu inte, lugn och vila, för faran är över."

Han hade också en litterär familjebakgrund och utövade pjäsförfattarskap. I en intervju med tidningen Al-Kawakeb 1932 sa Suleiman Najeeb att hans far var en av landets ledande författare och "konkurrerade med Ismail Pasha Sabri och poeternas prins i kompositioner av mawwal, strofer och roller." Han avslöjade också att han inte avslutade sina studier i juridik och gick med i professor Abd. Rahman Rushdis band, som komponerades under världskriget, och hans roll var inte bara en skådespelare, utan "ett tänkande huvud och ett effektivt medel för framgång baserat på aktivitet och fyndighet" och att han skrev och översatte teatraliska romaner för egyptiska trupper, inklusive ett citat från den engelska romanen "nothing but the truth" med introduktion av ämnen som projekt The Oil Mines (Ismail Sidqis projekt) och "levande karaktärer som Dr Mahjoub Thabet med sin haka och ljuvliga figur" (vi pratade om honom i en bok på sidan av historien och litteraturen) och att han fick en check av Zaki Okasha för 32 pund. Romanen fick titeln (24 timmar) av Wasfi Omar och Suleiman Najeeb.

Hur som helst, och oavsett motiven för mannen, såg han bilder åt oss, även om de inte är nya, men de stöder det vi såg i Naguib Mahfouzs berättelser om 1919 års revolution, såsom karaktären av Yassin, den äldste sonen till Sayyid Abd al-Jawad, som inte slutar verbalt trakassera kvinnor. Muhammad, som ringer in i en av demonstrationerna mitt bland de två telefonerna med hög röst, talar med Sitt al-Hassan och al-Jamal viskande: Länge leve fullständigt oberoende, jag vill prata med dig, jag vill se dig = länge leve den egyptiska damen, prata med mig i telefon. Länge leve den egyptiska delegationen, hur mycket telefonnummer? Sedan fortsätter han och visar att mamman märkte att det var ytterligare en demonstration bredvid henne, så samtalsströmmen avbröts, sedan hörde hon fröken säga helt enkelt till sin syster: Gud! Min tiger, och han ersatte de fem med tre , naturligtvis, och hans uppdrag slutade efter att han skrev tigern ... och han

tittade på mig med sitt vackra svarta öga som om han tackade mig för min tiger." Du har ingen mamma eller systrar, men vilken pest!

För att föreställa oss språket för verbala trakasserier av kvinnor som krävde bestraffningen av Bey på detta sätt, kan vi gå tillbaka till ett uttalande från presentatören av dessa memoarer, professor (Fikri Abaza) "att den fräcka unga mannen av dessa står avsiktligt på spårvagnsplattformen nära den plats som är avsedd för kvinnors ridning, och när han hittar en kvinna som står ensam, närmar han sig från henne med största arrogans och säger till henne, utan förkunskaper, Bonsoir, Hanim" (Det påminde mig om konfrontationer i min generation, i chattrum i vår tid på Yahoo och Hotmail, och hennes initiativ, Hej!!).

Vår artist pratade också om en rolig sak i sina memoarer. Precis som vi fick veta om den här tidens spridning av hasardspel, och vi har samma exempel i revolutionens ledare, Saad Pasha Zaghoul. Memoarerna visar oss å andra sidan , kvinnors spelande med hushållskostnader i Tiro (en plats att spela spel) och under dagen i Ramadan.. Föreställ dig den vackra tiden!!! !!

Kära läsare, se inte hasardspel bara som ett spel, men i dessa tider inträffade en katastrof av katastrofer och en sjukdom som motiverade brott. Till exempel publicerades Al-Latif Al-Musawwara i nummer 669 i måndags, december 5, 1927, nyheten om Abdul Aziz Ashour, en spannmålshandlare i Giza, "som slaktar sina två döttrar med grymhet och barbari." Detta beror på spelandet som slösade bort hans rikedom och hans hustrus egendom.

Suleiman Naguib tar oss till en annan station, som är kokoshandeln (kokainsötningsmedel), som han beskriver som "vitt krut som attackerar hjärnan hos unga människor i detta land i behov av sina barn, leder dem och kastar dem till dårhuset där evig förintelse." Och att frågan om att få det var en svår fråga i vissa fall. Han sa sarkastiskt: "Hur många kriser har inträffat, som ministerkriser, till exempel, där det är svårare att hitta ett gram än att ha en prime minister, så vi och de med mig bland de uppvuxna ungdomarna fortsätter att leta, knackar på hus vars invånare somnat och

vars människor somnat, så priset på ett gram är dubbelt, som han tillägger Till honom, respekterade säljare, är en liten summa ersättningen för störande komfort.

Naturligtvis, bli inte förvånad, min kära läsare, för folkets artist, Sayed Darwish, var en av hans missbrukare, och han sjöng en sång för honom, och det sägs att hans död var från en överdos. Låtens text, som skrevs av Badi' Khairy, skildrar kokainmissbrukarens tillstånd, hans likgiltighet för hans skada och rikedom hos hans säljare som sålde sina samveten med honom. .. Vi går under.. Hur många nätter är det.. Närhelst jag flyger inuti det.. Från surret av det.. Hur sant det är.. Ha ha.. Mortum är borta..

Jag vill ha en idiot, min bror Zanafal.. Abu Zaabal.. och hennes far går för att uppfostra honom.. eller fem gram eller tio gram, lägg till din bror.. Jag kommer att avskriva en död person, så han kommer att bli frikänd.. fickan är inte tänkt att tömmas.. vad betyder det.. hjärnan oxiderar.. Vad betyder det.. Det luktar vitt.. Det blir svart.. Yama Hakam och Juzjih.. Yama Hanutiye och Tarbih.. Bao Agnia.. Ola känsla för Kokanjih.

Vi återvänder till boken, som kombinerar det klassiska och vardagliga, och det vackra där användningen av en samtida ordbok av terminologi som Al-Zoub Al-Fino (mycket bra), Al-Saqa', Al-Nass Labbah, Al -Sujuri (artsamt) tal och skämmande ord mellan älskare, Toto, Soso, Haboob och Qaqouta.

Vi avslutar vår turné med ett utdrag ur biografien om Suleiman Naguib, författaren av memoarer. Det är värt att notera att hans morbror är Ahmed Zayour Pasha, och han var ogift av rädsla för att han skulle få barn som skulle drabbas av fattigdom, eftersom han var en gentleman av seder. Han ber sin granne om lov i ett berömt brev (vi citerar det som en referens utan annan källa än hennes berömmelse) och säger: "Min granne Dear Salem Bey Al-Qurfani.. Hälsningar och efter, p.g.a. arbete av en värdinna i Saraya Garden, informerar vi dig om att det kommer att vara buller från klockan tolv på eftermiddagen till halv tre. Vi beklagar att vi stör dig, men det

kommer inte att ta mer än 3 dagar. Och efter slutförandet av reparationerna, Vi vill bjuda in dig till en grillfest i trädgården nästa fredag, på Guds Allsmäktiges befallning, för att fira slutet av inspelningen av filmen "The Seventh Wife" med filmens skådespelare, Mohamed Fawzi, den unga Mary Queeny och den kära vännen Ismail Yassin, och det är ett trevligt tillfälle att träffas, speciellt när vädret är milt dessa dagar... Vi tackar för din förståelse...och fred är slutsatsen.

Jag förnekar inte att jag är ett fan av den här mannen och en beundrare av hans attraktiva personlighet, men hans acceptans av rollen som Hassouna Effendi i filmen Miss Hanafi 1954 och hans berömda fras genom hela filmen: (Åh, om jag hade haft tagit kvittot) betyder dopgraden för vilken han erbjöds och betalade pengar för det och gick förlorad för honom med utbrottet av 1952 års revolution.. Naturligtvis är avsikten med detta att kränka den kungliga eran, vilket är något vi förväntade oss av vår konstnär-filosof att ha en ädel hållning till. Om titlar på den kungliga tiden köptes och såldes, varför accepterade han det då?! Det är han som avvisar korrupcion och korrupcion på sin tid genom sina skrifter, inklusive Arabjis memoarer!!

Sultan Hussein Kamel känd och okänd

Sultan mellan pinnen och moroten

Efter första världskrigets utbrott 1914 och Turkiets inträde i axellägret var Egypten i fokus för det brittiska imperiets uppmärksamhet för nödvändigheten av att säkra denna front. Egypten har varken en kamel eller en kamel, men Egypten var ett ockuperat land vid den tiden hade det inte någon av sin vilja, men denna åtgärd var inte tillräcklig för att garantera Egyptens status, så Storbritannien fortsatte med att isolera Khedive Abbas Helmy II, lojal mot den Sublime Porte, som var närvarande i Turkiet, och skickade honom att inte återvända.

Frågan om att annektera Egypten till det brittiska imperiet utan en härskare var en fråga som kunde väcka egyptiernas ilska, med vägran från sönerna till den alawitiska familjen att efterträda Abbas Hilmi II, tills Storbritannien kunde övertyga prins Hussein Kamel, farbror till Abbas Hilmi II, att ta över Egyptens styre under brittiskt beskydd.

Det finns många faktorer som Hussein Kamel fruktade, den första är vad händer om Turkiet vinner kriget? Men han fruktade konsekvensen av att förlora makten från Muhammad Ali Pashas familjs händer, där britterna antydde möjligheten att Aga Khan, ledaren för Ismaili-sekten i Indien, skulle ta över Egyptens styre. Det fanns familjefrågor. som fick Hussein Kamel att tveka, inklusive hans fru, Malak Hanim, som var skyldig Umm Abbas, eftersom hon var hennes slav tidigare och befriade henne också. Att hans son, prins Kamal al-Din, var gift med systemen av den före detta Khedive, Abbas, men Hussein Kamel bestämde sig för att försöka få arvet av tronen genom sina barn är en fråga värd att äventyra, vilket är garantin som Storbritannien inte gav honom i början.

Vi kan inte förbise att sultan Hussein Kamel hyste fientlighet mot Turkiet och ansåg dem vara huvudorsaken till att britterna gick in i Egypten, vilket framgår av memoarerna från shejken av Al-Azhar (Muhammad Al-Ahmadi bin Ibrahim Al-Zawahiri), som talade. om ett kungligt bord som förde

honom samman och fortfarande var shejken vid Tanta-institutet med shejken av Al-Azhar Salim Al-Bushra och sultanen Hussein Kamel i ramadan, och dialogen kretsade kring sultanens häpnad över egyptiernas förhållande till turkarna. Här bröt Sheikh Al-Zawahiri tystnaden för resten av sheikerna genom att säga: Egyptierna, min Herre, är ursäktade för att de inte är fientliga mot turkarna, för de är förvirrade mellan en vän och en far. vännen, han är England, och vad gäller fadern, han är Turkiet. Han skulle ha varit värdigare och bättre talad. Här blev sultanen arg och undrade vem som förde in engelsmännen i Egypten?! Kommer till Turkiet.

Sanningen är att förhållandet mellan egyptierna och turkarna baserades på frågan om lojalitet till kalifatets ställning, och avlägsnandet av denna lojalitet mellan dag och natt är inte en lätt sak, och detta är vad sultanen insåg. Därför var han rädd för att undanhålla bön för kalifen på predikstolarna, vilket är den tradition som har funnits sedan den osmanska erövringen, vilket kan leda till irritation av den allmänna opinionen och i Samtidigt kan han inte behålla honom och ilska. Storbritannien medan det är i ett krigstillstånd med Turkiet. Här pratade vi om memoarerna från Sheikh Al-Zawahiri som premiärminister Hussein Rushdi Pasha kallade honom för att diskutera denna fråga, så han rådde honom att fortsätta be för kalifen utan att nämna hans namn, och att bönen är om framgång, inte seger!!! Som godkändes av Rushdi Pasha och fortsatte med att implementera det.

Sultanens rädsla för brittisk ilska och hans överdrivna reaktioner var uppenbar när Storbritannien utropade krigslagar i Egypten 1915, vilket satte dissidenter i Egypten i arrest. Den nya staden Tanta i utkanten av öarna och dess lämningar under rasten över begravningen av en grekisk kristen man utlöste en stor strid. Det romerska prästerskapet förde händelsen till de engelska militärmyndigheterna, som såg det som en indignation mot krigslagen i landet och insisterade på att piska studenterna, som fick stöd från den egyptiska regeringen och sultanen, och shejken berättar att han förklarade för generallöjtnant Ibrahim Fathi Pasha, direktör

för Al-Gharbia, sanningen och enkelheten i saken, som i sin tur överlämnade den till premiärminister Rushdi Pasha.

Å andra sidan var folket trötta på det, så vi finner att studenterna vid Juridiska fakulteten vägrade att träffa sultanen. 1915 arresterades en förbipasserande på grund av hans höga röst genom att säga "Åh, facilitator, Herre " nära sultanens konvoj, vilket tolkades som en önskan från mannens sida att bli av med sultanen, så han arresterades anklagad för att förtala hans rätt Avendina.

En av anekdoterna från 1915 är att premiärminister Hussein Rushdi Pasha hade utfärdat ett dekret som förbjöd export av "matmaterial och grödor" den 2 augusti 1914, men den 5 januari 1915 gjorde han ett undantag för den typ av godis som är kända. som "karamell", som från och med nu får exporteras utan villkor eller restriktioner. De fruktansvärda nyheterna i de egyptiska fakta!!

Allt detta betyder inte att sultanen har ett annat ansikte, mer sympatiskt och ödmjukt, men med sin omgivning

Sultan och Najaf

En dag fann sultanen att ljuset var svagt i en av korridorerna i Abdeenpalatset, så han beordrade Mahmud Shukri Pasha, rektor för sultanens elit, att ta med en ljuskrona. Den senare frågade chefsingenjören för de kungliga slotten. , "Monsieur Mercurian" för att undersöka saken, och i sin tur bad han lagerhållaren, Hassan Effendi, att öppna sin butik för att söka efter en ljuskrona åt sultanen, men Hassan Effendi vägrade. Upprätthålla sitt förbund trots alla medel för hot och hot. När han kom dit, kallade sultanen på honom och frågade honom om orsaken till hans vägran. Hassan Effendi svarade: "Jag kan inte förråda förtroendet genom att ge det (det vill säga nyckeln till butiken) till någon annan än mig. Sultanen beordrade honom att höja sin lön från sju pund till femton pund för hans uppriktighet och omsorg om hans förtroende.

Och när Hassan Effendi dog under sultanens liv, beordrade han att tjugo pund skulle spenderas på hans änka och barn... Den här typen av historisk berättelse är sann eller inte.

Sultan och insikt

Det är vackert det som berättas om Sultan Hussein Kamel att han hörde en av hans utmärkelser, uttrycka sin tristess med färgerna på maten som serverades och sitt sug efter Basara-rätten.

Det var bara för sultanen att beställa förberedelser av Basara-mat till sin personal på kvällen. Medan vår hederskamrat överlämnade några papper till sultanen, gav sultanen honom goda nyheter och skrattade: "Du kommer att äta imorgon, om Gud vill, Basaras maträtt, som du är." Så protokollet var förvirrat, men sultanen drucknade i skratt.

Här är en antydning om vad tjänstemannen bör vara av enkelhet och vänlighet, vilket är kärnan i att stärka arbetets band och framgången för varje institutionell tanke.

arvingen

Drömmen om Sultan Hussein Kamel, för vilken han accepterade alla dessa uppoffringar, försvann snart efter att hans son, prins (Kamal al-Din Hussein) abdikerade sin fars arv, än jag kunde tjäna henne i ett annat fall."

Historiker har gått i olika skolor om prinsens motiv. En del av dem menar att detta beror på prinsens vägran att fortsätta brittiskt skydd, vilket är något jag inte tror stämmer. Han kunde sköta förhandlingar med England för att lyfta skyddet, som Fuad gjorde, och bland dem är de av åsikten att prinsen medgav för en kärlekshistorias skull som förde honom samman med en fransk flicka. Hon heter (Vial Demnier), han gifte sig med henne och fick barn från henne i hemlighet, och kung Fouad vägrade att erkänna detta

äktenskap, och jag ser ingen förtjänst i denna fråga. Prinsen behöver inget hemligt äktenskap. Muhammad Ali Pasha och Abbas Helmy II föregick honom i den officiella parningen med utländska kvinnor, men det kan ha varit förkärleken för en del av berättelsen om abdikationen av Edward VIII, kung av Storbritannien tills han gifter sig med den amerikanska frånskilda (Wallis Simpson) och försöker väva efter hennes linjer från livet i de egyptiska palatsen. Det är korrekt, enligt min åsikt, att prinsens abdikation berodde på hans personliga egenskaper, hans förkärlek för sufism, livet för dervischer och asketism och hans brist på barn. Hans fru, prinsessan (Nemat Allah), delade detta asketiska liv med honom.. och det verkar som om hans intresse för sufism är uppenbart i hans donation för reoveringen av Bektashi Tekke (en av de albanska sufisterna som gick bort efter revolutionen 1952) och Sheikh Abdullah Bektashs helgedom, känd som helgedomen för Baba Abdullah. Maghawir J Al-Arnaouti och i hans testamente att begravas nära Bektashis heliga grotta på berget Mokattam.

Forntida Egypten

När jag behandlade memoarerna från ockupationens brigadgeneral, Lord Cromer, som bar titeln Modern Egypt i min bok (On the Margins of History and Literature), var den inspirerad av vetenskaplig och logisk kritik och historiska studier. egyptierna, som realistiskt motbevisar vad Cromer skrev och försvarade, och verkligheten är alltid det sannaste sättet att avslöja sanningen.

Boken (Egyptian Letters to a Senior English Politician in 1905) består av fjorton bokstäver. Enligt omslaget skrevs breven av en egyptisk författare (vars namn inte nämndes) i form av brev till sin engelska vän (vars namn nämndes inte heller.) De hittades av Mr John Robertson, den fria ledamoten av det engelska parlamentet, och publicerade dem med inledning av honom.

Brevens författare, enligt vad som kom i breven, besökte England två gånger och tillbringade en kort tid där, och möttes av gästfrihet och generositet, särskilt från medlemmarna av det brittiska underhuset, och att han tillhör National partiet, samtidigt som han medger att det inte finns något parti i Egypten i egentlig mening som i Europa. Han skiljer sig från partiets grundare, Mustafa Kamel, i hastigheten på övergången till parlamentariskt liv och självstyre. Han går snarare till vad de flesta brittiska politiker gick till i Egyptens bristande beredskap för självständighet och behovet av att britterna förblir sida vid sida med patrioterna för att hantera deras lands angelägenheter.

Författaren till breven börjar med en fråga om vad egyptierna visar genom att inte uttrycka tacksamhet, tacka eller absolut fira de fördelar som engelsmännen ger dem, och han svarar på denna fråga med att säga att de engelska härskarna sårade känslorna hos deras egyptiska motsvarigheter och behandlade dem inte som en "vänlig vän" eller ingjutit i dem en "själ av självständighet." Snarare började de kontrollera "det segerrika styret" och att Egypten är ett maktlöst land i egyptiernas angelägenheter. .

I sitt förord instämmer Robertson med detta förslag, och att frågor som att befria den egyptiske bonden från tvångsarbete och att förhindra att skräpet tar in skatter inte är bland de saker som förtjänar tack, utan är en moralisk plikt för den brittiska myndigheten, med tanke på att som "små sofistikerad".

Författaren till breven konfronterar engelsmännen med sanningen om orsakerna till deras ockupation av Egypten, eftersom det ligger på vägen till Indien och monopoliet för trafiken i "Canal of Suez" och att Orabi-revolutionen var en förevändning som användes av England att ockupera landet med vapenmakt utan inbjudan från det och under täckmantel av att återföra makten till Khediven, och det skedde inte.. Inskränkta av de engelska rådgivarnas vilja får de orimliga löner i utbyte mot några få tjänster under förevändningar som att "återställa inre ordning och förhindra yttre aggression." Den egyptiska statskassan bar en årlig kostnad som uppgick till etthundrafemtiotusen pund. Därför skördade britterna fler fördelar än de gav, och landet blev en bred dörr för sina tillverknings-, ingenjör- och jordbruksprojekt, och de ägde bankernas privilegier, Gruvor och järnvägar, och avslutade hans tal med att fråga: "Är det inte bättre att ni, engelsmännen, är tacksamma?"

Brevens författare listar många negativa aspekter under ockupationstiden, eftersom Kairo är mindre lysande än alla städer i världen eftersom ett företag monopoliserat belysningen av stadens gator, och att monopoliet var en negativ punkt för Kairovattnet. Företag, med vattnet som är avstängt, särskilt under varma dagar och dess långsamma flöde.

Han beklagar också borttagandet av träd från Al-Qasr Al-Aini Street, och beskriver det som ett galenskap och ett fruktansvärt brott. Han uppmärksammar också bristerna i brandförebyggande. En byggnad för brandkåren, med brist på många pumpar och höga brandtrappor, uppfyller inte behoven i staden Kairo, vars befolkning är sjuhundratusen människor (må Gud förbarma sig över författaren om han bodde bland oss). Idag har det visat sig att detta antal är i kollektivtrafik bussar dagligen.

John Robertson erkänner i sin introduktion till storleken på det engelska misslyckandet med att säkra egyptiernas liv, och det går inte en vecka förrän en "defekt byggnad" kollapsar i Egypten eller Alexandria, och att Egypten är "berövad av avlopp" och sina egna Endast Kairos gator reparerades och asfalterades vid denna tidpunkt, och att trottoarerna "om det regnar, dröjer vatten kvar i det i många veckor, och fordon går genom leran med sina hjul och fyller luften med emittenter av döden som stiger upp från de ruttnande ångorna där de fattiga bor", vilket är problemet som kvarstår än i dag.

En av de viktigaste frågorna som behandlades i breven var den stadiga ökningen av brott och ökningen av alkoholmissbruk, vilket återspeglar graden av moralisk degeneration. Han förklarar denna ökning av brott med Haqqani-glasögonens svaghet, eftersom han begränsade jobben till dem i händerna på engelsmännen, som är ägare av fullständig makt och inflytande jämfört med egyptierna, trots betalning av unga och inkompetenta människor. Engelska domare, inklusive de som arbetar i hovrätten och inte tidigare har utövat sina ställning i en domstol i första instans, utöver deras bristande kunskaper i det arabiska språket, vilket är det språk som används i "skriftliga och muntliga utredningar, i advokaters inlagor och i alla domstolsförfaranden på plats."

Och att lösningen är att sammanföra egyptiska och europeiska domare på ett sätt som uppnår ömsesidiga fördelar. Egypten är "under inflytande och inflytande av män vars sinnen har utbildats och deras moral har förfinats", och europén använder vad Egyptisk har tålmod, intelligens och erfarenhet av att förstå uttalandena och skälen bakom varje åtgärd och vad som påverkar vittnesbörderna.

Skribenten hänvisar till en viktig punkt som vi fortfarande upplever idag, att lagstiftningssystemet i Egypten är ett komplext och överflödigt industrisystem, och att det är svårt att förstå dem för vilka det är etablerat och oförenligt med deras seder och kunskaper, så det är "den engelska administrationens minst framgångsrika projekt."

Författaren av breven kritiserar den politik som (Kromer) 1904 aviserade att rikta religiösa föreningars medel till att hjälpa de fattiga, eftersom det inte finns någon organiserad regering som förlitar sig på hjälp till de fattiga med välgörenhet. Distribution är ett exempel som ges av Islamic Charitable Association, vars välvilja uppgick till 250 egyptiska pund per år, och det är en droppe i nödens hav som är utbredd i landet.

Naturligtvis, om författaren tittade på den islamiska lagstiftningen om zakat och dess utgifter och nödvändigheten av att tillämpa den i landet, skulle allt detta vara tillräckligt.

Tiden för att skriva dessa brev var med kraften från Khedive Abbas Helmy II:s era, vars personlighet jag talade om i min bok (Tales of the Mahrousa). Baron Ambiban och andra efterlyste det. I utbyte mot dessa gigantiska projekt, hälsofrågor försumrades. Här betonar brevskrivaren vikten av att ta hand om människor över värdet av karantän, och "att spendera pengar på nödvändiga behov, såsom hälsofrågor som de länge har försummat och ansett ovärdiga att, är bättre än att spendera dessa saker." Rikedom är baserad på lyx." "Och att sträva efter denna lyx är som någon som erbjuder sin nation en sten istället för bröd."

Brevens författare förmedlar till oss levande bilder av livet för de fattiga, eländiga egyptierna och regeringens tillkortakommanden mot dem. Gatorna är fulla av tiggare, människor med behov och de hungriga som samlar herrelösa hundar över matrester. Han är handikappad och oförmögen att försörja sig. Men regeringen tar hand om honom om han begår en synd. Den skickar honom till reformatoret när en plats finns tillgänglig för honom, eller till fängelse om han är vuxen.

Det målar också upp en bild för oss om arten av de sjukdomar som sprids i Egypten, där dödstalen ökade från smittsamma sjukdomar och mässling bland barn 1903, förutom de dammar och träsk som spreds i egyptiska byar, och de används för att bada, tvätta kläder, djur, och ibland dricka. Det fanns kvar tills nyligen, så kanske regeringens övervakning stoppades från och med då!! Till och med dödstalen bland barn fortsatte att stiga,

vilket vi övervakar i en tecknad serie publicerad av Al-Lataifs illustrerade tidning den 28 februari 1927, det vill säga nästan ett kvarts sekel efter tiden för denna bok. Den sunnitiska regeringen är mycket intresserad av denna fråga. Det är tydligt att ingen rörde ett finger för att behandla detta problem, annars hade vi inte hittat den engelske läkaren Arthur Cecil Allport som refererar i sin bok "One Hour of Justice... The Black Book on the Conditions of Egyptian Hospitals 1937-1943 ", det vill säga tio år efter löftet som vi såg i den tecknade filmen, hänvisar han till samma. Problemet är att spädbarnsdödligheten i Egypten är "den andra i världen, eftersom dess frekvens jämfört med det totala antalet födslar är 26,5 %, men lägger till ytterligare en orsak till denna ökning av dödligheten bland barn, vilket är brist på protein. Avvanda barn delar med familjen sin mat bestående av" majsbröd och svart te "och nej De får mjölk om inte familjen "äger en ko eller en buffel", men om det äger en tjur kommer barnet säkert att dö av svält. Detta lär oss att det inte finns någon skillnad mellan det gamla och det moderna Egypten, allt som finns är att vi ärver problem genom olika generationer utan att utrota de ackumulerade orsakerna .

Det är också tydligt att regeringens försumlighet och försummelse av de fattiga och deras hälsa fortsatte under lång tid, eftersom Arthur Cecil Allport rapporterar i sin bok också på auktoritet av prins Muhammad Ali Tawfiq, kronprins av kungariket Egypten vid den tiden, att medan han åkte på en Nilbåt nära Alexandria såg han en buffel drunkna i en kanal som "matar staden Alexandria." hela familjen." Efter en vecka hittade han henne på hennes plats med en "död hund" nästa till henne, och att det är polisens och specialisternas skyldighet att ta bort dessa föroreningar, men det finns inget liv för de som ringer!!!

Författaren till meddelandena lämnar oss inte utan lösningar, och lösningarna handlar om att hitta ett bättre hälsosystem som minskar spädbarnsdödligheten, särskilt genom att "reformera bostadssituationen, granska och övervaka hälso- och matfrågor, helt dominera livsmedel och tvinga fram butiker som säljer mat för att bara sälja de rätta." ... Det är vackert, men det Lösningar relaterade till regeringen, hur är det med

folket? Hur är det med hans felaktiga vanor vid den här tiden? Det är inte klokt att skylla på regeringen och ockupanten för orsakerna till alla våra kriser. Därför, och för att söka en helhetsbild, återvände jag till böckerna från denna period, inklusive boken (Hälsokalender om egyptiska återkomster) skriven av den bortgångne Dr. (Abdul Rahman Effendi Ismail) 1903 års upplaga. Undersekreterare för allmän kunskap. Boken övervakar ohälsosamma egyptiska vanor. Den lägger till exempel till orsakerna till ökningen av den genomsnittliga dödligheten bland barn på sommaren, vilket uppgår till till (45 promille). Den äter omogna frukter som gröna dadlar (Al-Ramekh eller Al-Nini) och gröna meloner (Sirt Al-Shamam) samt Ajour. Och Green Horsh förebrår också egyptierna för att ha "ännu inte fulländat" ett sätt att spara vatten i sina hem. "Vi kan knappast se ett hus i städerna förutom med vattenbesparande kärl placerade bredvid toaletten." Likaså använder byborna vattnet från moskébrunnar som är placerade intill toaletten. toaletter, vilket orsakar allvarlig skada, såsom trådmasksjuka (filaria). Det tyder också på att burka med tjockt tyg stör andningsfunktionen och leder till hudutslag (som fräknar), och silke från dem bevarar mögliga material och bakterier, och att burkans vass är en av orsakerna till skelning!! Och den bästa sorten är den vita och tunna som heter (Al-Yashmak). En av sederna är metoden som är förbjuden som ett dödligt gift. Mata ett ammat barn från Eid-kakor fyllda med ghee och socker!! Och sanningen är att det vackraste jag har läst i den här boken är dess sammanställning av en hälso- och utbildningslektion i en mall, hur?!! När han ringer för att hålla sig borta från de godis som gatuförsäljare säljer till skolbarn, talar han om att några barn köper dessa godis i tid "så att de har dirhams med sig." Och att gatuförsäljare ber dessa barn om deras avgifter, vilket förvirrar deras tänkande." Vi behöver antingen bara gå tillbaka till dessa tider, och jag säger bara att lära av dessa kunskaper och moraler, eller att återuppliva dem igen genom att återutge dem till ett symboliskt pris inom projektet utbildning för alla eller moral för alla.

Den här boken och andra banade väg för dussintals böcker som behandlar hälsofrågor, såsom: "Management of the Healthy Life of the Infant from the

Day of His Birth to the Weaning Day" av Dr. Naguib Qenawy, en läkare på det tidigare Magazib-sjukhuset och en läkare vid Lady Cromer-kliniken i Alexandria 1911, och boken "The Science of Health Management av Sheikh Hafez Musa Ahmed, som tog examen från skolan Teachers of Nasiriyah under ledning av Dr. Abdel Hamid Effendi Sami, hälsoinspektör för Dikernes Dakahlia Center 1914. Naturligtvis kom dess frukter, även efter ett tag.

Vi återvänder till Bokstavsboken ännu en gång, vars författare gör en jämförelse mellan byggrörelsen på den tiden och människornas tillstånd. Han talar till exempel om att bygga museet för egyptiska antikviteter i Bulaq och säger: "Det är inte klokt att sätta mumier och uråldriga papyrus i lyxiga celler och sedan lämna människor i hus som saknar tak." Han kommer också in på Etablering av ett lejonhus i djurparken, som "fyra tusen pund" spenderades på, medan "miljoner människor var omgivna av fattigdom från alla håll."

Skribenten anser att utvecklingen av vägar och järnvägar enbart inte är en titel på sann civilisation. Han säger: "Förekomsten av en väg med två trottoarer är inte ett bevis på att omsorg ägnas åt att möta människors behov, om det inte är sant att de säger att närvaron av ångmaskinen och järnvägen är bevis på sann civilisation" och "att reparera en plats Från marken kan man inte understryka att förhållandena i detta land är bra."

Vi kommer till en viktig fråga som boken tar upp och den är nästan enhällig bland de historiska källorna, som är att utbildningens uppdrag i dessa tider var att föda upp jobben för egyptiska skriftlärda och översättare så att de stod under befäl av deras engelska överordnade. I detta räknar skribenten upp bristerna i utbildningen. Religionsundervisningen försummas, och gymnasieskolor lär inte ut tolkningen av Koranen eller religionens principer överhuvudtaget, och historien är inget annat än bara en berättelse om datum och händelser. , och geografi är bara värdelösa namn och siffror. Är detta sant?!! Boken (Geographical Lessons for Second Year Primary Students) skriven av Hazrat Mahmoud Effendi Fahmy, en av utexaminerade från Al-Tawfiqiyya-skolan och lärare i geografi och historia där, och Hazrat

Sayed Effendi Azmy, lärare i historia och geografi vid Al-Nasiriyah School, utgiven 1900. Boken innehåller fyrtio lektioner mellan preliminära definitioner och administrativa indelningar av Egypten och Sudan, betesmetoder och översvämning av Nilen, järnvägar, export och import i antal, och annat som faller under memorering och indoktrinering, inte kompetensutveckling. Kommer och slutsats Jag minns fortfarande den spänningsbaserade geografiläroplanen som jag studerade vid Institutet för islamiska studier och det bästa sättet att skärpa sinnet och härleda mellan orsaker? Tänk om? Och andra.

Det ligger också Cromers påstående att språkfriheten lanserades i Egypten och betonade att det franska språket har tagits bort från grundskolor och att alla vetenskaper är på engelska. Men han är inte flytande i att uttala det med några memorerade ordförråd, "eftersom de lär honom ursprunget till språket mycket och de lär honom mindre komposition."

Breven saknar inte ett antal anekdoter, varav den mest anmärkningsvärda är att privata rum för engelsklärare står i kontrast till deras egyptiska motsvarigheter i skolor, och att varje engelsk invändning mot det betyder att han är "mycket lojal mot patrioterna" " och avfärdas, förutom frånvaron av laganda bland arbetarna på samma plats, som om vi ärvt det från förbund. Britten, egyptiern "som arbetar på sin idé begår ett brott, och att de högsta dygderna i den egyptiske anställde ska underkasta sig blint och bära varje förakt som den engelske anställde visar, även om han är en underordnad, för att visa sin extraordinära intelligens."

Den stora skillnaden i löner är också högst upp bland skämten i breven. Engelska konsulter i statliga departement får löner på upp till 2000 pund årligen, medan patrioter som innehar primära certifikat från 4-6 pund och sekundära från 6-20 pund , och högre kvalifikationer från skolor för medicin, juridik och jordbruk 12 pund eller mer, och domare Från 6-25 pund, och domare i shariadomstolen mellan 40-50 pund. När det gäller rektorerna är deras löner 250 pund per månad i tillbaka för att utföra order från sina rådgivare (och för medicinska yrken varierade lönen till

veterinären al-Hakim, enligt tillkännagivandet från Khedivial Endowments och publicerad av Mokattam tidningen 1914, från 10 till 12 pund).

Sanningen är att jag stoppades i den här boken av något där jag fann att författaren hade avvikit från den rätta vägen när han skyllde den engelska auktoriteten på frånvaron av det som ingjuter i egyptierna passionen för manlighet eller moraliskt mod och kärleken till landet och sanningen om plikt och ståndaktighet i det. Muhammad Wasfi Nazir (ingenjören), som skrev en bok om aritmetik för grundskolor under namnet på boken (Al-Awsaf al-Naziri fi al-Duris al-Harithiya) utgiven av Al-Dustour Press 1908, inklusive en unik blandning av nationella värderingar och matematiska vetenskaper. Exempel på boken inkluderar:

- "Scenen för det avlidna hemlandet, den bortgångne Mustafa Pasha Kamel, hade 500 000 själar. Om vi antar att kristna var 12% av detta antal, och skolelever, motsvarade deras antal 2% av antalet muslimer, så vad är numret för varje sekt separat?" (Se praktiken i att frammana nationell enhet i ett räknenummer).

- "Om det antas att antalet nationella och ockupationsgarnisoner är 4 500 soldater, och att ockupationssoldaterna är 10 500 soldater, och det belopp som spenderas på de nationella soldaterna är lika med vad som spenderas på ockupationssoldaterna, hur många av de nationella soldaternas utgifter motsvarar utgifterna för ockupationssoldaternas vatten" (se beskrivningens storslagenhet och precisionen i definitionen av ockupant).

- "Om det antas att ett bidrag samlades in för att göra en staty av den avlidne från det sena hemlandet (Mustafa Kamel) 2800 pund, och en staty av denna store man vars arbete inte är mindre än 4200 pund, hur mycket vatten är då betalas från National Party-fonden för att göra denna staty utöver det som samlades in?" (Se Ghars The nectar of patriotic duty in souls i en enkel aritmetisk fråga.

Bland andra matematikböcker: (Collection of Intellectual Messages on Mathematical Issues) skriven av (Muhammad Muhammad Mustafa), lärare

vid Islamic Charitable Association School i Suq 1912. Eftersom några av dem var kopplade till patriotismens anda, som vi såg i det tidigare exemplet, några av dem bar i sin presentation lite extra tjusning, till exempel boken (Al-Nafhat Al-Abbasid fi Al-Ma'abi' Al-Arithmetic) och föreskrevs för grundskolor 1898 och en annan upplaga i 1906. Dess omslag bär denna dedikation: "Min Herre, jag presenterar denna bok som innehåller aritmetikens principer för din abbasidiska ställning, med vilken Egypten klädde dig med keramik. Må läraren och eleven bära dem och låta elevens mun och elevens parfym från dem. Från Al-Qasr Al-Ainy Street och ägaren till boken Nile Calendar, och han tillbringade ett kvarts sekel i den här skolans glasögon, och det var han som valde namnet Al -Ahly Club) Så är ockupanten ansvarig för detta?!!!

En av de roligaste sakerna jag hittade i dessa brev var det som nämndes av författaren till breven, att Lord Milner sa om Egypten, "landet av konstiga och häpnadsväckande saker." För de som inte känner honom är han ministern. of Colonies och författaren till den mest kända undersökningen om orsakerna till revolutionen 1919. Saad Zaghloul krävde en bojkott av sin kommitté och sa: "O egyptier, böj inte era ryggar för att bli piskade, och ge inte efter för att skära er halsar." Så egyptierna bojkottade Milnerkommittén och pjäsen The Good Ten, som var dåligt tajmad och illa sedd av dess författare Muhammad Taymour, som dog efter det i koma, och Naguib al-Rihani, som gick i konkurs p.g.a. av henne ett tag, och lämnade Libanon, och till och med hennes sångare, "Nahwa Hosni", som dog i en hjärtattack, eftersom pjäsen satiriserade det osmanska styret och intellektuella attackerade det, inklusive Ibrahim Ramzi (författaren till romanerna om al-Hakim på Guds befallning, ropet från barnet, beduinen, dagens flicka, som går in i badrummet och den älskades hopp) Timur kalibrerade att han inte hittade från historien bara al-Hakim bi-Amr Allah att förkroppsliga sin personlighet i ett konstverk regisserat av George Abyad!! .

När vi närmar oss slutet av ämnet är det värt för oss att besvara frågan från författaren till breven om begreppet manlighet, och vi kommer att överlåta

det till Hans Eminens Muhammad Kamel Salim Bey, Generalsekreterare för Rådet för Ministrar i Journal of Railways and Telegraphs of the Egyptian Government 1941, för att berätta för oss om hans tio bud i läran om manlighet, inklusive att bära resultatet av dina gärningar med mod. . Ursäkt är inte svaghet. Att inte misströsta över sjukdom, sorg, etc., och ha tålmod. I dina stigbyglar" och att göra det du ser som sant och rättvist, och inte det som behagar människor, och att värdet av gärningar ligger i deras resultat, så eftertanke måste implementeras, och akta dig för att släppa din tunga och din penna lös när du är arg, och ett av hans bästa råd, och jag citerar dem här i texten för storheten i deras uttalande: "Förvänta dig inte att den elake personen ska förlåt, inte en dum person att drömma, inte heller är det starkt för honom att förbli lugn, för om du gör det kommer du att gjuta vatten på ditt ansikte och återgå till besvikelse." Bland dem är också hans ordspråk, "Om du verkligen älskar frihet , monopolisera det inte för dig själv och förneka det för andra."

Sammanfattningsvis, när jag läste färdigt dessa viktiga brev, som Robertson rekommenderade att engelsmännen skulle göra väl i att lyssna på dem, och kraven från "Fadel Masri", kom det till mig att vi måste omvärdera presidentens projekt. Gamal Abdel Nasser under tiden före 1967, som främst var inriktad på renässansen och befordran av den fattige och slitande egyptiska mannen Efter många år då han stod utanför sina härskares och politikens beräkningar, och nödvändigheten av att inte begränsa sin tid till att militära nederlag, femtio- och sextioalet i hela världen var perioder av operäknade militära äventyr, och även under den kungliga eran före honom utkämpade Muhammad Ali Pasha krig genom ombud, i slutet av vilka han bröts, och det var även Khedive Ismail. Det är sant att Jamal Abdel Nasser ledde till att bygga den egyptiska mannen och hans öppenhet för västerländsk kultur.Till exempel hittar vi en undersökning publicerad av Rose Al-Youssef i mars 1955. President Gamal Abdel Nasser, när han fick veta att Dr. Taha Hussein (eller Taha Hussein, eftersom han gillade att skriva sitt namn i strid med språkets regler)

startade ett projekt för att översätta litterära verk Och den globala intellektuella till det arabiska språket och att han behövde fyra tusen pund för att starta projektet, så Abdel Nasser skyndade sig att tilldela femtio tusen pund som skulle ställas till Taha Hussein förfogande. För författare om projektet lämnade Muhammad Hussein Heikal Dr Taha Hussein uppgiften att välja eftersom han litade på sin kunskap. När det gäller Al-Akkad såg han översättningen av klassiska böcker, grekisk filosofi och Shakespeares romaner. När det gäller Salama Musa , är jag av hans åsikt.. Historiestudiet kräver att vi ser på saker och ting opartiskt och med en fullständig och oförminskad vinkel.

vägen framåt

Det råder ingen tvekan om att bygga en person, utbilda honom, utveckla hans moral och reformera hans beteende är en av de största uppgifterna och de mest framträdande ambitionerna för varje växande samhälle eller att söka framsteg. Som förläggare skulle jag ha publicerat ett stort antal böcker från det förflutna, som stödjer mänsklig utveckling och försvarar hans moral, och gjorde dem tillgängliga till nominella priser för alla, för att på nytt pryda arabiska bibliotek och försörja familjers liv med allt som är användbart i termer av dygder och värderingar.

Sultan Hussein Kamel sa i sin predikan om vikten av utbildning: "Arbeta hårt, lär dig och var artig, för du når inte ett mål och når inte ett mål utan kunskap. Utbilda kvinnor och lyft dem till en hög position.

Jag vet inte vad som är mellan mig och Sultan Hussein Kamel förrän jag ser datumet för hans död i en dröm den 9 oktober 1917, vars dödsruna nämndes i Al-Lataif Al-Musawura: "Landets nerver skakade av kusten av Bahr al-Rum i norr till Sudans längsta gränser i centrala Afrika i söder Det starka ljuset som brukade lysa upp landet" för att börja bläddra igenom hans historia. Jag blev utsatt för hans personliga biografi flera gånger i boken (Tales from the Seas of History) och boken (Hadith al-Mahrousa) Jag blev också utsatt för upplevelsen av att uppfostra flickor under hans regeringstid i min bok (Pages of Moral History in Egypt).

Faktum är att perioden under Sultan Hussein Kamels styre vittnade om stort intresse för utbildning, särskilt kvinnors utbildning

Han var också känd för sin förkärlek för utbildning och förfining redan innan han tillträdde sultanatet och han var fortfarande en prins. Under den period då han övervakade Al-Ma'arif-glasögonen etablerades två skolor, den första var Dar Al -Ulum School and the Girls' School i Al-Siyoufiya, den första fria statliga skolan för flickutbildning, som senare kallades Al-Sunniyya, 1873.

En fråga vid sidan av: När det gäller skolorna för flickor, hur är det med föräldrarnas reaktion, skyndade de sig att skriva in sina döttrar i dem?!

Professor Muhammad Omar, en av användarna av Egyptian Post Authority och författare till boken (*The Present Egyptians or the Secret of Their Delay*) 1902, svarar oss att de rådande egyptierna vid den tiden, muslimer och kopter, visste att "om en flicka är utbildad och utbildad, det kommer att skada familjen." Varför?! Eftersom hon blev "värdig flirt och korrespondens, som förstör moralen", och därför var nationen alienerad från dessa skolor, "den friska personens motvilja mot skvad", så dessa skolor innehåller bara "foundling girls" för att lära sig läsa och skriva, och sedan lektioner i konsten att förlossa och gynekologi i en särskild avdelning för dem i skolan Al-Qasr Al-Ainy och att de syriska flickorna som kom till Egypten var de mest avancerade när det gäller efterfrågan på utbildning. Den viktigaste lärdomen vi lär oss här är behovet av att skaka fast övertygelse. Därför är ett av de viktigaste stegen för att göra framsteg i alla frågor att först förändra de nedärvda kulturerna.

Vi återvänder till Hussein Kamel, som anförtrodde Rifa'a al-Tahtawi att skriva en referens för utbildning av pojkar och flickor, "The Trustworthy Guide in Raising Girls and Boys." Det sägs att denna bok uppmuntrade (Jeshem Aft Hanim), fru till Khedive Ismail och adoptivmor till Sultana Malik Hassan Turan, den andra fru till sultan Hussein Kamel, att adoptera skolprojektet Al-Siyoufiya, som vi hänvisade till ovan, och utbildningsfrågorna anförtroddes till fru Rose, välkänd pedagog på den tiden.

För att vi ska kunna dra nytta av historien i erfarenheterna av kvinnors utbildning, vilket är mycket viktigt, är det nödvändigt att inte hela tiden granska pionjärerna inom kvinnors arbete, och tyvärr led de av schizofreni i sina liv, vilket gjorde deras erfarenheter till en mycket förvirring, tvetydighet och föremål för ifrågasättande. Jag följer henne här med biografien om (Munira Thabet), den första kvinnan som hade en BA från en fransk juristskola, den första egyptiska syndikatjournalisten, den första

chefredaktören från en politisk tidning, den första arabiska journalisten och den första egyptiska flickan som ställdes inför rätta medan hon var under laglig ålder. Riksåklagaren förhörde henne själv i en rättegång som han deltog i. Representanter för tidningar och internationella nyhetsbyråer, och författaren till den berömda frasen: "Det är en anklagelse som jag inte förnekar och en ära som jag inte gör anspråk på." hon accepterade att gifta sig med Abdul Qadir Hamza Pasha, den berömda journalisten, och ignorerade Om ålderskillnaden och att han var gift och familjeöverhuvud, och det kom ner på Saad Zaghloul Pashas vägran att skilja sig från en man från sin fru, och inte bara det , men hon accepterade att vara hemmafru och gav upp alla sina aktiviteter, inklusive tidningen Al-Amal, som stoppade d.v.s. Ärligt talat trodde hon inte på allt hon efterlyste tidigare, av kvinnor som gick ut i arbete och avstod från månggifte, men efter ett tag började hon tröttna på ålderskillnaden mellan henne och hennes man, och hon återvände till förgrunden igen med revolutionen 1952.

Därför tror jag att det första när vi tar itu med erfarenheterna av kvinnors avancemang är att vi fokuserar vår uppmärksamhet på böcker, inte människor, och skatter av läroplaner och böcker som handlar om att utbilda och främja flickor. Vi har tagit itu med några av dem. i boken (Pages of Moral History in Egypt) och vi kommer tillbaka till den igen, men med en ny bok som är (The Girl and the House).) av Mrs. J.S. Duboc, skriven av Anton Bey Al-Jamil, och boken gavs ut i sin första upplaga den första december 1915, och jag kommer här att förlita mig på den sjunde upplagan som är tillgänglig för mig, utgiven 1925. Presentationen av Mustafa Lutfi Al-Manfalouti, ägaren av Looks and Lessons, var roligt, eftersom boken föredrogs av hans dotter framför hans bok The Looks..

Författaren påpekar att att förbereda flickan för att utföra sina många plikter, "nådens maträtt", är att öppna dörren till kunskap för henne, eftersom det bildade sinnet är mer medvetet om plikterna och är mer kapabelt att utföra dem än andra, och att flickans gärningar och goda effekter är ett resultat av hennes kunskap, inte att hennes kunskap är ett sätt att skryta och visa upp sig.

Och att kvinnans roll är att hantera behoven i sitt hem, kontrollera dess konto, inkludera med hennes vård de som finns i det och vara en vägvisare för sin man med hennes uppriktiga och korrekta åsikter när det behövs.

Ömsesidigt förtroende mellan mor och dotter är viktigt för att uppfostra flickor och skydda dem från stötestenar på livets väg.

Boken anser att vetenskapen om att förvalta huset är grunden, eftersom det är vetenskapen om att förvalta huset och de som är i det och vad som finns i det på ett rationellt och klokt sätt så att ordning, ordning, renlighet, kroppskomfort och själv Med externt arbete finner och strävar han i sitt arbete för att försörja sig, och kvinnor tar hand om inre angelägenheter och "använder de medel som ordnas för dem på ett sätt som ger tröst, förnöjsamhet och välstånd till familj." Vi citerar ur boken, som inte lämnade små eller stora saker utan att räkna dem och ställa deras krav, som en tabell för en månadsbudget för ett hus vars inkomst till exempel är 30 pund per månad. Nyhet (hyra 5 pund - mat 10 pund - belysning och bränsle 700 millimeter - kläder 3 pund - möbler 1 pund och 200 millimeter - skolkostnader 2 pund - löner och transporter 2 pund och 500 millimeter - medicin 600 millimeter - diverse saker 2 pund - ekonomi 3 pund) Vilken tid!!

Imamerna i andra böcker behandlade samma råd, som boken (The Life of the Couple) av Abd al-Latif Mustafa, en av de anställda vid den egyptiska postmyndigheten i Kairo, 1907.

Trots den stora renässansrörelsen av egyptiska kvinnor under den alawitiska familjens tidevarv hittar vi den första egyptiska flygvärdinnan på fyrtioalet, Eva Karam, som uppnådde rekord i flygtimmar, och vi finner på trettioalet Zainab Kamel Hassan, den första lärarassistent vid institutionen för kemi vid naturvetenskapliga fakulteten, som klarade sig tillsammans med sin man, Dr Ali Hassan, professor i kemi Fouad I University Medicine nådde ett antiserum från getter för att hantera giftet från skorpioner vid en tidpunkt då de konfronterades med pincett, tallrikar och lyktor !!!!och vi finner kung Farouk i simmästerskapet 1942 skaka hand med fröken Marcel

Renaud fem gånger och den femte gången var han tvungen att ge henne priserna på en gång för att inte överbelasta henne Efter matchen finner vi dock stagnation i de officiella protokollen, vilket till exempel tvingar egyptiernas mor, fru Safia Zaghloul, att vara frånvarande från platsen för avtäckningen av statyn av sin man, Saad. Zaghloul, vid Raml-stationen 1938, för att hon inte tilldelades någon plats i den stora paviljongen bredvid Hans Majestät Kung Farouk så att hon kunde skaka hand med honom. Och nöjd med att sätta upp en liten paviljong för henne att titta på. Ahmed Maher Pasha, Ali Pasha Maher, Mahmoud Fahmy Al-Naqrashi Pasha och Abdel Fattah Pasha Yahya försökte övertala henne att närvara, men hon insisterade på att be om ursäkt och Att insistera på sådana protokoll var faktiskt inte rimligt, eftersom kung Farouk själv besökte Akvariet i Röda havet, tillsammans med Antoine Pauli, och stod med marinbiologiexperten Dr. Hamed Gohar i shorts!!!

Om du är född på åttiotalet som jag, så är du förvisso från den generation som genomlevde slutet av de statliga pamfletter som delades ut med skolböcker i början av året, och dess baksida bär ett antal användbara skolråd. Al Mufida för grund- och grundskolor) skriven av (Ismail Tawfiq) föreståndaren för Heliopolis Emiri School, som är planerad att undervisas i instituten för direktoratråden. Och hennes gynnsamma horoskop." Den här boken är ett pedagogiskt mästerverk som förtjänar att firas och ett moraliskt år som behöver återupplivas igen. Boken fastställer ett komplett protokoll för eleven och vad han ska vara i och utanför skolan och på väg till den. exempel: gå till kontoren (studierummen) utan att öka tempot och bära böcker med vänster hand så att eleven kan hälsa på den som går förbi bland ledarna.. och om läraren kommer in måste han stå för honom av respekt och inte sitta annat än på hans order och inte vara upptagen på den tiden av att öppna dukarna (bokinlägg) eller söka i böckerna eller klaga på eleverna av de mest obetydliga skäl (visst är denna ställning till den som förtjänar det, för kl. den gången var läraren lärare Och inte nu arrogans, nedlåtenhet och auktoritärism.En vän till mig blev avskedad från ett företag för att han inte ställde upp för att hälsa prefekten på avdelningen!!!) Att

sitta och läsa och skriva borde vara av måttlig kroppsstorlek, minst trettio centimeter bort från att titta på boken, och skrivandet ska göras med höger hand, hålla fingrarna borta från pennans spets, undvika återvinning (överstrykning) och skriva mellan raderna, efterlyser bättre handstil, "en bra handstil ökar sanningens klarhet och öppnar hjärtan hos dem som ser den." Det berör också behovet av att sitta framför läraren, uppmärksam och lyssnande, med en måttlig kropp, som spelar inte med händerna, spelar inte med fötterna och talar inte annat än med tillåtelse genom att höja en förolämpning. Fadern till höger hand på tyget (det finns en skillnad mellan denna stora litteratur och bristen på utbildning efter katastrofens katastrof, School of Rioters).

Boken betonar också, ur ett etiskt perspektiv, vikten av att studera religion och vända sig till den med samma "fulla av vördnad och förmaning", på grund av dess inverkan på att lära sig religionens grunder, förädla själar och försköna naturen, och att kunskap förknippas med handling. Han kallade det den förkastliga vanan, som är att "märka skolans väggar med färgad gnidning (krita) eller penna" eller att skriva förkastliga ord på toaletternas väggar (tydligt är det en gammal vana) eftersom detta är "starka bevis på dåligt uppförande" och boken stimulerar också studenten att känna ansvar gentemot allmän egendom. Och att inte förstöra dem, eftersom det skadar ekonomin. Elever uppmanas att inte gravera sina namn på insidan av lådorna (boklådor) från insidan, särskilt i slutet av året, eftersom detta bär regeringen och skolkassan andras pris och kostnaden för att reparera dem. "Den som gör det gillar inte ekonomin och är en fiende till honom landet och regimen." skolan genom att riva den och rita den med bläck eller kulor för att inte beröva sig själv eller andra dess fördelar.

Boken råder eleven att gå och lägga sig tidigt, vakna tidigt, organisera kläderna efter att ha tagit av dem vid läggdags på de "ställen som är iordningställda för dem" och rengöra skorna innan de går och somna och på morgonen "betala av sysslöshet kl. avlösa sig och städa medlemmarna, föra sedan bönen och ta på sig kläder" och inte vara sen och lämna huset så att ankomsten till skolan är före start Lektionen varar i en kvart, och råden

sträcker sig efter kl. slutet av skoldagen och återkomsten till huset, där de läser dagens läxa, granskar vad de tog igår och minns vad de kräver imorgon utan tillsyn.

Boken betonar vikten av att observera hälsosamma matvanor, inklusive "morgonmåltid" eller morgonmat innan du går ut till skolan, för att säkerställa att du inte behöver äta utanför hemmet, eftersom det är farligt att köpa godis från gatuförsäljare, eftersom " smutsig" mat utsätts förflugor, smuts och ohyra, "som orsakar sjukdomar och i För att bekräfta detta presenterar skribenten ett exempel med en student som brukade köpa dessa godis tills hans färg blev blek, hans styrka försvagades, hans huvud blev yr, sömnen blev mindre och hälsan försämrades. När han presenterades för läkaren upptäckte han att sjukdomen satt i magen och tarmarna så att han så småningom skulle dö!! Råd handlar om iakttagande av hygienetikett inne på kontoret (klassrummet) genom att inte kasta pappersrester och överblivna pennor på marken, utan snarare i korgen som är avsedd för det, och inte spotta på vägen eller transportmedel, eftersom det är "i strid med hälsa och moral." Det kommer också på omnämmandet av vägetikett. Höger trottoar (trottoaren), ser framåt och inte vänder sig till höger eller vänster, erbjuder hjälp och assistans till äldre och hjälper unga om de attackerades av en hund (tyvärr var gatorna den här gången fulla av herrelösa hundar som vår tid.) Det står: "Gå inte på din väg utan att göra något som mänskligheten kommer att berömma dig för och de svaga kommer att tacka dig för."

När det gäller användningen av transportmedel riktar han sina råd till elever när de åker elfordon (spårvagnen. Observera att författaren inte accepterar en ersättning för klassisk arabiska och uttrycker alla franska ord på sin tid. Han ringde till och med det egyptiska parlamentet Dar al-Nadwa!) Att inte åka förrän båten stannar vid en station, inte för att överfulla och inte öppna stängda fönster i kallt väder för att inte skada andra, och om studenten är en av prenumeranterna, låt honom då lämna tillbaka prenumerationschecken innan du lämnar huset till dem som förtjänar det).

Vi kommer till smak- och etikettreglerna i mat, som är föremål för vårt nuvarande hån, trots deras betydelse. Att äta mat i skolan börjar med att man lägger en handduk på bröstet och inte fnissar medan man äter eller talar högt och använder kniv, en hacka (gaffel) och en sked, och "akta dig för att bära mat på kniven till munnen" med små tuggor och gott tugga Och dricka ur den avsedda koppen och äta godis i slutet av maten, samtidigt som du är noga med att inte fylla magen och undvik att slänga mat som försvagar hälsan och att inte lämna kranen öppen efter att ha tvättat den och långt ifrån att bära frukt som apelsiner och bananer till skolgården för att inte kasta skalet på marken och råda eleverna efter mat att inte sysselsätta sinnet med att studera eller trötta ut kroppen genom att springa och skämta med handen och genom att vissla, men prata med bröderna på skolgården "medan ni går på skämt eller sitter på bänkarna."

Vi finner att intresset för detta tillvägagångssätt, som återspeglar bordets och gästernas respekt för det, också tog plats i tidningarna. I (Al-Lataif Al-Musawara) den 20 augusti 1917 skrev (Naguib Effendi Fahmy) under rubriken "Tips and Rulings" en del av den allmänna etiketten, som att inte vika handduken i handen efter att ha ätit och lämna den vid bordet, inte lämna bordet förrän andra reser sig, inte stanna efter dem, inte dricka alkohol ens. om det är gratis, och inte att ha en kvinna som sitter till vänster vid bordet, utan snarare till höger om dig och inte "pratar runt" eller filosoferar i dina ord medan du äter, håll hellre dina "ord enkla" och inbjudande till nöje.

Bli inte förvånad, kära läsare, för etikett och anständighet var vetenskap och träning i dessa tider, som memorerar allt för sina regler. En vacker tid då man inte hittar en grupp som vägrar stå för sorg och nationell fred under förevändning att det är kätteri. Till exempel skrevs boken "anständighet och etikett för män, kvinnor, barn och företagare" av Ahmed Mahmoud Ghoneimi när han talar om den kungliga hymnen och dess etikett. Detta är vad anständighet kräver och vad som krävs av den höga nationalkänslan. Observera andra att prestera bäst, eftersom lagen tvingar de som inte har någon smak att bevara offentlig moral.

Vi återgår till de allmänna råden i boken, som är väldigt njutbara och söta. Jag öppnade titeln "Kamp mot jaget" och säger: "Få inte dig själv att segra över dig." Och han leder till att förklara detta historien om Alexander den store, som trots sina stora erövringar fortsatte att döda en vän som var honom kär vid tiden för hans vrede, för att bli av med det genom att säga: "Om han segrade." En man i sina fälttåg tusen gånger, och varje gång han besegrade tiotusen män, och en annan man besegrade sig själv en gång, då skulle den som besegrade sig själv och besegrade det vara mer förtjänt av beröm och mer värd att ära."

Och under rubriken "Fäders preferens och barns preferens" syftar på en viktig social fråga, som är att att beröva föräldrar från sig själva saker de villigt ger till sina barn är "hedervärt" och bör inte över tid förvandlas till en förvärvad rättighet som genererar själviskhet och självkärlek hos barn, eftersom självkärlek är en last som indikerar "svaghet i moral och död i känsla." Under rubriken "ärlighet" låg hans betoning på nödvändigheten av att vara uppriktig och erkänna ett misstag, så det är bättre för dig att "bli straffad än att ljuga." Om en person tillfrågas om att ha begått ett misstag, svarar han omedelbart: "Ja, jag gjorde det", ber om förlåtelse utan att upprepa det och varnar för att Svära vid Gud och profeten indikerar bristande självförtroende och bör inte göras. Andra tips inkluderar lydnad mot föräldrar, organisation av arbetet och vänlighet mot djur.

Du kanske undrar, kära läsare, varför all denna visning av dessa böcker?

Svaret är att det är hög tid att avslöja kulturella källor från det förflutna som förtjänar att läsas och att stå vid sidan av några briljanta namn som inte nämns annat än som pelare i arabisk litteratur. De tjänades av vissa omständigheter, medan namn kvarstod som kämpade för att bygga upp den egyptiska personligheten som ligger under jorden och mitt bland kullar av gamla böcker. Den säljs på gator och trottoarer i väntan på ett okänt öde. Antingen kommer det att falla i händerna på någon som kommer att förstå det och återuppliva det, annars kommer det att gå förlorat för alltid.

Jag tror att vi behöver ett utbildningsmuseum för att övervaka och katalogisera alla pedagogiska böcker som publicerades i Egypten, för att återuppliva det som förtjänar att återupplivas, och för att söka från våra förfäders erfarenheter i undervisning och utbildning vad som förtjänar att firas .

Demokrati mellan frånvaron av begreppet och missbruk

I romerska lagar var fadern den ende med absolut makt i sin familj, han hade rätt till död och liv över sina barn, sin hustru och sina slavar, och ur det uppstod termen patriarkal auktoritet som rådde i kolonierna i antikens Rom, inklusive Egypten.

I stamsamhällen anses stammens hövding också vara den slutliga befälhavaren för sitt folk och den som kontrollerar deras angelägenheter. Härskare genom historien fruktade mycket en del stamledare och vördade dem på ett speciellt sätt för deras starka motstånd mot deras lydiga anhängare. Vi har exempel i övre Egypten och Sinai-stammarna som finns kvar än idag.

Till exempel: Al-Ahnaf bin Qais bin Muawiya bin Al-Husayn Al-Tamimi, och ledaren för hans folk var Tamim, trots hans funktionshinder, och han brukade bevisa det i en dröm, så det sades, "Och till Al -Ahnaf, tålmodets och tyranniets tänder." Abu Bakr Al-Siddiq, efter sin död och Umar bin Al-Khattabs anslutning, utfärdade en benådning för de avfälliga, inklusive Al-Ahnaf. Vår mästare Omars hållning från början var att inte gå i krig mot avfällingarna Ali bin Abi Talib och Muawiya bin Abi Sufyan befann sig i Alis läger, så när Muawiyah hade övertaget var han hårdare i sina ord, men Muawiyahs reaktion väckte hans dotters förvåning genom att undertrycka hans ilska mot Al- Ahnaf och försöker lugna hans sinne. Från Bani Tamim frågar de honom inte om hans ilska." Jag vet, kära läsare, att meningen har något liknande den med en känsla av komedi i filmen (Attorney to Khula') och borgmästarens karaktär, "Badr Abdul Rahim Al-Nusani."

Tyvärr, i vår moderna tid, finner du denna modell närvarande, som skyddas av sina många anhängare, och om du vågar kritisera den, kommer du att få det allvarligaste hotet från dem i fackföreningar, statliga intressen och även i det litterära På det dramatiska planet, som speglar bilder från historien, finner vi en karaktär som Mr Abdel-Gawad i Naguib Mahfouz-trilogin, ett exempel som utövar förtryck bland sin familj i början av förra seklet.

Dessa patriarkala och stamauktoriteter rånade friheter, rättigheter och rätten att uttrycka en åsikt, och de som följde på dess väg undergrävde demokratibegreppet, fördunklade dess drag och betydelser i århundraden och förnekade åsiktsfrihet i det förflutna, och gjorde det förkastade och förkastligt i medvetandet, och dess innebörd är obestämd. Ahmed Lotfi Al-Sayyed, ägare till en hög litterär position och president för universitetet, som sades ha föreslagits av Gamal Abdel Nasser som president i Egypten efter revolutionen 1952, och han vägrade!! Den här mannen nominerade sig en gång till medlemskap i den lagstiftande församlingen för distriktet Qaleen i Dakahlia 1913, så hans rival och rival om sätet för distriktet, Sheikh Othman Salit, utnyttjade människors okunnighet om demokrati, och det blev vanligt. bland människor att Ahmed Lotfi Al-Sayyed var en av dess förespråkare, och att demokrati är jämställdhet mellan kvinnor och män, och därför har en kvinna rätt att gifta sig med fyra fruar. Männ precis som en man har rätt att gifta sig med fyra fruar! ! Och han är den allvarliga plågan mot religion och traditioner... Naturligtvis blev resultatet Lotfi Al-Sayyeds fall i valet och framgången för hans konkurrent (det är ett spel om val och förmågan att mobilisera, även kl. förnuftets bekostnad och dess konsekvenser, min kära, jag kände en fackföreningsman som hedrade inte mindre än 300 idealistiska söner i sitt yrke och 500 idealistiska mödrar (en del av dem är inte gifta än, och andra är komplimanger utanför yrket!!) Allt detta antal årligen, till den grad att några av dem fick titeln ideal tre och fyra gånger i rad, och allt detta för att mobilisera valmansröster!!!).

Naturligtvis kom Lutfi al-Sayyid in i senaten 1941 mot att han avgick från universitetet eftersom han vägrade lämna tillbaka studenter som blivit utvisade av universitetet på grund av fusk och kungen ville att de skulle återvända. Det är något som är beräknat för Lutfi al-Sayyid, enligt Dr. Taha Hussein's vittnesbörd på Dr. Muhammad al-Dasoukis tunga i boken (Taha Hussein talar om sin tids gestalter).

I min bok (On the Sidelines of History and Literature) behandlade jag här Ismail Sidqis personlighet, en av de mest framstående politikerna som tror på det egyptiska folkets inkompetens för demokrati.

Synen på demokrati under dessa perioder skiljde sig inte åt mellan politiker och motståndare, då Egypten alltid inte är kvalificerat för demokrati. I en intervju med Fathi Radwan i Al-Musawwar var han vid den tiden generalsekreterare för Young Egypt Party. Som svar på en hypotetisk fråga, om hans parti fick ta makten, skulle dess styre vara konstitutionellt eller beror det inte på parlamentet? Hans svar var att partiet "inte tror på nyttan av det parlamentariska livet för den egyptiska nationen" och att de kommer att styra utifrån "ett rådgivande råd sammansatt av olika kompetenser och ägare till landets huvudpositioner"!!!

Rollspelet mellan prodemokrati och oppositionspartier i Egypten under tidigare epoker har bevisat att alla befinner sig på samma avstånd från repressiva metoder i en sann översättning av experimentet (Stanford Prison) av den amerikanske psykologen (Philip Zimbardo), som försökte simulera verkligheten genom att dela upp eleverna i två grupper, den första var fångar och den andra var väktare med att ge fångvaktarna alla befogenheter att göra vad de vill, och resultatet blev att fångvaktarna hanterade all godtycke, grovhet och våld. med sina medfångar.

Egyptisk historia saknar inte lysande exempel på demokrati, som jag nämnde i boken (Pages of Moral History in Egypt).

Det första exemplet: dikten "Al-Qara' Al-Sultani" av den tunisiska poeten Bayram Al-Tunisi

"Flickan är en boskap som länge har varit i fara, och den vårdslösa är en plantering av grön squash på gården."

Hon ser sin älskare i en khakijacka, sex hästar och en ängelklänning

Hör du vad hon sa... åh min rygg, friskvården är lös och skaftet är halverat.

Gåsen hyllas av glädjen, och vänligheten av systemet är öppen.

Dina föräldrar är med två händer, och Hananem är platt. Du läser händelserna i tidningen Ketter.

O ryttare av Viton, och ditt hjärta är en beskyddare, sväva över kupolen och kör framför mig

Bruden hade en shamiliknande last, och hennes far hade mustascher som liknade en antar.

Lägg en jasminblomma över henne och dig, och klä henne i en tofflor efter din smak.

Och den gamla nunon kom ner från din krage, det beror på din lydnad, inte pojken är arrogant.

Da Yama tog bort all sin dräkt och dräkt, och Yama vaxade med bomull och veckar.

Och när den hedervärda saken kom till ingången, sade vi: Var tyst och låt flickorna gömma sig.

Dess slut kan bli, må Gud ge dig framgång så länge Hafezah Al-Mashatah smakar på dig.

Detta maltesiska fylleri är klurigt, det överträffar dig inte, men jag ska låta dig glömma vad som har gått.

Det sades att han sa det i ett förhållande mellan prinsessan Faeqa, dotter till kung Fouad, från hans första fru, Shweikar, och Hussein Fakhry, guvernören i Kairo. På samma sätt som gamla arabiska filmer försökte kungen dölja skandalen genom att försöka gifta bort dem, men Hussein Fakhry vägrade, så kungen övertalade sin bror Mahmoud att gifta sig med sin dotter i utbyte mot en prestigefylld tjänst!! Naturligtvis är historien tunn eftersom Mahmoud Fakhri Pasha helt enkelt är son till Hussein Fakhri Pasha och inte hans bror, precis som Mahmoud Fakhry av cirkassiskt ursprung var guvernör i Kairo och den första befullmäktigade ministern i Egypten i Paris, medan hans far var en Egyptens tidigare premiärminister i bara tre dagar

och innehade flera ministerposter. Prinsessan (Fouqiyya Fouad) och inte (Faia). Det sades också att dikten sades om drottning (Nazli), kung Fouads hustru. De är efter dem gillar vad de gjorde. Till exempel hittar vi Mustafa Amin, och direkt efter kung Farouks avgång publicerar han en grupp artiklar under rubrikerna: "Farouks kärleksbrev", "How Farouk Denied His Daughter", "My Crazy". Son", "Farouk, 7 Months Old" och "The King's Office." Den föregående är full av skandalösa statyer. Farouk behåller Ali Mahers och Ahmed Hassaneins sigill. Rökelsen och kärlekens och kärlekens slöjor är uppenbara exempel att fördjupa sig i symptom och omoral i rättstvister på sätt som inte kan sägas och sändas.

Den andra modellen: tidningen (Hamarat Miniti), som gavs ut av den avskedade arméofficieren och anmärkningsvärda Muhammad Effendi Tawfiq från 1898 tills den stoppades 1905, sedan kom den tillbaka med ett nytt namn, som är (Al-Mouqoudhah). Detta datum var hans mest värdefulla önskan!!!

Tidningens budskap och ämnen är "en komisk veckoserietidning, som inkluderar skratt och lek, och kopp-för-kopp-paradoxer. Dess papper är Shinawi, dess bläck är Qatawi, dess genre är småsten, och dess ord är från al-Hawi ... Bara al-Ghandour läser den, och bara Al-Barour bär den. Förmögenheter är på ögonen, och barnen är deras ton, och helgedomarna, åh deras plats!

Värdet av deltagande i "Al-Miniyats åsna är fyrtio piasters, fria från hjärnsmärta, låt oss vara så här, kära ni."

Tidningen hamnade i ett professionellt fall när den tillverkade en bild på Sheikh Muhammad Abdo, stormuftin av Egypten, som visade honom i en trädgård i Europa och omgiven av fyra avslöjade kvinnor. Bilden kom att förlöjliga shejken och kräva att han lämnade sin position i kölvattnet av hans fatwa som tillåter att bära en huvudduk. Ett beslut utfärdades till förmån för shejken att stänga tidningen och fängsla dess ägare i tre månader. Det roliga är att efter flera år har Egyptian Senior Doctors Association , ledd av Ali Ibrahim Bey, dekanus vid Medicinska fakulteten,

beslutade den 2 juli 1926 att fez, som är en del av det hatiska ottomanska arvet, är en ohälsosam huvudbonad, och sanitära specifikationer fastställdes som bara kommer i hatten.

Sanningen är att biografien om imamen Muhammad Abduh förtjänar beröm och stolthet, inte förlöjligande, eftersom han var en av dem som motsatte sig uttalanden av Monsieur Hanoto, den franska utrikesministern, i den parisiska tidningen "The Journal." Och att det är obligatoriskt att utrota en femtedel av dem och att döma resten till hårt arbete och att förstöra Kaba och att placera Muhammeds grav i Louvren."

Imamen var också en man öppen för andra kulturer, som arbetade med att hitta punkter för överensstämmelse och konvergens mellan religioner och att leva tillsammans för hela mänsklighetens skull, vilket var det som fick honom att skicka till den ryske författaren Leo Tolstoj, författaren till "Profeten Muhammeds regel", ett brev som han skickade per post 1904 för att stödja honom, och vid den tiden var han i nöd från intellektuell förföljelse, säger han i det: "O ärevördiga vise man Museo Tolstoy: Vi fick inte att känna din person, men vi förbjöd inte att lära känna din själ. Ett ljus från dina tankar lyste över oss, och solar från dina åsikter lyste i våra horisonter. Människor är medfödda i det, och du står på målet att människor har blivit vägledd till, så jag insåg att människan kom till denna tillvaro för att växa med kunskap och bära frukt med arbete, och för att hennes frukt skulle vara trötthet som du slappnar av i din själ och en ansträngning som stannar kvar med den och vårdar hans kropp , och jag kände det elände som drabbade människor när de avvek från instinktens Sunnah, Och genom vad de använde sina krafter, som de inte fick annat än att vara nöjda med, samtidigt som de störde deras komfort och störde deras lugn. Och du såg vid en blick på religion som slet slöjan av traditioner och nådde med den monoteismens sanning och höjde din röst och bjudit in människor till det som Gud har väglett dig till, och du kom före dem med arbete, att bära deras själar på det, så som du var baljväxter Som en guide till sinnen var du en motivator med ditt arbete, och dina åsikter var ett ljus som vägleder de förlorade; Ditt exempel på jobbet var en imam som de

vägleda följer, och precis som din närvaro var en tillrättavisning från Gud till de rika, var den en försörjning av hans omsorg för de svaga och de fattiga. Från religionens ledare, förutom en bekännelse från dem att de tillkännagav för folket att du inte tillhör det vilseledande folket, så tacka Gud att de skilde dig åt i sina ord som du skilde dem åt i deras tro och handlingar. Och våra själar längtar efter det som förnyas från spåren av din penna som du får från ditt livs dagar, och vi ber Gud att förlänga ditt liv, bevara din styrka, öppna hjärtans dörrar för att förstå dina ord och leda själar att följa ditt exempel i ditt arbete, och frid. Stormuftin av Egypten, Muhammed Abduh. Och jag skyndar mig att svara honom och bekräftar för dig det stora nöje han gav mig när han satte mig i kontakt med en upplyst man, och om han tillhör folket av en annan religion än en på vilken jag föddes och växte upp i dess sköte, då är hans och min religion desamma eftersom trosuppfattningarna är olika och de är många, men det finns bara religion. En är den korrekta, och jag hoppas att jag inte är det fel om jag, utifrån det som nämndes i ditt brev, antar att den religion jag tror på är din egen religion, den religion som bygger på erkännande av Gud och hans lag och som uppmanar människan att ta hand om sin nästas rättigheter och att älska för andra det han älskar för sig själv. Jag skulle vilja att alla korrekta principer skulle utgå från denna princip, och det är samma sak för judarna, brahminerna, buddhisterna, de kristna och muhammedanerna.

Min övertygelse är att närhelst religioner är fyllda med övertygelser, bud, förbud, mirakel och vidskepelser, sprider sig deras inverkan och orsakar splittring bland människor och sår frö av fiendskap och hat bland dem. Omvänt, ju mer du tenderar till enkelhet och bli av med orenheter, desto närmare kommer du att vara det ideala målet som mänskligheten söker, vilket är föreningen av alla människor. Av denna anledning gläds jag över ditt tal med överväldigande glädje, och jag ville stärka släktskaps- och kommunikationsbanden mellan oss. Snälla, käre Mufti Muhammad Abdo, acceptera överflöd av uppskattning.

Vi återkommer till frågan och sanningen är att tidningens beteende, vare sig det gäller shejken eller med andra, inte är lämpligt även om dess fall är

rättvist. Behandlingen av ett fall kommer inte på ett sätt som ger ett nytt samhällsligt sjukdom, och att följa metoden att mobba och håna människor i tidningar, teatrar och filmer har skadat samhället genom hela dess historia och förstört dess beteende. Det är konstigt att du hittar en serie Den har nått antalet åtta delar och under parollen utbildning och värderingar, men det slutar inte att mobba och förlöjliga människors moral under sken av att skämta och skratta.

Det jag stannar vid i den här artikeln är också det som kallades (slutet på demokratin i Egypten) med avsättningen av president Muhammad Naguib och att Gamal Abdel Nasser med egna pengar finansierade en strejk för transportarbetare för att förkasta demokrati.

Sanningen är att den oenighet som åtföljde julirevolutionen mellan Naguib och resten av de fria officerarna, ledda av Gamal Abdel Nasser, är inget annat än en oenighet om makt och befogenheter, men det är en marknad för folket att det är en kamp för demokrati. Han gick med på att avskaffa politiska partier, stoppa det parlamentariska livet och behålla posten som premiärminister, men allt som hände, på ett mycket kort sätt, är att Najib fann sig förlora allt. Han avsåg sig posten som överbefälhavare. Chefen för de väpnade styrkorna till Abdel Hakim Amer och gjorde inredningen till Gamal Abdel Nasser, och till och med namnet på presidenten delas av Abdel Nasser. Och som talade till presidenten och vice premiärministern tillsammans, så Najib bestämde sig för att spela demokratikort som ett sista kort för att hitta en politisk och folklig uppbackare av grupper och partier att stödja honom, som situationen var förr, men tiden hade gått och alla myndigheter blev i händerna på Abdel Nasser, så att materien slutade på ett dramatiskt sätt som vanligtvis följer med denna typ av revolutioner genom historien.

Och effekten kvarstår

Ett barnbarn av en lång sida och en framstående social aristokratisk dam. Hon kombinerade skönhet, kultur och inflytandekraft. Hennes resa var spännande mellan Astana, Paris, Egypten och Tunisien.

Hennes far var en av de bildade prinsarna som led stora orättvisor, så han blev en ikon för att motarbeta orättvisor. Precis som han inte höll med det största huvudet i sitt land, höll han inte med det största huvudet i den islamiska världens städer, och han förklarade sin oenighet med honom offentligt och bildade ett politiskt parti för att uppmana till frihet.

När det gäller farfadern var han en stor erövrare och samtidigt en sluten förtryckare. Från farfadern börjar vi vår resa.

Ibrahim Pasha, son till Muhammad Ali Pasha, och det sades att hans adoptivson eller son till hans första fru, Amina Hanim, växte upp i hans gränser. Muhammad Ali Pasha hade gift sig två gånger, den första, Amina Hanim, dottern av Ali Pasha, känd som Masrali, och han hade barn med henne, och den andra hustrun var fransman, Mah Doran Hanim eller Oqmash Qadin, och han fick inga barn från henne.

Ibrahim Pasha var ägaren till de framgångsrika egyptiska kampanjerna som skakade delarna av Konstantinopel, men i sitt privatliv, som Nubar Pasha skildrar, sover den excentriker, beroende av alkohol, inte på natten. Ibrahim Pasha åtnjöt ingen populär sympati eller offentlig kärlek, inte ens med sin far i slutet av deras liv..Jag nämnde i min bok (Mirror of History) några manifestationer av klagomål mot folket från Ibrahim Pashas praxis. Al-Jabarti berättar om döden av Ibrahim Pashas son i Giza-palatset som ett resultat av ett bråk mellan en svart slavflicka och en annan vit, så han hanterade saken mycket hårt genom att fängsla de fem eller sex slavflickorna som var närvarande på platsen och beordra dem att strypas och kastas i havet Nubar Pasha berättar om sin resa med Ibrahim Pasha till Astana 1848, och han var mycket hatad där som en gammal skurk, och skeppet som tog emot dem hade blivit försenat på grund av stormens

svårighetsgrad, så han trodde att Ibrahim Pasha att officerare var orsaken till förseningen, så de skulle ha dränkt dem alla om Nubar inte ingripit, enligt Naguib Makhloufs bok (Nubar och vad som gjordes av hans hand) 1903 års upplaga.

Muhammad Ali Pasha trodde på vidskepelse, och det gjorde Ibrahim Pasha också. Saeed Pasha tillade dem sin kärlek till att förbereda sin fars själ dagligen för att diskutera statens angelägenheter med honom. Varför inte?! Detta var tiden för magiker som Sheikh Abdul Qadir al-Maghribi, och hans övernaturliga förmågor nämndes i Edward Lanes bok: (The Modern Egyptians). deras egenskaper och vanor).

Vi återvänder till Ibrahim Pasha ännu en gång, som var i dödsångest i tre timmar, och hans unge son, Mustafa Fadel, gick in i honom, enligt Nubar Pashas berättelse, och han slöt ögonen och beklagade att han lämnade sin son till ett okänt öde , och det var.

När Muhammad Ali Pasha fick beskedet om sin sons död sa han: (Jag visste, han låste in mig, han var hård mot mig, Gud straffade honom och fick honom att dö, men jag tycker att det är obligatoriskt att vara hans far förbarma dig över honom och be för honom till Gud.) Mellan honom och hans son fruktade de båda för hans liv från den andre.

Och från faderns och sonens kamp till fiendens bröders kamp, som främmande tog besittning av allt som omger mannen vad gäller angelägenheter, eftersom han födde en son från var och en av hans hustrur, vilket antände bränderna av svartsjuka dem emellan. I en mystisk tågolycka 1858 nära Kafr al-Zayyat sades det att Saeed Pasha låg bakom olyckan eftersom han föredrog Ismail framför honom, och det sades att hans bror Ismail själv låg bakom olyckan, i hopp Tidiga, dessa olyckor var många, som vår tid, och redan före revolutionen 1952, för ungefär en vecka sedan, närmare bestämt den 16 juli 1952, hade tidningen Al-Masry rubriken: "Damietta Express-tåget välte med sitt passagerare före Tanta-stationen, vilket resulterade i fyra döda och 8 skadade, och förlusterna uppskattades till 50 tusen pund. Transportministern och högre

säkerhetsmän på plats Olyckan." Tyvärr är det Egypten, dess det förflutna är som dess nutid.

Det viktiga är att åren går och Ismail sitter på Egyptens tron, och han är son till Ibrahim Pasha från hans cirkassiska hustru, Hoshyar Qadin (Khoshyar Hanim, modern Pasha, som är syster till Sultana Pertefnial, frun av den osmanske sultanen Mahmoud II och mor till sultanen Abdul Aziz den första). Olfat Qadin) hans styvmor på något sätt, vilket fick honom att spendera överdådigt vid den sublimes porten för att ändra regeringssystemet från den äldste i Muhammad Alis avkomma. Pasha till den äldsta och mest seniora i sin avkomma för att blockera vägen för sin bror då han köpte all sin fastighet i Egypten efter mödosamma förhandlingar för två miljoner pund och åttio tusen engelska pund och försäljningskontraktet undertecknades i Paris 1866.

Faktum är att Egypten förlorade en bildad och principfast prins som var precis runt hörnet från dess tron, prinsen (Mustafa Fadel), som var bosatt i Konstantinopel, där han steg till ministerposter, sedan blev en handledare för kunskap, sedan en handledare för Mustafa Fadels önskan om reformer fick honom att avstå från sina tjänster för att skicka ett meddelande till Sultan Abdul Al-Aziz (som Abd al-Aziz Commercial Street i Kairo tillskrivs) 1866, mycket stark i sina mål och avgörande i sina mål. betydelser, men naturligtvis från Paris och inte från Astana!! Vi kommer att överföra delar av den på grund av dess betydelse, med utgångspunkt i översättningen han gjorde av avhandlingen "Den sene lärde och lärde, den sene Mabroor Ahmed Fathi Zaghloul" under titeln: "Från Emir till Sultan." Han avsåg att korrigera och skriv ut det av "Tawfiq Al-Rafi'i" 1922. Emiren inleder episteln med att säga: "Åh vän Ers Majestät...hur svårt det är för sanningen att nå fällan av kungar och prinsar..hemlighetstjänstens slöjor och döljer det, medan kungarna dricks av kungens vin, avviker från det som är rätt med sultanens nöje." Och att han i sitt brev beskriver medicinen som "läker oss." Förtrycket intensifieras bland folket, muslimerna och kristna, som delar "variationer av förnedring" och "dricker med dem förödmjukelsens bägare." Och alla söker skydd från tyranni av härskare och härskare som

utsetts av den Sublima Porten i sina länder. Människor är av två grupper: "en härskare som förtrycker och hävdar att hans auktoritet kommer från din auktoritet" och han har inget avskräckande medel, och "de förtryckta är förtryckta" och har ingen förebedjare "förrän han går ner till botten av förödmjukelse genom vad han är kränkt." Och det förtrycket Turkarna insåg också det nationella inslaget, för de är "tyranniets mest drabbade subjekt".

Och att statens beroende har blivit av den "låga skatten", eftersom alla ekonomiska sektorer i staten har kastat sig in i "jordbruk, sedan handel, sedan industri."

Detta är en lista över osmanska sjukdomar, och vi kände alla till dem. Vi kan återgå till min bok (*On the Sidelines of History and Literature*) och avsnittet av Abd al-Rahman al-Kawakibi, som går till samma diagnos av sjukdomarna av det osmanska riket.

Och hur är det med det helande receptet som prins Mustafa Fadel lovade oss?! .. Prinsen säger att "det finns ingen annan väg än utbildning", som inte kommer att uppnås utom genom frihet först, eftersom frihet är "den första uppfostraren av nationer" och att "den förslavade nationen föraktar kunskap eftersom den inte gynnar den" och lösningen är inte överflödet av skolor som en formell ram. En analfabet man" och Frankrike, som förändrade situationen efter det sjuttionde kriget och blev ett stort industriland, eftersom friheten "animerar nationer till materiellt liv." Och han avslutar från att genom att säga: "Det finns ingen muslimsk och kristen politik i denna tillvaro. Rättvisa är en, och politik är inget annat än rättvisa som äger rum i sultanens händer."

Jag stannar här vid en jämförelse som jag tror är mycket viktig i upprättandet av stater, vilket är politiken att lösa upp skillnaderna mellan dess element, där staten Muhammad Ali Pasha lyckades i jämförelse med den Sublima Porten. tillbaka till memoarerna från Nubar Pasha, vi hittar en rolig historia som tjänar denna innebörd. Han var kristen, och när pashan fick veta detta blev han mycket arg och frågade chefspolitikern om anledningen till hans handling. Han sa: "Det du har valt, sir, är mycket bra

för en otrogen." Muhammad Ali svarade bestämt: "Den otrogna är den som inte utför mina order," och beordrade honom att straffas genom att slå med en käpp på fötterna ...

Sådana steg stärker staternas grund, även om de verkar små i början, men med tiden blir det oundvikligt att observera grannskapet mellan religiösa samfund och regleras i lag. I april 1935 tycker jag att det är ett bra exempel på att observera känslor och etikett mellan religioner. Korrespondensen sammanfattas i att vissa kristna som vill deklarerat sin islam tar med sig dussintals eller hundratals människor till förvaltningsmyndighetens högkvarter, de flesta från allmänheten, som samlats runt dem för att göra en demonstration eller procession (t.ex. hans bröllop) på stadens gator, vilket hindrar Utan att representanten för ärkestiftet kan utföra sin plikt med erforderlig frihet, ger ärkestiftet en tidsfrist det möjlighet att verifiera den sökandes identitet, dennes tillhörighet och Detta representerar ett bevarande av religionernas värdighet, och Tawfiq Naseems beslut var att förhindra dessa demonstrationer eller processioner, särskilt eftersom de inte tillhör den islamiska religionen. Min mamma är inne på något.

Vi återvänder till brevet, som tidigt förutspådde det osmanska rikets kollaps när det citerade att många politiker i Frankrike, England och Italien säger: "Detta är en regering som inte kommer att kunna reformera sig själv, eftersom dess undergång är säker. "

Ära vare Gud, en stor kulturell klyfta mellan fadern, Ibrahim Pasha, och sonen, Mustafa Fadel, är som avståndet mellan himmel och jord.

I samma fotspår som prins Mustafa Fadel blev hans dotter (Nazli Fadel), som intog en framstående position i den litterära och kulturella miljön och orsakade en inflytelserik rörelse före revolutionen 1919, där hon etablerade den första kultursalongen i Egypten som inkluderade eliten i det egyptiska samhället, som Saad Zaghloul Pasha, som gifte sig med Safia Hanim, dotter till Mustafa Pasha Fahmy, president Ministrar baserat på hennes

nominering. Salongen inkluderade även Imam Muhammad Abdo och Qasim Amin. Det sägs att hon spelade en major roll i Qasim Amins övergång från att försvara de österländska traditionerna när det gäller kvinnor till att kräva deras befrielse, eftersom Qasim Amin i sin början blev provocerad av boken (The Secret of the Egyptians' Delay) av den franske hertigen Darkour, som hånade Egyptens slöja. kvinnor och deras vistelse i hemmen, och att de egyptiska intellektuella är tysta inför vad som händer. Qassem svarade med boken (Egyptierna) på franska, försvarade österländska kvinnors slöja och månggifte, och attackerade avslöjande och blandning, som den prinsessan övervägde ett angrepp på sin person. För att behaga prinsessan skrev Qassem Amin boken (Womens Liberation). Som trycktes på hennes bekostnad, liksom boken (The New Woman), och de två böckerna utlöste en våg av folklig vrede, särskilt bland de religiösa, och det är tydligt att de skrevs i en hast, och deras författare var inte helt övertygad om vad Det räcker att Qasim Amins hustru själv förklarade i en intervju med tidningen "The Two and the World" i dess nummer nr 385 som gavs ut den 27 oktober 1941 att hennes man var konservativ och att han brukade utbilda sina döttrar hemma och vägra dem att gå i skolor, och att hon inte tillät dem att bada under sommartiden i Ras al-Bar om inte under de timmar som är reserverade för kvinnor, och att hon fortsatte att bära hijab även efter sin mans död, och att hennes Makens inbjudan till avtäckning betyder inte att "dricka alkohol, dansa och spela" och att bära smink. Hon avslutade mötet med att säga: "Kvinnan som inte täcker sitt ansikte med dessa puder är vackrare enligt mig än den som bär en mask som döljer sin naturliga skönhet."

Vi återvänder till prinsessan, som följde sin fars exempel genom att skicka ett liknande brev till Sultan Abd al-Hamid II i oktober 1896. Hon togs emot av sultanen med visst tålamod och han skänkte henne Shafqats medalj. första graden. Hon åtnjöt också ett framstående förhållande med Lord Cromer, samtidigt som hon drabbades samman med den alawitiska familjen och Khedive Abbas Helmy II. Detta De taggiga relationerna gjorde henne misstänksam mot vissa patrioter, såsom ledaren Muhammad Farid,

som anklagade henne för dubbelanställning med Sublime Porte och England mot Khedive Abbas Helmy II och Egypten och dess ungdom!!...

Frågan vid sidan av: Var frågan om att kontakta britterna och bjuda in dem till råd vid den tiden en anklagelse eller något skamligt?! Tvärtom var det en anledning till stolthet, så se till exempel Wajeha Hanim Karima, hans excellens Moheb Pasha, vars mord vi talade om i boken (Pages of Moral History in Egypt) enligt en rapport om henne i tidningen (Everything and the World) den 5 november 1928. Tyska, engelska och franska, och motvilja mot äktenskap som inskränker hennes frihet. Hon beundrades av Lord Kitchener, hennes fars vän, trots hans motvilja mot kvinnor. Hanim och hennes överlägsenhet. .. Som ni ser var frågan ömsesidig vänskap och beundran mellan öst och väst.

Vi återvänder till prinsessan, som var gift två gånger, den första med det osmanska rikets ambassadör i Paris, Khalil Pasha Sharif, som blev utrikesminister efter det, och sedan till Khalil Bouhajib, den artonde tunisiska storministern, tunisen. Penns minister och shejken av Tunisien efter det, och hon var år äldre än honom.

Nazli Fadel dog 1914, och hennes konkubin, som bevittnade hennes kultursalong, revs, och endast Mustafa Fadel-moskén i Darb al-Jamiz, som hans mor byggde på ruinerna av en förfallen mamlukmoské, byggdes av prins Bashtak, en av mamlukerna från Sultan al-Nasir Muhammad ibn Qalawun. Denna moské var förknippad med de underbara recitationerna av Sheikh Muhammad Rifaat. .

Incidenter och frågor från det olyckliga förflutna!!

De säger att Egypten är det enda landet som om det gick tillbaka till det förflutna skulle det ha avancerat, och sanningen är att vi är det enda landet som inte lämnade det förflutna, även om vi trodde att vi är en nation som kryper på stegen av framsteg och övergav idealismen från det vanföre förflutna och litade på våra armar som framväxande nationer som inte har någon historia för våra framsteg... Vi är den enda nationen som talar i Det förflutna är mycket tillfredsställande och ser inte på dess verklighet, utrota grogrunden för dess nedärvda problem och föra fram framstegsfaktorerna till alla aspekter av livet i den socialt, hälsosamt, ekonomiskt och utbildningsmässigt.

I den här forskningen ska vi tillsammans segla mellan tidningarna i de gamla tidningarna och läsa de gamla tidningarnas nummer som kallas vackra, för att upptäcka att våra nummer och deras nummer är desamma, även om namnen är olika och åren är långt borta. Raya, Sakina, Al-Khatt, Al-Saffah, Adham Al-Sharqawi, Shakuril, Mannen som sålde spårvagnen och andra.

Vem av oss har inte fått sina skor stulna, ens en gång, speciellt vid festliga tillfällen?! Min surfplatta blev stulen några dagar innan jag åkte utomlands.. I min arbetsmiljö, som apotekare, hittade jag alltid säkerhetspersonal på gatan för att lägga märke till patienter av rädsla för att ficktjuvar skulle komma in bland dem för att beslagta deras tillhörigheter. Tråkigt, men nej sätt... Jag trodde att dessa incidenter var nyligen, men när jag såg inrikesministeriets bulletin nr 126 den 18 augusti 1927, som kallas (Ghaziteh Police) om brotten i guvernementet i Egypten (som är menad i Kairo), fann jag förvåning. Till exempel stölden av ett enda "flätat" guldarmband från Madame Maria Angeli, vars pris är 15 pund under dagen, från offrets händer, medan hon var i Hans Majestät Konungens sjukhus "mitt bland folkmassorna för att besöka de sjuka" (tänk dig!!).

Det råder ingen tvekan om att ficktjuven tittar på sin kund, och det här är vad den gamle Sheikh Muhammad, som tillbringade 38 år i fängelse, säger

till oss, och sedan återvänder han till honom igen om ytterligare tio år för att ha stulit tre piastrar, vilket han insisterar på att han är påhittad och håller inte med om hans rekord i ficktjuvarnas värld, enligt vad som publicerades av tidningen. Meddelandet daterades den 2 juli 1952. Han "kände sin kund genom sitt utseende" och uppskattade sedan "pengarna han hade." Om "det var hans utseende, då kommer jag att lämna honom och inte störa mig själv."

Vi går tillbaka till bulletinen igen och till år 1927, och bland de roliga stölderna var stölden av "ett par mörkröda och svarta stövlar" från löjtnant Jeffrey Bright i det engelska armélägre, vars pris var 2 pund (Jag visste verkligen varför britterna lämnade Egypten!!) och stölden av ett litet, oanvändbart brunt tråpiano för sitt pris 3 pund från Armenian School i Fom Al-Taraa Al-Boulaqia Street, genom att klättra och med våld krossa fönstret.

Förvisso hade klassojämlikheten i dessa tider och fattigdomens spridning en betydande inverkan på tillväxten av indignerade stölder och det överlagda dödandet av några notabiliteter för utpressning och hämnd, och vi väljer år 1917, som är rikt enligt den illustrativa tidskriften Al-Latif, som vi kommer att förlita oss på i denna del. Han kommer till de senaste nyheterna i den tills han känner att hans bröst är sammandraget och dysterhet och ångest tar tag i honom." Bland dessa incidenter finns vad tidningen spelade in den 23 juli , 1917 om mordet på "den avlidne George, min farfar" på natten i hans egendoms land i Eshmoun. Den 6 augusti 1917 informerar tidningen oss om stölden av en stor skatt. (Fem till sex tusen pund, hälften varav är guld- och silverpengar och sedlar!!) Från "The Saray of the late Ibrahim Sari Bey", där tjuvarna drog fördel av att hans två döttrar gick till karavanen på Eid-natten och band trädgårdsmästaren vid stammen av en palm tills han dog. Och från samma tidning, den 10 september 1917, dödandet av "den sene Abd God Saidawy" med käppar, rör, yxor och yxor i staden Mazghuna (en av byarna som tillhörde Badrashin-centret i Giza Governorate).

Vi pausar här för att ställa en fråga, vem av oss har inte sett de dagliga morderna i Egypten dessa dagar och inte har hållits ansvarig för det skenande

våldet med våld och mobbningsserier som representeras av några skådespelare, som invaderar alla hem och uppmanar ungdomar att använda våld?! Förvisso är alla överens om rollen för dessa såpoppor, förutom intressenterna. Vet du, kära läsare, att (Al-Lataif Al-Musawarah) på sina sidor den 22 oktober 1917 gjorde samma anklagelse, men för bio kl. sin tid fanns det ingen tv eller såpoppor vid den tiden, och samma anklagelse hänvisades till av Karim Thabet i tidningen Al-Dunya, avbildad 1929.

Låt oss berätta orsakerna som ledde till dessa anklagelser mot biografen. Den 22 oktober 1917, under titeln "A Felony in Alexandria", berättar tidningen att Emil Yazbek Effendi rånade kontoret till den välkände advokaten Khalil Effendi Orfali, imiterar biograffilmer. Och han beslagtogs summan av 230 pund. Tidningen lade handen på sjukdomens hem i det här fallet, som är "hans (det vill säga den anklagade) frekventerande biograferna visar den korrumpade moralen", som representerar "rollerna" av tjuvar och hemlig polis." Tidningen lämnar oss inte utan att vägleda oss till behandling, vilket är föräldrarnas roll i uppfostran och utbildning och tillsyn, och den säger: "Om hans föräldrar hade menat att reformera hans korrupta karaktär", detta "hemska brott" skulle inte ha fallit honom in.

När det gäller Karim Thabet citerade han under sin undersökning av "observationer och observationer i ungdomskriminalvården" i Al-Dunya Al-Musawara Magazine den 22 maj 1929 "Mr. Cinema var en av de största faktorerna i korrumpar moralen hos de allra flesta pojkar som levde i den. Perspektiv från dåtid och nutid, jag hoppas att de kommer att beaktas. Vi vill inte avbryta dramatik, utan rationalisera det, hjälpa till att sprida moral och dygder i samhället istället för våld och korruption.

Och eftersom perioden på tjugo- och trettioalet var när kung Fuad regerade och den konservativa strömningen rådde, även om det var på ett formellt sätt, var det inte förvånande att frågorna om hisba fanns vid denna tidiga tidpunkt. Jag konfiskerade boken "Religionens dilemma" ", som undervisas i vissa utländska institut, och den innehåller "svåra kritiker" mot

religionen, den Helige Profeten, må Gud välsigna honom och ge honom frid och kraften i statens klagomål. Väcker uppståndelse då och då till stöd av allt som skadar islam och dess profet.

När det gäller narkotikabrott finner vi i årsrapporten om General Intelligence Office for Narcotic Substances 1935 fall som "fallet med Shahat Majid Mustafa och opium gömt inuti en "sliten pinne" och fallet med Abdul Razeq Ahmed Suleiman, den berömda "Daqqa" och opium gömda i en "shami majskolv" och i en rapport från samma myndighet 1933 övervakade han metoder för haschsmuggling och det roligaste av dem var att lägga hasch i en presenningspåse med vikter att doppa i vattnet och ett rep fäst vid en boj för att indikera platsen för påsen under vattnet och andra knep som mitt lands cannabis med ett ihåligt handtag för att dölja droger och den sötaste av dem är hasch pantoufli!!!

Och om de väpnade råncidenterna talade (Al-Lataif Al-Musawwara) den 9 februari 1920 om tjuvar som kapade "Al-Saeed-järnvägslinjen mellan Bush och Ashment (byar som hör till Nassers centrum i Beni Suef-guvernamentet) och störde Upper Egypt Express" och attackerade den med sina väpnade styrkor, och det fanns femtio tusen pund på tåget. De tog bara 3750 egyptiska pund från henne!! Där ödet ville att en grupp soldater skulle vara på tåget för att vakta några fångar under deras transport, konfronterade de tjuvarna, och det roliga är att en gravid kvinna föddes för tidigt, som var bland passagerarna av överdriven panik!!.

Vi kommer att nämna frågorna om personlig status, och jag kommer här att förlita mig på boken (The Present Egyptians or the Secret of Their Delay) från 1902 av professor Muhammad Omar, som ger exempel på fall i början av förra seklet, om följderna av månggifte och gissel av skattekonflikten. Hans ex-skilsmässa för sin olydnad och för att föra de två fruarna samman i ett hus, och här var den stora katastrofen. för henne fick henne att applicera gift i godiset för sonen till sin samfru, så att han skulle dö år, medan den andra kvinnan frikändes i brist på bevis Jag finner mig själv här

motsäga professor Muhammad Omar i att avvisa sådana fall eftersom månggifte är den mest effektiva och fördelaktiga sunnan i samhällets utveckling, men dessa fall beror på okunnighet och försummelse av utbildningsläget i byar och slumkvarter.

Vi kommer till en annan typ av fall i boken, som är den som är relaterad till självmord. Misbehandlingen av en man mot sin fru i Al-Darb Al-Ahmar-regionen 1900 var anledningen till hennes försök att begå självmord med svavel upplöst i hennes huvuden i vatten, men hon blev räddad.

Visst, kära läsare, du har i vår tid hört talas om frågor om att byta fruar, men i gamla tider skulle du inte ha föreställt dig att något sådant skulle hända eller ens tänkt på det, men professor Muhammad Omar vägrade att inte chocka oss i sin bok, så han citerade från tidningen Al-Watan den 6 mars 1901, nummer 1919, en mycket rolig händelse, som är att en av Sinbats folk kom till shariadomstolen och bad om en fatwa att han älskar en av sina vänners fru. och kompisen är förälskad i sin fru!! Och de kom överens om att byta fruar med ersättning!! Och eftersom hans fru är gravid vill han kompensera för hennes graviditet med en åsna utöver hustrun i utbyte mot henne!!! (Faktiskt, en incident som överskrider logikens och förnuftets gränser och återspeglar kvinnors låga status).

Boken berättar också om korrruptionen av de lagligt utsedda auktoriserade personerna, och att en av dem accepterade en kvinnas äktenskap med två män i utbyte mot sötma, och saken förblev hemlig!!! Och det sista kontraktet av en man till en kvinna efter att han skilde sig från sin dotter!!!!

Vi kommer till frågorna om etikett.. Al-Haram Street har förknippats med många frågor om etikett på åttio- och nittio-talet, på grund av det stora antalet nattklubbar i den, men hur är det med gatan och dess association med etikett i det vackra etikettens era?! Från tidningen Al-Balagh den 2 juli 1952 rapporterades att hans majestät, amiral Mahmoud Abd al-Gawad al-Masri Bey, direktör för byrån för skydd av allmän moral vid inrikesministeriet, arresterade en flicka av ungefär tjugo år gammal. Al-Haram Street, för att bevara flickans rykte, beslutade att inte utfärda en

anmälan mot henne och sa bara till flickans vårdnadshavare att skydda henne och sjukhuset där hon arbetar, samt intresset där den unge mannen arbetar.

Och i tidningen Al-Masry, den 20 juli 1952, rapporterade tidningen för oss nyheten om arresteringen av vad den kallade "det farligaste nätverket av indikationer på symptommarknaden i Kairo." Den leddes av två personer, först efterliknade sig en läkare och kallade sig själv det, och den andra var hans elev, "Abdo Bey." Och de erbjöd "prostituerade kvinnor till sökande av förbjudet nöje" i utbyte mot åtta pund, "varav fem för den promiskuösa kvinnan och tre för hallicken, doktorn eller hans elev." Fallet inkluderade bland de prostituerade hans elev i en av skolorna i Tanta, som monopoliserades av en ung man och hyrde ett elegant boende åt henne i Dokki för att också utöva det förbjudna. som en ung kvinna från en av de respekterade familjerna, som är Absolut en av de välkända läkarna!! Förutom frun till Abduh Bey, som han brukade slå med en piska för att tvinga henne till praktiken.. För mer om prostitutionsfrågor i Egypten, kan du se min bok (Pages of Moral History in Egypt).

Bland incidenterna med grov vårdslöshet i denna olyckliga tid var fallet av taket på Abi Al-Ala-moskén i Bulaq och dödsfallen av dyrkare, enligt (Al-Lataif Al-Musawarah) den 24 juli 1922, och handel med lik och strukturer, som det stod i tidningen (Al-Dunya Al-Musawarah) den 18 maj 1932.

Låt oss gå till yrkesärendena och börja med ett sällsynt antal av mina ägodelar från tidningen Nildalen den 3 juli 1932, och ett farmaceutärende vid tullavdelningen i Alexandria presenterades för Mansheya Partial Court. Perioden från den 7 december, 1930 till 3 september 1931.

Det roliga med fallet är att ägaren till apoteket, Abd al-Majid Effendi Youssef, var en friare till den anklagade, vilket betyder att avslöjandet av händelsen kan ha kommit baserat på klagomålet från ägaren av apoteket, och på grundval av den var den tekniska inspektionsrapporten, som övervakade bristen på licens, bristen på registrering i journalerna och stölden av vårdnaden. Det vackra med nyheten är att rättsväsendet inte

gjorde någon skillnad mellan en egyptier och en utlänning, så domen kom som en avskräckande effekt, och den fängslade den anklagade i tre år och bötfällde honom med femhundra pund, vilket är ett stort belopp i trettioalet, förutom att han stängdes av från arbetet i tre år och betalade 25 pund som civil ersättning till apotekets ägare. Men var ägaren till apoteket farmaceut?! Kanske ja, och kanske inte. Detta beror på att apoteken under kungatiden ägdes av vem som helst, precis som alla andra investeringsprojekt. När det gäller att sköta apoteket och utlämningen vilar ansvaret på apotekaren eller dispensern.

Och eftersom vi är inom läkemedelsområdet, var är fallen av narkotikabedrägerier?! Tyvärr var dessa perioder skickliga perioder av drogkaos, eftersom medicinen är mellan sammansatta läkemedel som är föremål för den ansvarige farmaceutens skicklighet, och frågan överläts till hans professionella samvete. Eller kända produkter som tillverkas i fabrikat, vars förpackning inte innehåller någon information om dess innehåll. Till exempel läkemedlet "fosfor" och Mustafa Sadiq Al-Rafeis annons om det i tidningen Al-Musawwar, nummer 244, utfärdat i juni 14, 1929, som vi talade om i (Pages of Moral History in Egypt) som en tonic för nerverna. Mina försök lyckades inte. Dess sammansättning är känd endast genom forskning publicerad i British Medical Journal 1911 att den består av "kininsulfat, utspädd svavelsyra och fosforsyra, alkohol och vatten"!!!

Och det fanns en propagandatendens att sprida korrupcion under falsk täckmantel av hälsofördelar. Ölreklam antydde att det är den enda andliga drycken som analyserats av läkare, eftersom den är lätt för magen och gynnar de fattiga i blod, tuberkulos och matsmältningsbesvär, gödning magra kroppar, och ett lugnande medel för nervsystemet!!!

Ett av dessa tiders under i fråga om hälsa är också främjandet av att "rökning är det starkaste förebyggandet av sjösjuka som drabbar fartygspassagerare och förhindrar att fladdermöss kommer in", enligt tidningen (Everything and the World) den 8 oktober, 1928.

Bli inte förvånad, min kära, för det var en tid för missuppfattningar som "dans är en sublim konst och själens utövning över sublim moral och att det ökade nationernas framsteg i moralen" enligt artikeln i den ryska dansaren Krsvina i tidningen (Allt och världen) 1928, och då firade tidningen besöket av dansaren "Anna Pavlova Till Egypten samma år, så bli inte förvånad, min kära, av konstiga medicinska annonser, som t.ex. det tyska företaget Bayers reklam för aspirin i sin gröna låda genom dansaren "Laila", som dansar utmattad, men efter två tabletter acetylsalicylsyra löst i vatten är smärtan borta och hon återgår till att dansa kreativt!!

Från frågan om något till något, tvärtom, hans höghet prins Omar Tosons fruktbara ansträngningar att anta verksamheten från Centralföreningen för förebyggande av berusningsmedel i Kairo och under hederspresidentskapet av hans excellens Muhammad Taher Pasha. alkoholens hälsa och moraliska skador" och efterlyser sammankallandet av den "internationella islamiska konferensen om bekämpning av alkoholförgiftning".

När det gäller frågorna om medicinska fel var det mest extrema det som rapporterades av tidningen Al-Masry den 15 april 1953, angående en student död efter en felaktig schistosomiasis-injektion på Mit Ghamr Al-Amiri-sjukhuset och Al-Hakambashis överfall. på familjen och sa: "Regeringen skapade mig för att återuppliva och döda vem den vill." (Naturligtvis är skillnaden mellan vår tid och den här tiden att läkaren förr var Han träffar, och nu slår han.)

Bland de mest kända av dem som dog av medicinska misstag var Khedive Tawfiq, enligt en undersökning av tidningen (Kul'a Al-Alam) den 5 november 1928, på grund av hans läkares bristande kunskap om hans njurars dåliga tillstånd. fick dem att skriva ut behandlingar åt honom som var tänkta att undvikas i hans tillstånd.

En av de professionella frågorna, men den här gången från bankvärlden. I den illustrerade världen 1929, och under titeln "Ungdomens indiskretion

bor i fängelser", förfalskade en av de anställda på ett bankkontor i Mansoura en check på tvåhundra och femtio pund på en kund i banken, som han upptäckte av en slump när banken skickade honom ett meddelande om vad han hade "dragit ut" från sitt konto och vad som finns kvar till honom." Den anställde greps i Port Said medan han försökte att resa till Europa, och hans motivering till händelsen var väldigt rolig, nämligen att han behövde återhämta sig från en neurologisk sjukdom som orsakade en sned underkäke!!

Vi missar inte att prata om bedrägerihändelser, så tidningen Al-Dunya Al-Musawwara publicerar åt oss den 29 maj 1929 en utredning om en falsk skola, "New Woman University", där tre personer samlade in donationer i skolans namn och utnyttjade det faktum att ägaren till huset från vilket de hyrde första våningen i skolan utför en sista bön varje år, så dhikr utförs Allmosor delas ut och de lurar folket att det är öppningsceremonin för nytt kvinnouniversitet. Det roliga är att givarnas listor inkluderade samhällets elit, som Ahmed Pasha Khashaba, Abdel Hamid Bey Al-Shawarbi och Muhammad Labib Al-Batanouni Bey, och bland givarna fanns Huda Hanim Shaarawy. Att denna dam förtalades att hennes donationer var fiktiva, och det här fallet är ett exempel och ytterligare ett exempel från Al-Ahram 1934 och hennes tilldelning av en årlig ekonomisk utmärkelse i namnet av Mukhtar-priset som ges till den egyptiska modellen som skapar det vackraste konstverket och det hon initierade att köpa en liten staty av konstnären Mahmoud Mukhtar medan han levde för tvåhundra pund vid en tidpunkt då den var värd "tvåhundratusen"

Dessa två exempel är till för att uppfylla hennes rätt, även om vi var oense med henne i andra frågor, som nämnts i ämnet.

Tänk om vi tar en paus efter så många fall av stöld, mord etc.? Och vi släppte lös våra sinnen med tvisten mellan Hassan Ahmed Aweys och Mr. Cole, och anledningen är ett skägg?!! Enligt ordspråket, "Den ena bär sitt skägg och den andre bär det." Med detta ordspråk inledde tidningen Al-

Dunya Al-Musawarah 1929 detta fall som är lämpligt för en filmisk film med utmärkelse (liknande Shanab Al-Najawi i filmen 30 Days in Prison). De amerikanska Nilens skepp bestämde sig för att skicka hans skägg, efter Sunnah, och "han gillade sitt skägg, så han omgav det med all omsorg" i den utsträckningen att han tvättar det "sjuttiotre gånger" en dag, och detta är enligt tidningen bokstavligen. Mr. Cole, företagens affärschef, gillade inte skägget. I den mån Hassan vilseledde honom att han var på ett uppdrag och fick sin sekreterare att följa med honom mot hans vilja för att en av frisörerna (frisören). Hassan blev arg och slog sekreteraren.. Saken hamnade i en återvändsgränd mellan Hassan och Cole efter att denne hotat honom med uppsägning från arbetet. Den 6 maj 1929 tillerkände domstolen honom skadestånd i beloppet 257 egyptiska pund för den skada som drabbat honom till följd av hans uppsägning från arbetet. Det intressanta är vad tidningen kom fram till med fallet, att Hassan höll en fest för att hedra sitt skägg, och han "ledde de bittra svårigheterna" och försvarade dem med hjältarnas försvar."

Och från skäggets kompensation börjar vi med inverkan av biljettersättningen och ett roligt fall från Sohag som rapporterades av professor Mark Hanna Pasha på sidorna i den illustrerade världen också den 26 juni 1929, och fallet går tillbaka till 1905 när Diab Bey, en av Sohags notabiliteter, tog emot några av sina vänner på stationen, så den anställde bad honom om en kajbiljett för ett belopp av fem Milimat, han vägrade och bestämde sig för att gå in utan biljett, och efter ett gräl hindrades han från att komma in på stationen, så han bad Mr Marks, advokaten, att väcka talan mot regeringen och kräva femtio pund i kompensation. Järnvägen..och det roliga är att domen meddelades i fördel av Diab Bey, och regeringen tvingades utfärda en lag för att utfärda en biljett till intervjun!!!

Kan vi avsluta forskningen utan att gå igenom fallen av skeppsbrott i Egypten och komma till frågan om (Al-Lataif Al-Musawara) nummer 382 daterat den 5 juni 1922, och dess rubriker toppades av nyheterna "Skeppet Egypten sjunker i 20 minuter - en smärtsam katastrof" medan fartyget

korsar "ut ur Engelska kanalen på väg från England till öster via Gibraltar kolliderade med en liten fransk ångbåt vid namn Sine, och vädret täcktes av tjock dimma och olyckan resulterade i att hundra passagerare och sjömän drunknade, och en och en halv miljon pund guld och silver, bland dem är också förlisningen av fartyget "Amara" tillhörande Sudanese Post Authority i övre Vita Nilen, och det som var manifesteras av tapperheten hos en av sandalerna, officeren Dr. Ibrahim Effendi Anim, som bidrog till räddningen och behandlingen av de överlevande, enligt (Al-Lataif Al-Musawara) den 25 juni 1917.

Det är fallet med Egypten mellan igår och idag, så titta tillbaka, ser du någon diskrepans?!

Illusioner Unik litterär fart

introduktion

Början av syftet med denna forskning är inte att avslöja någon eller avslöja hans täckmantel, och alla är i Guds händer, utan syftet är att komma ur den vackra tidens mantel och reducera de egyptiska intellektuella upplevelsorna på några få pennor och bildar tankeskolor under sina namn som utövar förmyndarskap över kreativitet och samtida tänkande. Jag valde att ta itu med några litterära personer i ett speciellt ämne och med en metafor för ämnen som de var hjältarna i i mina tidigare böcker.

A. Berömmelsesmedel i det förflutna:

1- Stigande genom att attackera vuxna:

Ett av sätten att uppnå berömmelse och prestige för unga författare var att de började attackera sin tids berömda stora författare, vare sig sanningsenligt eller förtalande, så att råden skulle vidarebefordra deras namn. Bland de mest kända av dessa incidenter:

Exempel: Att attackera Taha Hussein, när han fortfarande var ung, mot Mustafa Lutfi al-Manfaluti och Sayyid Rashid Rida på uppdrag av Sheikh Abd al-Aziz Jawish, som kontrollerade den azhariska pojken penna över motståndarna till Nationalpartiet. utfärdades av Sheikh.

Muhammad Shawqi Amin fortsatte med att säga att dekanusen inte skrev denna kritik, utan snarare "Professor Sadiq Anbar är den som förbereder den för att publiceras i dekanens namn."

Källor: 1- Dagarnas bok, del tre, av Dr. Taha Hussein

2- Boken (Taha Hussein talar om sin tids framstående figurer) av Dr Muhammad Al-Dasouki

Denna rättegångsmetod påminde mig om en tvist mellan två fackföreningsmän, som var och en är underordnad den andra bakom en ridå, i en steril debatt och olycklig motsägelse!!!

2- Illusion av forskarexamina och hög akademisk status:

Exempel: Ismail Adham

Jag hade gett ett löfte i detta ämne att inte släppa hypoteser eller slutsatser eller fördjupa mig i detaljerna på grund av ämnets känslighet först och på grund av min ovilja att misskreditera andra och deras sätt att gå medan de var döda utan stöd eller avgörande bevis. .. Början av mitt förhållningssätt till honom var med en artikel som jag presenterade i min bok (Pages of Moral History in Egypt) om hans bok (Varför är jag ateist?) och jag var direkt i den utan att ta upp några sidoanklagelser om mannens kvalifikationer och kultur, vilket påverkar att skjuta upp denna fråga tills dess, även om jag började tvivla mycket på verkligheten av hans kvalifikationer, som han utvecklade när jag nådde slutet av hans bok, och den ytliga och naiva vetenskapliga subtraktionen till förneka Guds existens. Min beskrivning av honom som ytlig och naiv beror inte på att jag är religiös och avundsjuk på min religion, och detta är utom tvivel, utan för att mannens förslag faktiskt inte kan utfärdas av en erfaren och djupgående vetenskapsman inom fysikvetenskap.

Vad jag också kände och lämnade för nu är det tvivelaktiga förhållandet mellan Ismail Adham och Ahmed Zaki Abu Shadi, så vilka är de mest islamiska budskapen som handlar om gudomlighet? Och Abu Shadi var inte så känd på den tiden!! Och varför publicerade Ismail sitt svar till tidningen (Al-Imam) under titeln (Varför är jag ateist?) Och tidningen Al-Imam är en

av de tidningar som Abu Shadi själv brukade ge ut?! Så Abu Shadi skyndar sig att skriva ett motsvarande brev under rubriken (Varför är jag troende?) Är alla dessa rena tillfälligheter?! .. Frågor som jag inte hittade svar på förrän när jag gick tillbaka till arkivet för den berömda Al-Risalah-tidningen och undersökte det noggrant..om jag hittade det jag behövde, pratade han i en intervju med professor (Salamah Musa) om vad han kallade "sammansättningen av praktisk propaganda" som "bjöd in poeten Dr Zaki Abu Shadi" och "kritikern Professor Ismail Adham" att skriva "böcker på engelska och signera dem under pseudonymer." Fazki Abu Shadi skriver under med sin vetenskapliga titel (Dr.) och Ismail-tecken (Leonard Harker). !!! Professor Salama Musa tillade och fördömde: "När jag fick reda på detta faktum kom jag på mig själv med att uttala poesi trots mitt hat för det, och jag sa för att satirisera dem: Hur många kritiker är enklare än en poet ... och en poet är listigare än en kritiker ."

Hur ser du på ett drag... som kombinerade de två beskrivningarna till en?

Frågan om samarbete mellan Abu Shadi och Ismail Adham för att producera propagandaböcker som tjänar dem båda för att uppnå berömmelse var inte bara under det förflutnas mikroskop, som var inblandat i en grupp på varandra följande händelser, utan den togs upp av nyare forskning genom att kasta ljus över det igen. I Dr Kamal Nashaats bok: (Abu Shadi och rörelsen för förnyelse i poesi Al-Arabi Al-Hadith) uteslöt att boken (Poeten Abu Shadi) tillskrivs dess författare, Ismail Adham, och att boken skrevs av Abu Shadi själv och satte namnet på dess ägare på den!!! Detta beror på att boken var på engelska, och Ismail Adham inte var flytande i den, medan Abu Shadi var väldigt bra på det. Dessutom var boken "uppenbar propaganda" för Abu Shadi. Enligt boken, Abu Shadi, beroende om hans "familjens sociala och politiska status", kunde nå posten som minister, och att delegationen nominerade honom för medlemskap i rådet. Representanter, men hans litterära "bekymmer" hindrade honom, och boken saknar inte flirta med engelsmännen efter fördraget från 1936 och beundran för den anglosaxiska rasen och den engelska miljön och dess mogna kultur, vilket innebär att boken saknar alla vetenskapligt kritiska

element annat än propaganda för sin författare i jakten på en möjlighet till berömmelse, även med den engelska!!!

Tro inte, kära läsare, att verkligheten av Ismail Adhams kvalifikationer inte upptog hans samtida, eftersom mannen inte har något annat arbete eller jobb än inkomst för ett hus han äger i Alexandria!!! Dessutom debatten mellan honom och Dr Bishr Fares (libanesiskt ursprung och har en doktorsexamen i arabisk litteratur från Sorbonne-universitetet i Paris och arbetade som professor vid det egyptiska universitetet) för den förres kritik av den senares bok (Arabic Investigations).) och tog flera på varandra följande artiklar, vilket tydligt avslöjade Ismail Adhams dåliga kunskaper i franska, som han brukade hävda att han översätter från den utöver sin manipulation av referenserna från vilka han citeras och hans "improvisation" när han tillverkade några av dem. Al -Nadeem, medan boken faller in i en volym, precis som den (Darkheim Lectures Collection) som han förlitade sig på "inte existerar." Även om vi lägger till Ismail Adhams extrema svaghet i det arabiska språket, vilket är mycket tydligt. i sina artiklar från första anblicken och hans ständiga motivering närhelst frågan tas upp att det inte är hans modersmål, för att inte tala om hans bristande kunskaper i engelska, förutom hans svaghet i det turkiska språket, som hänvisades till av sheikh (Mustafa Sabry), en av de framstående forskarna i det osmanska kalifatet, med vad han förlitade sig på när han med all tillförsikt drog slutsatsen att mannens språkliga och kulturella kultur var väldigt begränsad.

Och när han begick självmord genom att drunkna i havet, lämnade ett meddelande i rocken att hans självmord berodde på hans askes och hans hat mot livet, och han rekommenderade att han inte skulle begravas på muslimska kyrkogårdar och att hans huvud skulle dissekeras!! Detta genererade bland hans samtida en våg av intensiv sympati och sorg över honom, men det hindrade inte en av författarna, författaren Ibrahim Hassanein al-Baridi (det sägs att han var en pseudonym för al-Akkad på grund av hans starka misstanke). av Adham och att hans ateismbudskap liknade budskapet från filosofen Bertrand Russell "Varför är du inte

kristen") från att skicka förfrågningar till Ibrahim Ahmed Adham på posten till tidningen Al-Resala om kvalifikationerna för hans bror Ismail och faktum att han studerade i Ryssland vid en tidpunkt då Egypten kämpade mot den kommunistiska vågen och införde restriktioner för resor till Ryssland (tiden av Ismail Sidqi, och vi har diskuterat det i den här boken)!!! Frågeställaren säger: "Till professor Ibrahim Adham. Din bortgångne bror, Dr. Ismail Adham, hade en stor inverkan på våra själar på grund av hans stora inflytande på arabisk litteratur, och jag hoppas att brodern kommer att tillåta mig att ställa flera frågor till honom för att avslöja vad som har förmörkade oss om den avlidnes liv:

För det första: Är det sant att Dr. Ismail Adham åkte till Ryssland och tog en doktorexamen? Och om han stannade i Ryssland, hur tillät den egyptiska regeringen honom att komma in på egyptiskt territorium? Och hur länge stannade han i Ryssland?

För det andra: Är det sant att Dr. Adham var bekant med det tyska språket? Och någon jag litar på berättade för mig att det under förhöret med honom angående hans bok (Varför är jag ateist) blev klart att han inte kunde tyska, men inte ens ryska, och hur länge tillbringade den avlidne i Turkiet?

För det tredje: Skrev den avlidne en bok (Varför är jag ateist) eller översatte han den och vilket språk översatte han den från?

Detta är och vi hoppas att den dygdiga professorn kommer att visa oss sanningen på sidorna i limbrevet Ibrahim Hassanein Al-Baridi.

Ibrahim Adhams svar på den här typen av meddelanden ignorerades antingen eller så lämnades andra att svara, till exempel Abu Shadi eller med en pseudonym (historiker), eller så var hans svar korta och kom inte i närheten av Ismails kvalifikationer, vilket ökade de tvivel som väcktes. pappa gifte sig inte med en rysk eller en egyptisk kvinna, utan att ange sin nationalitet!! Samtidigt som han bekräftade att hans bror är barnbarn till "Adham Pasha, chef för egyptiska skolor under eran av Muhammad Ali

Pasha och Khedive Ismail", vilket Ismail inte refererade till i sin självbiografi, samtidigt som han var väldigt stolt över sin mors härstamning! !!

Och för att vi är i den tid som kallas vackra, där den vanliga användningen av pseudonymer, flexibiliteten i efterbildningen av akademiska examina, lättheten att använda vetenskapliga titlar utan censur och kaoset med att publicera i tidningar utan att verifiera sanningen i boken, hemligheten bakom Ismails kvalifikationer förblev oklar fram till 1972, då det bevisades av forskning att Ismail Adham inte erhöll "något certifikat." PhD, och han publicerade inte någon bok på ryska, franska eller tyska, och att "det finns ingen vänskap mellan honom och den ryske orientalisterna Barthold", som dog ett år före Ismails påstådda närvaro i Ryssland, och att den ryske orientalisterna (Kazimirsky) som påstås hyllade honom var en imaginär person gjord av Ismail själv, och att Ghalib Antagandet att Ismail gjorde det. inte lämna Egypten för att åka någonstans..Naturligtvis vet vi nu orsaken till Ismail Adhams självmord, vilket säkerligen är rädslan för att bli utsatt efter det rykte och status han uppnådde, vilket hotas av avslöjande när som helst.

Källor:

1- Al-Risala Magazine, nummer 314, 320, 330, 375, 376, 370, 371 och 388

2- Boken (Arabs Without Lord) av Brian Whitaker

G.H.A. Juynboll, Ismail Ahmad Adham (1911-1940), the Atheist 3-, Journal of Arabic Literature. 3: 1972, sid. 54-71

3- Författaren skriver om sig själv under en pseudonym eller med ett annat namn:

Exempel: Ahmed Zaki Abu Shadi, se föregående exempel

4- Låtsas känna en stor tänkare eller författare, följa i hans fotspår och överdriva i att berätta om honom:

Ett exempel på detta: boken (In the Salon of Akkad We Had Days) av den store författaren Anis Mansour, och den är en av de viktigaste skrifterna om Akkad i kraft av dess författares umgänge med honom..Men träffade han verkligen Anis Mansour Al Akkad?

Samtida skrifter väcker många frågetecken kring detta förhållande, eftersom det inte finns några bilder som förenar Al-Akkad med Anis Mansour, eftersom vissa har citerat vittnesmål från några av löjtnanterna i Al-Aqqad-rådet om att Anis Mansour inte var bland dem. Genom två källor: boken (The Priests of the Temple from the Secrets of the Press and Politics) av Dr Muhammad Al-Baz och boken (The Love of the Adults in the May Ziada Salon) av Anis Al-Degheidy.

5- Att tillhöra ett politiskt parti:

Att tillhöra partier och komma in på den politiska arenan var det mest garanterade sättet för någon författare att vinna popularitet och anhängare.

Och partiernas vinst var inte bara moralisk, utan den var också materiell. Den ger en stor avkastning till sin ägare av att skriva i partiernas tidningar. En av anledningarna till Taha Hussein's övergång från Free Destourians till unionen var högsta ekonomiska avkastningen för att skriva i partiets tidning. När Taha Hussein fick frågan om Akkad: Var det inte mer nyttigt att tänka på om att herr Akkad inte sysslade med politik och partiskhet och var intresserad av litteratur- och intellektuella studier? Taha Hussein svarade: "Han skulle inte ha kunnat göra det, annars skulle han dö av svält. Litteratur ensam var inte tillräcklig för att ge honom tillräcklig näring, och därför tvingades han ge sig in på politikens och partipolitiska området."

Relationen mellan Taha Hussein och Akkad låg på en het platta, men den nådde aldrig en bristning, och Taha Hussein var smart i sin affär med Akkad. Taha Hussein tämjde honom genom att lova honom trohet i poesiers emirat efter min längtan!!

Och Abbas Khader övervakar genom sin litterära resa under dessa epoker storleken på klyftan mellan de som tillhör partiernas skribenter och de som vände sig till hans litterära hantverk och var nöjda med det.

Han nämner exempel på vad som har blivit av tillståndet för hantverkare som har vänt sig bort från politiken. Till exempel träffade Khalil Sadiq, ägaren till tidningen Musamarat al-Shaab, som tillskrivs att ha översatt utländsk litteratur till det arabiska språket, honom och fann honom blind, "förutom en spricka", och han föll i glömska efter ett tag eftersom "han inte tillhörde ett parti och inte arbetade." politik." Och Hafez Ibrahim, den store poeten, var i ett råd som honom bland de "bankrutta författarna".

Så en av dem ville veta tiden, och en annan sa: "Han är en författare med en klocka." Så Hafez tog fram sin klocka, som han bar för att veta natten och dagen från den, utan att bry sig om det var tidigt eller sent, och sköt den från under bordet till sin granne för att ta den. Grannen vägrade och sa: "Nej, nej, farbror, vill du att de ska säga att jag är jag är inte artig."

Khids berättelse, även om det kom i samband med att prata om politik och litteratur, men det avslöjar också vad som var känt för Hafez Ibrahim av lättja i läsningen, likgiltighet i upplägget av hans liv och överdrivet slöseri.

Ett annat exempel: Ahmed Amins icke-anknytning till något politiskt parti och hans vägran att erbjuda sin vän Mahmoud Fahmy Al-Naqrahi att leda chefredaktören för partiets tidning (Al-Asas), vilket gjorde att han förlorade många fördelar. möjligheten att hedra sin far med en pashawyah från kungen, eftersom han inte sa något för att berömma honom och även förlorade honom möjligheten att kandidera från Saadi-partiet för posten som utbildningsminister, eftersom hans kandidatur leder till protest mot partiets ungdom, "Så var är Ahmed Amins lojalitet till partiet?"

Naturligtvis har situationen förändrats nu, och man hittar sällan ett parti som äger en tidning på grund av dålig finansiering.. Jag var med i ett parti som brukade samla in av varandra för att köpa te och socker!! Och jag tror att för att partierna ska kunna leva bland folket måste de skapa YouTubers åt dem, eftersom detta har blivit modet på eran, och de borde skapa elektronisk journalistik, som är billig och lätt når läsarna. deras sinnen och ger näring åt deras förståelse för kärleken till hemlandet igen, värderingar, moral, historia, civilisation och andra angelägenheter på ett attraktivt och elegant sätt och på denna eras språk och dess mekanismer.

Källor:

1- Boken (Taha Hussein talar om sin tids framstående figurer) av Dr. Muhammad Al-Dasouki

2- Boken (Footsteps We Walked) av Abbas Khader

3- Boken (In the House of Ahmed Amin) av Hussein Ahmed Amin

6- Om du vet:

Ibland tar en del författare till att kasta ljus över sig själva hela tiden genom att kalla etiketter som "kvinnornas fiende" eller hävda snålhet och lämna pressen att argumentera om saken, vilket är personliga angelägenheter som, om de stämmer, inte kommer läsaren till godo. i någonting. Bland denna typ av författare finns professor Tawfiq al-Hakim, som gick in i en duell. Garnison med det vackrare könet 1939, när han talade under titeln "Det finns ingen bra hustru i Egypten." Varför?! Eftersom en bra kvinna, enligt hans definition, är en som är bra på att tillaga en bricka med potatis i ugnen, och att kvinnor i Egypten är av tre typer: antingen som dockor som inte vet något om livet förutom Hollywood-"magneterna" eller innehavare av diplom och studentexamen, som är lämpliga att undervisa, men de kan inte vara bra fruar och mödrar!! Och den tredje typen är matlagningens okunniga och glorifierade, till vilken fröken Eva Habib Al-Masry, chefredaktören för Al-Masryah, svarar att det inte finns någon dissonans mellan vetenskap och matlagning!!! Det finns en debatt som inte har någon

moralisk och intellektuell fördel annat än att göra oväsen och journalistisk förvrängning, eller tillfredsställa potatisälskare som jag, trots min diabetes!!

B. Plagiat:

Det första exemplet: Poeternas prins Ahmed Shawky

Dr Zaki Mubarak säger att professor Taher Al-Tanahi tillbringade tre år med att samla in Shawqis stölder, och att han till dessa stölder lägger till sin stöld från Hans Eminens, Sheikh Muhammad Al-Asmars poesi, men samtidigt berömmar han Shawqis stulna verser. , och att de kom vackrare än de stulna verserna från Al-Asmar. I ett relaterat sammanhang talar han Zaki Mubarak, på Shawqis auktoritet, "tittade på sheikh Othman Zanatis poesi."

Och det hände att dekanus för arabisk litteratur, Dr. Taha Hussein, kritiserade Shawqis dikt i beröm av Kemal Ataturk, "och att han tog den från Al-Buhturi."

Dessutom inledde Abbas Al-Akkad en våldsam attack mot Shawqi 1921, när han anklagade Shawqi för att ha stulit från Al-Ma'arri i sin dikt Lamenting Farid och att ha stulit från Al-Mutanabbi i sin dikt Lamenting Mustafa Kamel och från Abi Al- Atahiya och Al-Ma'ari i klagande prinsessan Fatima. Berömmelse" och köper pennor för att berömma honom i tidningarna, "stinkande trasor (enligt hans beskrivning)" och han säger, "Om min längtan inte vet dess konsekvenser med tillrättavisande etikett och riklig belöning, det lär honom skillnaden mellan kommarknad och mänsklig stigma.En person bör ta av sig kläderna naken, förutom för att skydda sig mot extremt väder och symptom på värme och kyla. Det är ingen hemlighet att mycket av det som nämndes i boken innehöll en hel del fördomar, motiverade av den intensiva svartsjuka som besatte Al-Aqqad från Shawqis berömmelse och hans lojalitet till prinsen av poeter.

Källor: 1- Boken (Al-Asmar och Hadither) av Zaki Mubarak.

2- Boken (Taha Hussein talar om sin tids framstående figurer) av Dr Muhammad Al-Dasouki

3- Boken (The Court in Literature and Criticism) av Abbas Mahmoud Al-Akkad och Ibrahim Abdel-Qader Al-Mazni

Det andra exemplet: Ibrahim Abdul Qadir Al-Mazni

Ett av de mest intressanta plagiaten är Ibrahim Abdel-Qader Al-Mazni, eftersom han alltid tillskriver dess orsaker till psykologi, och på grund av sin överdrivna beundran för betydelser, memorerar han dem och sedan organiserar dem, och glömmer att de är till för någon annan. .. Men självklart glömmer han inte att tillskriva dem själv!!!

Han sammanfattade att citera poeten Abd al-Rahman Shukri Sarqat al-Mazni i följande: Dikten "The Dying Poet", som är Ba'i, är hämtad från dikten "Udni" av den engelska poeten Shelley, och dikten " Poesiens grav", som är kopierad från den tyska poeten Heini, och dikten "A Boy in the Race of Death", som är av den engelska poeten Hood. Och dikten "The Messenger Rose" av den engelska poeten Wells och dikten "The Returned Shepherd" av den amerikanske poeten Lowell och dikten "The Memory" av den engelske poeten Tennyson och artikeln om själstrasmigrering i tidningen Al-Bayan som är från "först till sista från tidskriften till Spectator Ladson". den engelske författaren" och "från hans artiklar In Ibn al-Rumi, som publicerades i uttalandet, långa stycken om de stora, som är hämtade från boken Shakespeare and the Greats, skriven av Victor Hugo, och från Carlyles litterära artiklar, och från boken Ammunition in English Poetry.

Al-Maznis svar kom känslomässigt. Jag öppnade titeln "Lekens fetisch." Han skrev: "Shukri är en idol, inte som idoler, kastad av ödets lättsinniga hand i ett ödsligt hörn på en smärtsam kust; en idol i som Guds bittra hån

representeras och ironin i "Aristophanes of the Sky", skaparen av roliga varelser och ger dem förmågan att göra sina lidanden humoristiska. Människor och deras tröst." Långt ifrån objektiv diskussion och vederläggning av stölderna han anklagades för, diagnostiserades Shukri som om han vore en psykiater genom att analysera hans verser och "indikationer på störningar i hans nervsystem" och "sinnens delirium."

Och att han är "en långvarig associerad med demoner och troll," för att dra slutsatsen av detta att "hans sinne (vilket betyder Shukri) alltid är riktat mot galenskap."

En av de märkligaste stölderna av Al-Mazni är att han i sin berättelse (Ibrahim Al-Kateb) inkluderade delar av en rysk roman som Al-Akkad hade skänkt honom, och han översatte den tidigare under namnet (Naturens son).) istället för dess ursprungliga titel (Saneen efter namnet på dess hjälte).

Att avslöja stölden är en kritiker i tidningen (Al-Hadith) som publiceras i Aleppo. Det var naturligtvis svårt för Al-Mazni att undvika stölden den här gången. Med sitt minne av djupet av nedslaget efter denna roman (som betyder Ibn al-Natiah översatt) på sig själv.

Jag glömde berätta att Al-Mazni såg fram emot att studera medicin, men han kom in i juridik och slutförde det inte, och kom in på lärarskolan!!

Källor: 1- Boken (Literary Battles) av Ahmed Anwar Sayed Ahmed Al-Jundi

2- Boken (The Court in Literature and Criticism) av Abbas Mahmoud Al-Akkad och Ibrahim Abdel-Qader Al-Mazni

3- Al-Risala Magazine, nummer 213, Professor Ibrahim Abdel-Qader Al-Maznis litterära stölder, 1937

Det tredje exemplet: Professor Ahmed Amin.. Dr. Zaki Mubarak riktade en våldsamt attack mot professor Ahmed Amin och anklagade honom för stöld. Han gick igenom flera exempel på dessa stölder och spårade dem tillbaka till deras ursprung. Till exempel sa Ahmed Amin att misstag som Egypten begick var genom att dela upp "utbildning i två divisioner: en religiös uppdelning och en civil uppdelning." Stulen från en föreläsning av Sheikh "Muhammad Al-Khudari Bek" och att Amins ordspråk "att araberna i sin okunnighet inte hade hedendom som skapade myter på det sätt som var med grekerna" och "att den absoluta beundran för arabisk litteratur skadar mer än den gynnar, och att det är vår plikt att balansera mellan vår litteratur och utländsk litteratur" alla stals från en föreläsning av Dr Ahmed Dhaif vid det egyptiska universitetet, och Amin tog inte hänsyn till den vetenskapliga integriteten när han nämnde källan, ansåg att det var en av hans innovationer" och att Ahmed Amin i den tredje delen av (Dhuha al-Islam) stal från professor Ibrahim Mustafa en fråga relaterad till grammatikens historia, och från honom personligen en fråga relaterad till historien om islamisk lagstiftning.

Abbas Khader säger att han tog med en artikel för publicering i tidningen Al-Risala om "förnyelsens predikanter." Han hittade Ahmed Amin, och han var den andra mannen i den efter Ahmed Hassan Al-Zayyat. Ahmed Amin sa till honom i "semi -ilska: Vad menar du?! Han förnekade mig och sa: Han tog ingenting ifrån mig och kommer inte ihåg att han såg mig innan dess."

I rättvisans namn ser jag att de flesta av dessa frågor faller inom cirkeln av citat av idéer utan att nämna källan och inte stiger till nivån av fullständigt plagiat.

Till exempel, i Hussein Ahmed Amins bok om sin far, kan vi lära oss detta faktum av honom. Som boken sa, är hans mors hadith till hennes man (Ahmed Amin) om en steril kvinna som satt med henne på spårvagnen. inspirerade honom att skriva artikeln "fertil och steril" i sin bok "Fayd al-Khater."

Källor:

1- Al-Risala Magazine, nummer 330 och 331, Ahmed Amins brott om arabisk litteratur, av Zaki Mubarak, 1939.

2- Boken (In the House of Ahmed Amin) av Hussein Ahmed Amin

3- Boken (Mina litterära minnen) av Abbas Khader

C. Att skriva till andra:

Det är naturligtvis inte fy skam när ett arbetslag står bakom den store författaren eller författaren och skriver sina namn med honom medan hans namn står högst upp i boken.

Exempel på dåtid:

Det första exemplet: Mustafa Amin säger att Dr Saeed Abdo skrev Ahmed Shawkys pjäser, och att Shawqi brukade skriva dikter separat och ge dem till Dr Saeed, som förvandlar dem till dialog och målar upp den teatrala handlingen om dem, och att en tvist uppstod mellan dem på grund av bristen på pengar, vilket bara är tio pund som betalats till Dr Saeed!!

I en pressintervju erkände Dr Saeed Abdo, som för övrigt är läkare och är intresserad av förebyggande medicin, poesi och teater är hans fritidsintressen, att det var han som skrev och satte upp den slutliga versionen av Shawkys pjäser, och att pjäsen (Kleopatras död) tog honom ett år och pjäsen (Majnoun Layla) tre månader, och att hans roll inte bara var begränsad till det, utan snarare samlade han historiskt material och tränade skådespelarna under skådespeleriet. av de två pjäserna, såväl som i att skriva analytiska synpunkter. Han väntade på att hans namn skulle sättas upp som ett slags uppskattning, men det gjorde inte "jätten".

Källor: 1-bok (från tio till tjugo) av Mustafa Amin

2- Boken av dessa intervjuad av Moufid Fawzi, del två

Det andra exemplet: att Muhammad Shawqi Amin Al-Alam gav assistans till båda författarna Mahmoud Taymur och Kamel Kilani, och att Abbas Khader hjälpte Shawqi Amin att samla in det historiska materialet till Taymurs pjäs (Ibn Jala) på uppdrag av Al-Hajjaj bin Yusuf , pjäsens hjälte, i utbyte mot pengar, eftersom båda behövde pengar vid den tiden.

Det roliga är att Abbas säger att han skrev om pjäsen i tidningen Al-Risalah, hyllade dess författare, dess skådespelare och dess regissör, Zaki Tulaimat, och beklagar frånvaron av Shawqi Amins mest framstående insats bakom kulisserna.

Och att Shawky Amins hjälp till Kamel Kilani fanns i hans böcker för barn, på grund av deras stora mängd

Och han avslutar det med att säga: "Stackars Shawky Amin arbetade mycket för andra och gjorde lite för sig själv."

Källa: Boken (Footsteps We Walked) av Abbas Khader

Det tredje exemplet: Dekanus för arabisk litteratur, Taha Hussein, säger att Dr Muhammad Hussein Haykal inte skrev sina böcker, utan snarare "andra människor skrev dem åt honom." Och att Haykal gjorde ett misstag i Muhammeds liv genom att nämna Abessiniern. flotta.

Källa: Bok: (Taha Hussein talar om sin tids flaggor) av Dr Muhammad Al-Dasouki

D. Partnerskap i utbyte mot publicering:

Det är oacceptabelt att utnyttja vissa framväxande författare och locka dem till partnerskap med stora författare i utbyte mot att de publicerar deras verk och ger dem berömmelse och kritisk uppmärksamhet. Tyvärr tillhörde exemplen som faller under denna rubrik från antiken professor Ahmed Amin, och Sanningen är att jag ägnade ett helt ämne i min bok (Mirror of History) åt honom och hans bok Ethics and the school experience in teaching ethics. Jag valde att skilja mannens prestationer från anklagelserna mot honom, och att ha ett speciellt ämne för Det.

Det första exemplet: Dr Abd al-Rahman Badawi behandlade anklagelser mot professor Ahmed Amin, och att eftersom han inte var språkkunnig och bara kände till "små skalar av det engelska språkets primitiver", försökte han efterlikna sig. verk av andra som strävar efter berömmelse "för att kompensera för denna brist, så han ville dela med sig av den i sin bok (The Greek Heritage in Islamic Civilization), som inkluderar studier i tyska och italienska och om ett "avlägst ämne." Badawi presenterade bokens ursprung till författarskaps-, översättnings- och publiceringskommittén ledd av Ahmed Amin från starten 1914 fram till hans död 1954.

Badawi säger att han stötte bort honom från första stund och publicerade boken i en annan bokhandel, med tanke på saken "ett bravader bortom ett bravado" och att professor Ahmed Amin var "trångsynt, hans hjärta förtärdes av svartsjuka mot varje överordnad" och att han stod som en stöttesten i vägen för att fullfölja sin herres diskussion.

Källa: Boken (My Life Biography) av Dr Abd al-Rahman Badawi, del ett

Det andra exemplet: Professor Anis Mansour sa att boken (The Story of Greek Philosophy) där professor Ahmed Amin deltog med Dr Zaki Naguib Mahmoud inte skrev "en enda bokstav" i den, eftersom det enda sättet att publicera "är att sätta namnet på Ahmed Amin eftersom han är ägare till tryckpressen, utgivaren och ägaren av kulturtidningen

Källa: Boken (In the Akkad Salon, We Had Days) av professor Anis Mansour

Det tredje exemplet: Dr Zaki Mubarak talade om boken (Enjoyment and Sociability) av Al-Tawhidi, som redigerades av Ahmed Amin i samarbete med Ahmed Al-Zein (en egyptisk utredare som var blind) och räknade upp 27 anteckningar om misstagen av I axiom och uppmanar folk att skaffa en bok vars pris inte överstiger fyra paket cigaretter!!!

Dr Bishr Faris kom också till samma slutsats, vilket är att professor Ahmed Amin "inte fick betalt till honom (vilket menar boken) vid befrielsen med stor oro."

Källa: Al-Risala Magazine, nummer 336: The Book of Enjoyment and Sociability, Zaki Mubarak, 1939.

Och Al-Risala Magazine, nummer 337: The Letter of Criticism, The Book of Enjoyment and Sociability av Dr. Bishr Faris, 1939.

Å andra sidan hittar vi de som förstår innebörden av deltagande i arbetslaget och inte tycker att det är fel att tacka dem på ett sätt som anstår dem, som Abdel Aziz Pasha Fahmy i sin bok: (Latin Letters for Writing Arabic) Avvisa alla termer som inte alla ordböcker har kommit överens om och dess användning, och Mahmoud Omar, som åtog sig vitkalkningen och uppmärksammade honom på några brister i vissa fraser som inte leder till den önskade innebörden, och rättade till dem... Arbetslaget är vacker, och det vackraste är erkännandet av äran och tacksamheten.

C. Författare och förlagsrörelse:

De två eviga frågorna:

Som om vi är på dejt med idén om ägget före hönan, eller hönan före ägget?! Och RNA före DNA eller DNA före RNA?!

Den första: Var böcker förr på bekostnad av författaren eller på bekostnad av förlag?

Jag har inget definitivt svar på denna fråga, men genom min hobby med gamla böcker har bokens omslag ofta en fras "att varje exemplar som inte är signerat med ägarens sigill är stulen." Det betyder att dessa tider kan ha känt till det fria publiceringssystemet, vilket är att författaren har alla rättigheter på. Bland exemplen på böcker som har detta omnämnande finns boken (The Glorious Lamp in Israa och Miraj) skriven av Badr Muhammad Asal, lärare i Amiri-skolorna 1937, och boken "Ismails resa i alla provinser och huvudstäder Den skrevs av Ismail Muhammad Mostafa, och dess pris är "sju guldmynt", och jag nämnde det i min bok (Pages of Moral History in Egypt). i samförstånd med författaren. Ett exempel på det andra fallet är en rolig historia som berättas av Huda Shaarawi i hennes memoarer om att "Abdul Samie Effendi Orabi" bad henne att trycka memoarerna av sin far, ledaren Ahmed Orabi, på hennes egen bekostnad, i utbyte mot Delen om sveket mot hennes far, Muhammad Sultan Pasha, raderades, men hon vägrade. Naturligtvis, kära läsare, kommer du att fråga: Varför publicerade inte Abdul Sami Effendi memoarerna på hans bekostnad?! Detta beror på att Orabis egendom som uppgår till "877 och en halv hektar" förblev konfiskerad efter misslyckandet med hans revolution fram till 1953. Inte ens Orabis familj hittade några utgifter för att förbereda hans begravning, så de väntade tills de ordnade pengarna nästa dag och meddelade nyheten om hans död!!! Om tryckpressar vid denna tid publicerade på egen bekostnad, och Ahmed Orabi, naturligtvis, var en offentlig person, skulle han inte ha tillgripit Huda Shaarawi!!

Dessa tider visste att ämnet för boken skulle baseras på önskan och begäran från förlaget ibland, såsom Ibrahim Youssef, ägaren till Al-Ahram Bookstore på Muhammad Ali Street i Kairo, som uppmanade professor Abdullah Hussein, advokaten, att skriva boken (The Abessinian Question) 1935 på grund av det stora antalet besökare på hans bibliotek som efterfrågade böcker om Abessinien. Han säger: i det :"

Men professorn, författaren, bad om ursäkt för bristen på tid och avvikelsen i hans hälsa, så jag vädjade till honom i det nationella intressets namn att tillmötesgå allmänhetens begäran.

Så var är det gratisinlägg vi har hört talas om tidigare?!

Kostnadsfri publicering var mestadels statlig och för utbildningsändamål om boken vann godkännande av de ansvariga för statliga organ, såsom Department of Education, eller på bekostnad av partier, såsom boken (Egyptian Letters to a Senior English Politician in år 1905), som vi diskuterade i ett särskilt ämne och som trycktes på författningsreformpartiets bekostnad 1908, annars var det Publicering för en stor summa pengar, till exempel boken "De vakna ögonen i ordspråk och predikningar " av dess författare Muhammad Bey Othman, och vi presenterade hans berättelse i boken (Pages of Moral History in Egypt). Författaren hade presenterat boken av Mustafa Fadel Pasha till guvernören Muhammad Saeed Pasha för att adoptera boken, men han gjorde det inte gillar det, så han tillgripit Författaren hänvisar till "Stenpressen till dess ägare, den franska Khawaja Youssef Beer, som ligger i Al-Darb Al-Jadid i Al-Muski i Mahrousa, det skyddade Egypten." Men en tvist uppstod mellan dem, så han gick till en annan, större tryckpress och betalade en stor summa för det, vilket drev honom till konkurs."Raji al-Mahal är en idiot, och den sista gruppen är en kärring."

Detta är vad som hände under min hand, och jag drog slutsatsen från det vad som var, men vad som borde vara, är den gemensamma medvetenheten, och att relationen mellan författaren och förlaget är ett komplement, och inte ett förhållande av fullständig adoption av talanger. , som ett resultat av vilket det förlorar sin roll på en papperspubliceringsmarknad som domineras av stagnation.

Den andra frågan: Är underhållande kommersiella böcker som romaner, astrologi och allt som var värdelöst med all denna fart i dessa tider?

I sin bok (The Present of the Egyptians, or the Secret of Their Delay) jämför Muhammad Omar mellan de egyptiska pressarna (särskilt de islamiska) och de syriska pressarna genom att de förstnämnda tenderar att trycka böcker

om absurditet och vanföreställningar som berättelser , romantiska och humoristiska berättelser, anekdoter och epos som felaktigt tillskrivits islamiska kändisar, medan de senare tenderar att "farfars böcker uppmanar nationen att dyka upp." In the Realm of Truth" och presenterar exempel på användbara böcker ur hans synvinkel, som jag håller inte helt med om, som boken The Secret of the Progress of the Silent Englishmen, som han utformade sin bok efter, och böckerna Tahrir al-Women och The New Woman av Qasim Amin.

När det gäller vår granskning av stölderna och meningsskiljaktigheterna mellan författarna från den vackra eran, frågar jag till sist de herrar av författarna som skriver om saften av deras nytta av dessa människors ideal från författarna från den vackra eran och deras bländande samexistens med varandra utan tvister, för att inte härleda deras ord från dödsannonserna från dessa författare till varandra .. Det här är tillfällen som kräver komplimanger och tal Längden i den avlidnes bedrifter, och istället för att citera från dem, titta på deras verkliga liv genom sina ibland litterära och icke-litterära strider i de flesta fall, och deras källor finns tillgängliga på Internet och i magen på kritikböcker.

Prövningen av Abjad Hauz i Egypten

Det är märkligt, märkligt och fantastiskt att hitta all information som ägnas åt utbildning i Egypten på en hög nivå av kompetens, förmåga och överflöd. Men resultaten av utbildningsprocessen är alltid frustrerande och uppfyller inte ambitionerna.

En enkel titt på dussintals gamla pedagogiska böcker på trottoarerna skrivna av giganter inom skrivande och litteratur kommer oundvikligen att imponera på dig, kära läsare. Om du är ett fan av att skaffa dem som jag, kommer det att bli en vana för dig. Jag har alltid tycker att jag tycker om att köpa dem från gamla bokhandlare, även under de svåraste perioderna i mitt liv (jag förlorade min mamma förra semestern) och jag minns några av dess titlar och pryder mina artiklar med deras nektar, och ibland är jag överväldigad av glädje över att jag levde inte under den alawitiska familjens tid i Egypten för att dra ur den. Till exempel boken (Historical Lessons for Secondary Schools, förstaårskurs 1912) skriven av Muhammad Abd al-Rahim, en examen från universiteten i Nottingham och Manchester, England, och en lärare vid Saidia School och Abd al-Rahman Fakhry En examen från University of Manchester, England, och en lärare vid Saidia School, och boken (Theoretical Ethics or Philosophical Ethics) skriven av Dr. Muhammad Ghallab, utexaminerad från universitetet i Lyon, Frankrike, och professor i etik vid fakulteten för religionsgrunder vid Al-Azhar-universitetet 1933. Juridik och utexaminerad från Higher School of Teachers i Frankrike) "The Arabization of Al-Bakbashi Hafez Sidqi Yawer Hans Majestät Kungen 1924".

Titta, kära läsare, på storheten i kvalifikationerna hos författarna till dessa böcker och andra, och omfattningen av deras kunskap och kultur, och titta också på att ta hänsyn till allt som omger elevens miljö och träna honom att utnyttja den, så vi hittar boken (Lessons in Handicrafts for Primary School Pupils) skriven av professor Abbas Ezzat, biträdande lärare vid High School of Teachers 1925, och skoltidningen (Al-Samir Al-Saghir) 1926, och lärdomen av ärlighet är moralchef och att avstå från att ta det som inte är

vårt..Till och med lärarförberedande böcker hade en del, till exempel boken (Vägledning av läraren för skolväsendet och undervisningsmetoder) i korthet författad av Ali Omar Bek, biträdande intendent utbildning 1924.

Likaså var lärarnas flit något framträdande och inspirerande, även om det kom som individuella initiativ från dess ägare. Abbas Khader berättar i sin bok "Footsteps We Walked" om historieläraren, professor Hamdi, och kursen är historien om Europa. Före läsårets början reste professor Hamdi till Frankrike för att söka efter effekterna av Napoleon och hans dokument. Han fotograferade det och återvände sedan för att förklara för dem lärdomen av Napoleon Bonaparte och hans strider och effekterna av hans kampanj på renässansen av det moderna Egypten, visa bilderna med den "magiska lyktan" så att det verkade för eleverna att de bodde med Napoleon och hans män och hans älskling "Josephine".

Naturligtvis måste en stark utbildning som denna vara kreativ och fördelaktig för barn, utöver de värderingar som föräldrar ingjuter i sina barn. Vi finner uppmaningar att stå vid de fattiga barnen efter första världskrigets slut finner lyssnande öron bland en grupp barn, varav den äldsta är nio år gammal. De bestämde sig för att ta ansvar och bära en sådan börda, så de byggde en förening. Vägörehetsarbete för barn." Enligt nyheterna i Al-Lataif Al-Musawwarah magazine Den 28 februari 1921 bildades föreningen i Fayoum av fem koptiska barn: Mounir Naguib, presidenten, och Anwar Najib Erian, sekreteraren (son till Najib Bey Erian, föreningens tidigare president fram till 1936, och sonson till Erian Bey, den lyckligaste första presidenten i föreningen 1880, enligt föreningens sida. Koptisk-ortodoxa kyrkan i Fayoum) och Kamel Nassif Mahrous, kassören, Sobhi Mikhael Abboud och Salim Boutros Abboud, var medlemmar.

Bland frukterna av dessa uppmaningar är också etableringen av en välgörehetsmarknad i Tanta för att hjälpa föräldralösa barn som förlorade sina föräldrar i kriget, ledd av "Madame Ponzon och Mademoiselle De France", enligt Al-Lataif Al-Musawwarah i januari 29, 1917.

Tyvärr, trots storslagen av alla dessa individuella scener av lärare, barn och volontärer, var de flesta av åsikterna från specialister och tänkare i Egypten under den kungliga eran missnöjda med nivån på utexaminerade från skolor och olika utbildningsnivåer. Den 26 juni, 1929 ledde utbildningsproblemet till spridningen av privatlektioner, och att det utgjorde en dold muta, och att den korrekta framgången är baserad på kunskap och prestation, inte på att anställa lärare och ge dem lön för privatlektioner för att klara provet och frid!! .

Från 1929 och före och efter förblev utbildningsproblemet utan radikala lösningar. Vi finner till exempel utbildningsministern (Sami Mazen Bey) som förklarade för tidningen Al-Masry den 20 juli 1952 och sa: "Jag är ledsen att utbildningsnivån är under vad vi hoppas på" och att "den nivån inte kommer att leda till att uppnå de förhoppningar som vi fäster." På honom" och att han kommer att söka hjälp av utbildningens gubbar "på grund av erfarenheten och mognad de har fått och pengarna de har från lång utbildning," i hopp om att i slutet av sitt tal "återlämna äran av det gamla lärarjobbet"... Har ministern uppfyllt sina löften?!! Tyvärr nej..för efter två dagar av deklARATIONEN avgick Hussein Serri Pashas femte kabinet, inklusive Sami Mazen Bey, och efter det bildades ett ministerium ledd av Ahmed Najeeb al-Hilali, och i det Muhammad Rifaat Pasha som utbildningsminister , för att 1952 års revolution ska äga rum efter det..

vad är problemet ?!

Problemet är att du kan ha mänskliga resurser, vetenskaplig expertis, förberedelser och individuella och kollektiva färdigheter, men allt detta är dömt att slösa med avsaknaden av en långsiktig integrerad praktisk plan som uppnår hållbara fördelar och visioner, försummar mätningar och utvärderingar och ministeriernas instabilitet. ! Som förvirrade utbildning och förlorade värdet av individuella insatser som görs förgäves.. Därför är jag fortfarande av min åsikt att de största investeringserfarenheterna i utbildning och mänskliga resurser var under kung Fouads regeringstid och

efter honom president Gamal Abdel Nasser Jag diskuterade detta i mina böcker (Mirror of History) och (Pages From the moral history of Egypt).

Vi återvänder till utbildningsprocessen, men med ett närmare förhållningssätt till egenskaperna och komponenterna hos den egyptiska studenten under tidigare epoker, men den här gången från universitetets omgivning, särskilt medicinska fakulteten.

(Arthur Cecil Allport) säger i sin bok (One Hour of Justice ... The Black Book on the Conditions of Egyptian Hospitals 1937-1943) som om han berättar om elevernas nuvarande verklighet att egyptiska studenter "betraktar tentor som om de är världens början och slutet", och han motiverar det eftersom många av dem är i "fattigdom." extrema" och vissa av dem har "extremt svårt att hantera examensutgifter." Sedan lägger han händerna på orsaken till sjukdomarna, vilket är att den teoretiska delen tar mer av studentens tid än hans intresse för praktisk prestation, så han säger, "De allvarligaste problemen som den egyptiske läkarstudenten möter i tentor är vanan att låsa in sig själv i sitt hus, vakna nätter Succén läser, upprepar och ökar istället för att fokusera sin ansträngning och uppmärksamhet på vad som händer framför hans ögon i de yttre delarna.

Arthur förnekar inte att svaren från de egyptiska studenterna är mycket bättre än deras motsvarigheter i England och Sydafrika, enligt vittnesmålen från examinatorerna från de två länderna, och att den egyptiske studenten särskiljs från européen genom att ha ett utmärkt minne Och utvecklingen av information och att bygga vidare på den, säger han, "Det verkar som om minnescentrum i den egyptiska studentens sinne har vuxit på bekostnad av hans förmåga att bedöma logik och hur man praktiskt kan använda informationen som han memorerade i hans fantastiska minne." Vad den innehöll var "en hel sida av en medicinsk referens vars ord var inpräntade i hans minnes veck på grund av kontinuerlig upprepning." Det finns dock en skillnad mellan teori och praktik. klinisk medicin examen "litar på sig själv och på hans förmåga att observera och förstå."

Men vad innebär detta i Arthurs bedömning?! Arthur menar att detta är en av svårigheterna som professorn står inför, så professorn bör ge eleverna kunskap med en sked så att de kan få så mycket information som möjligt med minsta möjliga ansträngning.

Arthur berättar om en punkt som kommer att göra eleverna väldigt glada, nämligen att "den egyptiska studenten visar mer intresse för att studera och undersöka fall" än de elever som väntar på sina ställen "förväntar sig att läraren kommer till dem för att ge dem kunskap."

Vad grym du är, min käre Arthur, mot oss män!!

Arthur berättar en rolig historia att han skrev ett häfte som förklarade metoden för att registrera medicinska tillstånd, medicinsk historia och typerna av rutinmässiga laboratorieanalyser, särskilt tester för heta områden, eftersom han märkte bristerna hos egyptiska studenter i denna fråga, och bad att boken vara kostnadsfri, med hänsyn till studenternas tillstånd, men universitetet tog ut en avgift på fem piasters för att köpa boken, och att Arthur själv betalade den när han ville ha ett exemplar av boken innan han lämnade Egypten för att behålla den!!

Arthur hänvisar också till den obotliga egyptiska sjukdomen, som är medling (egyptisk zucchini) i förbigående och misslyckad. Han berättar om egyptiska examinatorers ingripande med utlänningar för att justera resultaten, och han nämner incidenten med "en student som misslyckades med den allmänna kirurgiexamen i obstetrik" och revolutionen av professorn i obstetrik och gynekologi på högskolan och hans insisterande på studentens framgång, hotar att avgå. Då visar det sig att studenten är professorns brorson!!!!

Och från medicin till litteratur, där "nepotism inte har någon gräns", enligt Hussein Ahmed Amins beskrivning av Dr. Taha Hussein, och att denna favoritism var hemligheten bakom oenigheten mellan Taha Hussein och hans far, Ahmed Amin, även om den senare gynnades från Taha Husseins favoritism när hans son Muhammed reste på studieuppdrag till England och

utnämningen av sin svärson, Abdul Aziz Ateeq, vid Egyptian Cultural Institute i London!!!

Arthur fördömer också universitetspresidentens framträdande i tillkännagivandet av "Farouk soap" som andra deltagare "från eliten av folket, inklusive medicinska professorer och några ministrar."

Ära vare Gud, samma sak som jag fördömde poeternas prins Ahmed Shawqi i min bok (Pages of Moral History in Egypt) när han främjade cigaretter och några förstod inte min poäng!! ...

Låt läsaren, med biografien om Nabulsi Farouks tvål, tillåta mig att beröra sjukdomen egyptiskt hyckleri med honom. Al-Nabulsi Farouk hade en rolig annons under rubriken "En värld full av hyckleri, och under den fanns en teckning av två män som skakade hand, den ena sa till den andre: "Oh man, var är du? Nabulsi Farouk är vännen som inte förändras. Tyvärr förändrades också Nabulsi Farouk. Med revolutionen 1952 kom tvålreklamen ut och strök över Farouks namn och sa: "Klockan sex på kvällen den 26 juli raderades Farouks namn från Egyptens historia för alltid efter att det tappra folket och armén insåg att Farouk har förändrats och har blivit ett krig mot Egyptens enhet och en hot mot dess framtid. Därför vände de honom bort från kungen av Egypten och raderade hans namn från överallt. Och Nabulsi Shaheen, som hade förknippat hans namn med namnet Farouk, följer gärna arméns exempel och motiverad av hans patriotism för att förtala Farouks namn och bära hans namn från idag Nabulsi Shaheen. Han sa: "Folk följer sina kungars religion"!!

Kanske kommer nyfikenhet, kära läsare, att få dig att identifiera universitetsprofessorers personliga mönster i dessa förflutna tider. Här för Arthur oss närmare denna kunskap och ritar detaljerade närbilder av några av professorerna han mötte vid fakulteten för Medicin, inklusive:

– Den "egyptiske" patologiprofessorn, som anser professorns uppdrag som ett heligt uppdrag, "hans bästa prestation var upptäckten av ett läkemedel

för att behandla cancer genom att injicera en liten bit mänsklig urin under huden på den skadade, en bedrift som kung. Fouad förtjänade att meddela!!!

- Professor i internmedicin, "Dr Abdel Aziz Ismail Pasha", "den briljante doktorn" och "argumentet i tolkningen av Koranen", som är intresserad av att utveckla sin rikedom från sin privata klinik och spekulation i aktien utbyte, vilket ger honom en stor avkastning "på en dag" som överstiger vad han får av regeringen "i Under ett helt år "var han inte intresserad av undervisning och hatade examenssäsongen. Vid ett tillfälle lämnade han kommittén att träffa en patient på sin privata klinik.. I detta ämne berättar Arthur om en av de roliga egyptiska sederna, som är slakt av tjurar vid begravningen. Vid kung Fuads begravning slaktades sex och delades ut till de fattiga. På en begravning slaktade Dr Abdel Aziz en tjur och smetade in höljet med blod!!

- Dr. "Azmi Suleiman", "herren" av turkiskt ursprung, som deltog i en värdefull forskning om sjukhusledning, med erfarenhet av engelska, franska och tyska erfarenheter, men avvisades av universitetets president!!!

- Den gifte professorn "till systerdottern till en välkänd arabisk kämpe" och hans direkta chef, Dr. Naguib Mahfouz, och den ende som beviljades en pashawyah av kung Farouk i samband med öppnandet av Fouad I-sjukhuset, han besökte inte sjukhuset eller polikliniken, inte heller för att ge sina lektioner förutom en gång varannan månad, trots att han fick sin fulla lön !!!

Arthur övervakar också egyptiernas ovilja att utse lärarassistenter för att undervisa i rena medicinska vetenskaper, som fysiologi, eftersom det inte är givande för dem.

Läkarstudenternas intresse i Egypten för den materiella aspekten övervakades av tidskriften Doctor 1948, där ett av dess omslag publicerade en tecknad teckning av en operationslektion där professorn säger: "Finns det någon som vill ställa en fråga om denna operation ?"

Och om vi går tillbaka till Muhammad Omars bok "The Present Egyptians, or the Secret of their Delay 1902", finner vi att det inte finns någon läkare som behandlar de fattiga utan betalning "förutom ett fall som han övervakar, och han är "Dr. ... På de fattiga. En modell som i vår tid liknar Dr. Muhammad Abd al-Ghaffar Mashali, de överväldigandes läkare, må Gud förbarma sig över honom. Han tillbringade sitt liv med att behandla de fattiga gratis. Finns det någon som följer dessa steg och hans belöning är hos Gud. Med en enkel vinstmarginal?! Kanske kommer den här tiden att de ser långt borta och vi kommer snart att se det i våra hjärtan.

Dr. Mohamed Fathi Abdel-AI

Född i Zagazig, Sharkia Governorate, Egypten, 1982

Kvalifikationer:

- 1- Bachelor of Pharmacy, Zagazig University, 2004.
- 2- Graduate Diploma in Applied Microbiology, Zagazig University, 2006.
- 3- Magisterexamen i biokemi, Zagazig University, 2014.
- 4- Graduate Diploma in Islamic Studies från Higher Institute of Islamic Studies 2017.
- 5- Certifikat för att förbereda predikanter från Islamic Cultural Center vid ministeriet för Awqaf 2017.
- 6- Professional Diploma in Comprehensive Medical Quality Management från Sadat Academy for Administrative Sciences 2017.

Intellectuell litteratur:

- 1- Bokreflektioner mellan vetenskap, religion och civilisation - Dar Al-Maidan för publicering och distribution i två delar 2019 och 2020.
- 2- The Mirror of History-boken - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2020.
- 3- En bok om historiens och litteraturens marginaler - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2021.
- 4- The Book of the Pandemic of the Age (Del ett) - Dar Al-Nil och Al-Furat för publicering 2020.
- 5- The Book of Proverbs Tales - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2021.
- 6- Pandemic Fantasy Book - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

7- Book Pages of Moral History in Egypt - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

8- En bok med berättelser från historiens hav - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2021.

9- Boken om Hadither från Al-Mahrousa - Dar Diwan Al-Arab för publicering och distribution 2022.

10- En bok från Ramadans attribut, Guds vackraste namn - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

11- The Tanzaku Book of Happiness - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

12- En bok om Forty Café - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

13- Boken om nostalgi, verklighet och illusioner - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

14- En förvirrad historiebok mellan Ban och An - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

Romaner och sagosamlingar:

1- An Hour of Justice-roman - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2020.

2- The Autumn of Andalusia-roman - Dar Lotus för gratis publicering 2021

3- Samlingen av berättelser i berättelsernas omloppsbanor - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2021.

4- Samlingen av noveller tills Gud älskar dig - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2022.

5- A play, Feet on the Thorns Bridge - Dar Diwan Al Arab for Publishing and Distribution 2022.

Böckerna deltog i utställningar i Kairo, Alexandria, Sudan, Istanbul, Amman och Tunis.

Elektroniska böcker:

1- The Book of Heart Breezes (Haiku)

Inlägg i gruppböcker:

Först: Inom området vetenskapliga böcker:

1- Deltagande i boken Health Security as a Threat to Global National and Community Security utgiven av Arab Democratic Center i Berlin, Tyskland, med en forskning med titeln "Corona Pandemic, Treatment Options" 2020.

2- Deltagande i en vetenskaplig artikel med titeln "Mot en effektiv behandling av Covid 19-viruset" i det elektroniska vetenskapliga häftet från Al-Nisour University College i Irak, "Utbildningsartiklar relaterade till Covid 19" 2021.

3- Deltagande i en forskning i den fjärde samlingsboken i serien Samhällsvetenskap - Corona Society, Where are the repercussions and bets utfärdade av Laboratory of Research and Social Studies vid fakulteten för samhällsvetenskap och humanvetenskap vid universitetet den 20 augusti , 1955, Skikda, Algeriet, 2022.

För det andra: Deltagande i samlade böcker inom området noveller och artiklar:

1- Diwan Al-Arab-bok, del tre (artikeln) - Dar Diwan Al-Arab för publicering och distribution 2020.

2- The Book of Fleeting Pens (Short Stories) – Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2021.

3- The Book of Screaming Letters, a Literary Encyclopedia, del två (Short Stories) - Dar Diwan Al Arab för publicering och distribution 2021.

4- The Book of Ambassadors of Amazement (Stories) - Dar Ostroun för tryckning och publicering 2022.

5- My Story Book for You (Short Stories) - Dar Kayanak för publicering och distribution 2022.

6- En bok om en dröms vinge (noveller), Dar Lotus för gratis publicering, 2021.

7- Boka When We Knock on Doors (Artiklar), Dar Lotus för gratis publicering 2022.

8- En virtuell bok (noveller) under ledning av Dr. Essam Mahmoud, professor i litteraturkritik, Helwan University - Dar Al-Saeed för publicering och distribution 2022.

9- Den gyllene boken, 100 berättelser av 100 skapare från 11 länder - Rose Al-Youssef Foundation 2021.

10 - Arabiska ljus anteckningsbok och pennbok, del två - Dar Jane för publicering och distribution - Libyen

11- Från Al-Multaqas skapelser, noveller - Dar Al-Multaqa för publicering och distribution 2020.

12- En punkt och från början av passion - Dar Al-Zayyat för publicering och distribution 2023.

Mottagna priser och utmärkelser:

1- En exemplarisk farmaceut från General Authority for Health Insurance, östra grenen, 2017.

2- En idealisk farmaceut från Eastern Syndicate of Pharmacists 2015, sköldar från Eastern Syndicate of Pharmacists och Egyptian Syndicate of Pharmacists.

2- Shield of the Ibn al-Nil litterära forum i novellen 2021.

3- Ett hedersbetyg bland vinnarna av novelltävlingen från Rose Al-Youssef Foundation, "Hundra berättelser av hundra skapare från 11 länder", i dess gyllene bok 2021.

4- Ett certifikat om uppskattning från Giza Pharmacists Syndicate och Culture and Creativity Committee inom aktiviteterna för den femte farmaceutiska kreativitetsfestivalen 2021.

5- Shield of Excellence and Creativity från Iraqi Amarji Magazine 2018.

6- Ett uppskattningscertifikat från Arab Creativity and Creators Festival under sin femte session under Dar Janes överinseende för publicering och distribution i Al-Bayda, Libyen, i december 2020.

7- Ett certifikat om uppskattning från Qalyubia Pharmacists Syndicate och Culture and Creativity Committee inom aktiviteterna för den sjätte Pharmaceutical Creativity Festival 2022.

Dialoger och möten:

1- Intervjuer med egyptisk TV, mitt program "Med fjädern och pennan", och jag kommer från det här landet.

2- Intervjuer med franska radion Monte Carlo och egyptiska radion.

Förutom en rad andra press- och radiointervjuer.

Befattningar innehade:

1- Chef för kvalitetsavdelningen vid Generalmyndigheten för sjukförsäkring, Östra grenen, tidigare.

2- Farmaceut och tidigare ansvarig för riskhantering, patientsäkerhet och prestationsindikatorer på Al Falah International Hospital i Riyadh

3- En egyptisk författare, forskare och romanförfattare

